ЕЛИЗАБЕТ ЛОУЕЛ
ПЕСЕНТА НА ГАРВАНА

Част 0 от „Ейнджъл, Хоук и Рейвън“

Превод от английски: Искра Мечкуева, 1999

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Мъжът, когото всички наричаха Гарвана, бавно отвори очи, сякаш събуден от ударите на собственото си сърце. Лежеше, без да помръдне и се вслушваше в звуците около него. Много пъти животът му бе зависил от способността му да улови и най-малката промяна във вятъра или морето. Под него „Черната звезда“ скрибуцаше и се клатушкаше около котвата си. Гарвана си даде сметка, че дори в закътания залив морето беше неспокойно. Вятърът стенеше край корабчето. Звукът бе див и чист, звук на вятър, недокоснал земя в протежение на хиляди мили, преди да достигне до островите Кралица Шарлот. Сега вятърът говореше с покритите с кедри и папрат планини, които сякаш изникваха от студения океан, със склоновете, толкова стръмни и скалисти, че човек би предпочел по-скоро да премери сили с бурното море, отколкото да си прокарва път през забулените с облаци девствени земи.

Песента на природните стихии — на вятъра, морето, планините, бе добре позната на мъжа, който лежеше неподвижно в просторната каюта. Гарвана се заслуша и си каза, че бурята е започнала поне дванайсет часа по-рано от прогнозата. След миг отново заспа.

Оттатък плиткия залив морето беше черно и разпенено от бушуващия вятър. На изток утрото напразно се мъчеше да пробие ниските тъмни облаци. В почти непрогледната тъмнина едва се очертаваха бледите контури на малка лодка, която се бореше с огромните вълни.

Жана Морган управляваше мощния извънбордов мотор с една ръка, като поддържаше носа на лодката диагонално на вълните и вятъра. С другата ръка изгребваше водата от дъното на лодката с помощта на пластмасова бутилка със здраво затегната запушалка и отрязано дъно. Обикновено почти двулитровата бутилка успяваше да поддържа лодката суха. Или относително суха. Тук, на тези острови,

нищо не можеше да остане напълно сухо. Студеното Северно море, съчетано с топлото течение Курошио, допринасяха за почти постоянната мъгла или дъждец, или дъжд и още дъжд, така характерни за островите.

Младата жена харесваше дъждовния вариант на „обляната от слънчеви лъчи Кралица Шарлот“, но не и сега. Тази сутрин вятърът и дъждът дойдоха изневиделица и я завариха в открито море. Бурята, която се очакваше привечер, явно беше набрала сила и скорост някъде над Тихия океан. Вместо прогнозирания остър вятър, нормален за сезона дъжд и леко развълнувано море, бурята придобиваше много по-страшни очертания.

Жана се вглеждаше разтревожено в брегова ивица отляво. Присви сиво-зелените си очи, за да се предпази от режещия вятър, но единственото, което съзираше в далечината, бяха стръмни склонове, спускащи се отвесно в почернялото море. Разочаровано въздъхна, като разбра, че все още е доста далеч от залива Тотем. Последния път, когато погледна натам, малко преди облаците напълно да забулят пробуждащата се зора, беше решила, че ще са й нужни само малко повече от петнайсетина минути, за да обърне лодката и я насочи към по-спокойните води на залива. Но вятърът беше променил посоката си. Сега той, а и приливът, пречеха на малката лодка да поддържа нужния й курс. Вълните я заливаха и Жана едва успяваше да изгребва водата.

Още по-лошо — моторът започна да й прави номера. Отначало механичното му сърце като че ли промени ритъма си, но това колебание беше толкова слабо, че тя реши, че си въобразява. Но когато бе преполовила пътя до безопасния залив, неравномерното бумтене на мотора стана по-забележимо, по-тревожно. На два пъти той сякаш се задъха и сърцето й направо спря от напрежение.

Жана отново се вгледа в брега. Чудеше се дали да не опита да приближи до него, като по този начин скъси пътя си до залива. Споменът за огромните вълни, разбиващи се в тъмните склонове около устието на залива, я накара да изостави тази възможност. Курсът, който бе избрала, беше по-дълъг, но по-безопасен.

Моторът сякаш се закашля, задави се, отново се закашля и замлъкна.

Внезапно вятърът задуха с нова, още по-голяма мощ. Прималяла от страх, Жана се обърна, обгърна с една ръка седалката на лодката, а с

другата задърпа с всички сили въжето на стартера. Моторът издаде странни, раздиращи звуци, но без резултат. Дръпна отново и отново. Изпита неописуемо облекчение, когато най-накрая стартерът запали и моторът тръгна. Незабавно обърна носа на лодката срещу вятъра и увеличи скоростта. При тази скорост през планшира щеше да премине повече вода, но пък по-скоро щеше да влезе в залива.

В продължение на няколко минути Жана успя да поддържа добра скорост. Тъкмо когато сърцето й нормализира ритъма си, моторът внезапно спря. Захвърли бутилката, с която изгребваше водата от дъното на лодката, сграбчи въжето на стартера и отчаяно го задърпа. Моторът промърмори, закашля се и толкова. При всяко дръпване, моторът като че ли запалваше, но не докрай.

— Тръгвай, дяволите да те вземат!

Сякаш само бе очаквал това не особено вежливо подканяне, моторът оживя. С хлъзгави пръсти Жана стисна здраво ръчката за управление, постепенно увеличи газта и насочи отново лодката срещу вятъра и вълните. Заливаше я пелена от водни пръски, които образуваха ручейчета по жълтата й мушама. Повечето вода се стичаше в лодката, но въпреки качулката, част от нея се промъкваше и плъзгаше ледени пръсти по гърба и гърдите й. Усещаше, че краката й, обути в рибарски ботуши, стигащи до половината на прасеца, са съвсем мокри.

Жана енергично изгребваше водата от лодката — не че се надяваше да я изсуши, но поне да намали тежестта й, така че да не плува толкова ниско сред чудовищните вълни. Водата е по-тежка, отколкото изглежда, напомняше й нейната лява ръка при всяко загребване с двулитровата бутилка. Имаше чувството, че вятърът запраща обратно в лицето й водата, която успяваше да загребе и изхвърли от лодката.

Моторът захърка и замря. Тя отново хвърли бутилката и задърпа въжето на стартера. С всяко дърпане моторът издаваше остър, пронизващ звук, но не тръгваше. Жана тревожно погледна към брега. Беше близо. Прекалено близо. През скупчените облаци все пак бе успяла да се процеди достатъчно светлина, за да види отчетливо кипящия водовъртеж от пяна там, където огромните вълни се разбиваха в отвесните склонове. Не се забелязваше никаква пролука, нищо, което да сочи към безопасно място, откъдето би съкратила пътя до залива Тотем.

Жана стисна с ръка тръбичката, която отвеждаше бензина от резервоара към мотора. Ръката й усещаше налягането на горивото. Бензин имаше. Каквато и да бе причината за спирането на двигателя, то това не беше липса на гориво. С всички сили безжалостно дръпна въжето на стартера.

Без резултат.

Лодката силно се наклони, ударена от огромна вълна. Със сетни сили Жана успя да се задържи на борда. Без мощта на мотора, лодката беше оставена на произвола на бушуващия вятър и прилива. Сега се бе обърнала напречно на приждащите вълни и те я тласкаха с кошмарна бързина към брега. Жана отново дръпна въжето, но не получи отговор, не чу дори и познатия й вече кашлящ звук, който моторът издаваше, когато се опитваше, но не успяваше да запали.

Внезапно Жана осъзна, че е излишно да си хаби силите. Нямаше време да дърпа въжето на изгасналия мотор. Изкатери се на кърмата на лодката и скочи на средната седалка. Измъкна греблата, прикрепи ги здраво на местата им и започна да гребе с всичка сила. Успя да обърне лодката отново срещу вълните и вятъра. Количеството вода, което влизаше в лодката, незабавно намаля.

Жана се окуражи и здраво стисна греблата. Загреба с широки плавни движения, както я бяха учили братята й преди години в едно малко езеро край Вашингтон. Погледна към брековата ивица отляво на кърмата, като се опитваше да оцени напредъка си по ориентири на брега, бавно изплуващ в затулената с облаци зора.

Щом забеляза, че избраните от нея ориентири не се движат, реши, че просто бе прекалено нетърпелива. Избра друг ориентир, преброи петдесет удара на греблата и отново провери. Наистина се движеше към брега, но едва-едва. Вятърът и приливът бяха прекалено мощни за нея, с всяка секунда все повече вода пълнеше лодката и увеличаваше тежестта на вече трудно подвижната лодка. Така никога нямаше да стигне до залива, силите й щяха съвсем да я напуснат и лодката щеше да се разбие в скалите или да бъде погълната от някоя от огромните вълни, връхлитащи от запад.

За няколко минути Жана ускори темпото на гребане, като успя да увеличи малко разстоянието до тъмните склонове, които очертаваха линията на брега. Досега винаги си беше мислила, че е доста силна и физически подготвена, благодарение на здравото си тяло, както и на

тримата си мускулести братя, които безмилостно й се подиграваха, че е прекалено слаба, или не дотам бърза, или много плаха, за да се включи в техните груби дивашки игри. Беше се научила, когато се удари, да се усмихва и шегува, научи се да не жали сили, така че следващия път да бъде по-добра в играта. В резултат на това си спечели репутация на добра спортистка с чувство за хумор.

Водата в лодката вече стигаше до глезените й. Жана си разреши да погледне към брега. Нямаше почти никакъв напредък. Освен, че се беше приближила до скалите. За миг страхът я завладя, ръцете й омекнаха, но стисна зъби, загреба здраво и насочи лодката навътре в морето, а не диагонално към залива. След няколкостотин удара на веслата брегът се отдалечи значително. Но за сметка на това и разстоянието до залива не беше намаляло.

Жана внимателно промени курса и насочи носа на лодката към залива. Докато гребеше, премисляше възможностите. Ако гребеше навътре в морето, щеше да се отдалечи от скалите, но пък и не се доближаваше до безопасно място. Ако ли пък насочеше лодката диагонално на вълните, приближаваше към залива, но като се прибавеше силата на вятъра и прилива, щеше се окаже в опасна близост до скалите. На практика щеше да се впусне в едно опасно надбягване с вятъра и прилива, което тя откровено не вярваше, че ще спечели.

Освен всичко друго, ако престанеше да изгребва водата, щеше да потъне, много преди да се разбие в скалите или да достигне залива.

Жана пусна греблата и около минута енергично изгребва вода. Съблече мушамата и я захвърли в краката си. Не искаше тежката дреха да я повлече към дъното, ако лодката се преобърне или потъне. Когато се пресегна към греблата, дългата й коса с цвят на канела се развя от вятъра, но миг след това огромна вълна я заля от главата до петите. Стисна здраво греблата и насочи отново лодката през вълните. Докато гребеше, успя да изуе рибарските ботуши, тъй като неминуемо щяха да я повлекат надолу, ако започне да плува, обута с тях. Остави на краката си прогизналите маратонки — щяха да й са нужни, ако стигнеше скалистия бряг.

„Не ако, а когато стигна, твърдо си каза Жана. Ти плуваш отлично. Само преди две седмици преплува цяла миля без почивка. А до излаза на залива няма и четвърт миля.“

Не посмя да си припомни обаче, че когато преди две седмици преплува тази миля, морето беше изключително спокойно и че плуваше в закътания залив, където повърхността на водата бе гладка като огледало. Сега морето далеч не беше спокойно и тя не се намираше в залива. Нямаше обаче смисъл да разсъждава точно сега върху твърде солидните си основания да изпитва страх. Знаеше, че в опасни ситуации, паниката бе погубила много повече хора, отколкото каквато и да била друга причина.

Жана натисна здраво греблата и изхвърли всяка друга мисъл от главата си. Гребеше, а ярко оранжевата й спасителна жилетка проблясваше като огънче в навъсеното утро. Тя беше единствената точица живот и цвят сред бурното море.

Изправен на кърмата на „Черната звезда“, Гарвана изглеждаше силен и суров като стръмните скалисти склонове, които се извисяваха около залива. Под краката му кърмата скърцаше и се люлееше от развълнуваните води. Стоеше спокойно, поклащайки се леко, за да балансира люлеещата се повърхност на кърмата, безразличен към острия вятър, който се промъкваше през отворената яка на тъмносинята му фланелена риза. Затвори очи и напрегна слух да улови някакъв звук, който да му подскаже, че моторът на невидимата все още лодка най-сетне е запалил. Не чу нищо, освен стенанието на вятъра, извиващ се покрай скалистите стени на залива.

Огледа залива през мощния бинокъл, черните му очи претърсваха водата за някакъв признак, че лодката е стигнала до безопасно място. Нищо не се виждаше, освен малките вълнички, които се разбиваха в „Черната звезда“. Оттатък изхода на залива огромните вълни образуваха кипяща бяла ивица от пяна. Мощният бинокъл приближаваше всеки детайл. Който и да беше там, сред връхлитащата буря, си имаше страшно много проблеми, особено качен на лодка с изгаснал двигател.

От друга страна, Гарвана знаеше, че бумтежът на мотора можеше да не достига до слуха му заради капризите на вятъра. А пък и това мрачно утро бе подходящ декор за въображаеми проблеми, повече отколкото в действителност ги имаше. Малцина, освен истинските рибари, идваха към западните брегове на островите. Туристите, които

посещаваха неприветливите склонове и малките заливчета, си имаха водачи или пък бяха достатъчно опитни, за да плават между островите със собствените си яхти. Изобщо не би им минало през ум да дойдат дотук с малка лодка, а шумовете, които бе чул по-рано, бяха точно от мотора на такава лодка.

Именно поради това Гарвана се зачуди дали просто му се причуваше. Малко хора имаха опита, или глупостта, да приближат с открита лодка островите откъм западната им страна. Все пак, може би някой от племето хайда от Олд Масет или от Скайдигейт беше решил да посети на зазоряване залива Тотем. Потомците на хора, които редовно са плавали на юг чак до Орегон със своите канута от издълбани дънери на кедри, не биха се поколебали да излязат в открито море с малка лодка, за да посрещнат зората в залива.

Лека усмивка заигра в едното ъгълче на устните на Гарвана. Разбира се, беше напълно възможно някой от племето хайда да е тръгнал към легендарния залив, воден от съвсем лични причини. Както бе решил да стори и той самият. Дойде тук мрачен и недоволен, като си въобразяваше, че може да улови успокоение в забуленото в тъмни сенки минало, както ловеше сребриста сьомга от зеленикавия воал на морето.

Досега обаче успокоението му убягваше.

С лекотата на трупан с години опит, Гарвана остави настрана собствените си мисли и се заслуша в постоянно менящия се глас на вятъра. Съдейки по неясните звуци, долитащи на пресекулки, които го бяха разбудили, той прецени, че лодката се намираше недалеч от изхода на залива. Ако моторът не успееше да запали, човекът трябваше да гребе срещу вятъра и прилива, за да се добере до благонадеждния заслон отсам.

Несъзнателно Гарвана стисна силно бинокъла с големите си отрудени ръце. Ако той беше на мястото на човека в лодката, сега щеше отчаяно да натиска дългите гребла, да чувства как силата му сякаш се изцежда през дървото в кошмарното море. Лодката щеше да пори вълните с измамна лекота, плъзгайки се с всеки удар на греблата все по-близо до залива.

Но ако Гарвана бе гребецът в лодката, той вече щеше да е стигнал достатъчно близо, за да бъде забелязан от залива. Гарвана обаче все още не виждаше нищо. Сигурно човекът или не

притежаваше неговата сила, или не осъзнаваше опасността, която го грозеше, ако приближеше прекалено крайбрежните скали, докато се мъчеше да запали мотора. А той явно напълно и окончателно бе отказал.

На няколко пъти на Гарвана му се стори, че долавя слаби дрезгави звуци, които можеха да идват от мотора. Всеки път задържаше дъх, очаквайки да чуе моторът да заработи. И всеки път звукът изчезваше, преди да успее да се увери, че го е чул наистина, а не е било просто игра на въображението му.

Вятърът като че ли се поколеба, поспря за малко и отново задуха с още по-голяма ярост. Усещаше се, че леко е променил посоката си. Гарвана се хвана за парапета и напрегна слух, вперил към устието на залива гарвановите си очи, свикнали да виждат какви ли не прищевки и настроения на морето. Нищо не помръдваше в обхвата на бинокъла, освен морските вълни. Който и да беше там, въобще не успяваше да се доближи до безопасното прикритие на залива. Ако изобщо имаше някой…

Гарвана отхвърли незабавно тази мисъл. Със сигурност, която не можеше да се обясни с думи, той знаеше, че там, в откритото море някой се бореше със стихията, хванат като в капан между бурята и отвесния скалист бряг. Изкачи се на палубата на корабчето с бързина и ловкост, неочаквани за мъж с неговия ръст. Измъкна от едно шкафче дълго въже и завърза единия му край за кнехта. С бързи движения изтегли котвата. След няколко секунди двата мощни мотора на лодката забумтяха ритмично.

Не му беше нужно много време, за да достигне до изхода на залива. Тласкани от вятъра, солени пръски вода обляха корабчето, когато навлезе в открито море. Гарвана управляваше подскачащото и тресящо се корабче с увереността на човек, роден и израснал край най-големия океан на света. Стъпил здраво върху клатушкащата се палубата с леко разкрачени крака, за да запази равновесие срещу напора на връхлитащите вълни, той се хвана с една ръка за парапета, а с другата отново взе бинокъла. Започна да оглежда участъка, където предполагаше, че се намира лодката. Нямаше нищо, освен вода, тласкана от вятъра.

Гарвана разшири обсега на търсене. Интуитивно чувстваше, че опасенията му не са безпочвени — някой там се бореше с вълните и с

вятъра, някой, за когото смъртната опасност растеше с всяка изминала секунда. Гарвана не можеше да го забележи, макар вълните да не бяха толкова огромни, та да скрият крехкия съд. Все пак мощта им бе достатъчна, за да прехвърлят планшира и да погълнат малката лодка, преди той да успее да я открие.

— Хайде, хайде, дай знак къде си! Покажи се! — промърмори той. — Не е възможно да си потънал толкова бързо, даже и да нямаш време да изгребваш водата.

Огледа още веднъж морската повърхност, но от лодката нямаше и следа. Гарвана промени курса на „Черната звезда“, отдалечавайки я от изхода на залива, но приближавайки я до брега. Корабчето заскърца сякаш протестираше и се заклати заплашително, когато кърмата му се обърна срещу вълните и вятъра. При такова вълнение всеки би получил пристъп на морска болест само след няколко минути. Но Гарвана го забелязваше дотолкова, доколкото касаеше управлението на корабчето, и продължаваше да се взира през бинокъла.

Тъкмо бе решил отново да обърне корабчето, за да огледа морето под друг ъгъл, по посока на брега проблесна нещо оранжево. Смръщил вежди, извърши внимателно маневрата. Оранжевото петънце, което се мерна за секунда, бе прекалено близо до брега и прекалено далеч от устието на залива, за да е от лодката, която търсеше. По-вероятно да бе рибарска лодка или мрежа за раци, отвързани и лашнати в морето от бурята.

Оранжевата точка проблесна пак. Гарвана фокусира бинокъла и успя да види човек, гребящ с огромно усилие.

Лодката изчезна между две вълни и отново се появи сред водна пелена. Мигновено Гарвана си даде сметка, че човекът беше в беда. Очевидно не бе достатъчно силен, за да се бори едновременно с прилива, вълните и с вятъра, които го тласкаха в опасна близост до брега. Всъщност повече приличаше на юноша, отколкото на мъж. Нито раменете му бяха широки, нито ръцете — мускулести.

Гарвана грубо изруга — думите му бяха яростни като бушуващия вятър. Захвърли бинокъла, рязко намали газта и обърна корабчето към малката лодка. Не мъж нито дори момче седеше в нея — една жена с последни сили се бореше с бурното море. Вълните подмятаха лодката й, бордът опасно се накланяше към водата. Напрегнатото тяло на жената излъчваше и страх, и решимост. Тя упорито се мъчеше да

запази курса на натежалата от водата лодка към спасителния залив, по-далеч от опасния бряг.

„Черната звезда“ направи широк завой и се приближи до лодката. Изненада и облекчение се изписаха на лицето на жената, когато го съзря. Корабчето приближи още, Гарвана изключи газта и заряза руля. Хвърли към лодката тежката намотка въже за буксир. Затаи дъх, докато жената пълзешком се добра до носа и здраво затегна въжето.

Едва тогава забеляза колко много вода имаше в лодката — можеше да се каже, че бе почти пълна. Тъкмо щеше да извика на жената да започне да изтребва, когато я видя да се навежда и здраво да се залавя за работа с прозрачната бутилка. Много предпазливо даде газ, като внимаваше буксирното въже да не се опъва прекалено. Почувства леко подръпване, когато тежестта на лодката опъна дългото въже. Бавно, внимателно започна да тегли лодката към спасителния залив.

След като и двата съда бяха поели към новото направление, Гарвана взе бинокъла и го насочи към повредената лодка, която плаваше на десетина метра зад кърмата на „Черната звезда“. Няколко дълги минути разделяше вниманието си между управлението на „Черната звезда“ и жената в лодката. Тя продължаваше да изтребва водата, но въпреки усилията й, лодката газеше прекалено ниско, за да е в безопасност.

Внезапно жената спря да изгребва. Гарвана се намръщи, като я видя да се свлича на седалката. Нима не разбираше, че опасността не бе преминала? Лодката се въртеше като прасе в кал. Когато дойдеше време да завият към залива, кърмата й щеше да е обърната към вълните. Нямаше как да й помогне, просто нямаше друг начин да влязат в залива. Ако не започнеше отново да изгребва, първата вълна, която се разбиеше в кърмата, щеше я изпрати направо към дъното. И докато Гарвана успееше да прехвърли въжето, имаше голяма вероятност да потъне с нея.

Тази мисъл премина мълниеносно през главата му, той бързо събу тежките си водонепропускливи ботуши. Несъзнателно ръката му докосна колана. Коженият калъф на ножа прилепна успокоително към нея.

— Изтребвай! — изкрещя Гарвана. Гласът му беше силен като грохота на разбиващите се в скалите вълни.

Порив на вятъра грабна думата и я запрати обратно към него. Погледна отново през бинокъла, ругаейки цветисто. Жената се бореше с нещо, но проклет да бъде, ако можеше да разбере с какво. Накрая движенията й я обърнаха така, че той можеше да види ръцете й с бинокъла. Тя се мъчеше да отлепи вцепенените си пръсти на лявата ръка от бутилката, вкопчени в нея в мъртва хватка.

Гарвана видя как мускулите се сгърчват в спазъм, сякаш протестиращи срещу онова, което се искаше от тях. Ръката беше безполезна, поне докато мускулите не се отпуснеха. Видя сълзи на безсилие да пълнят очите на жената, която водеше отчаяна борба със собственото си тяло. Забеляза и признаците на изтощение — побелели от болка и умора устни, посинялата кожа, показваща, че тялото е премръзнало опасно. Беше останала без сили, напълно изтощена. И все пак тя се бореше, не искаше да се предаде.

Ледени тръпки полазиха по гърба на Гарвана, косите му направо настръхнаха. Никога не беше виждал нещо по-красиво от смелостта на тази жена. Беше изчерпала силите си до предела на невъзможното, беше премръзнала, направо смазана, но все пак заставяше стройното си тяло да работи, да не се предава. Гарвана й извика, като че ли чрез потока от думи, се опитваше да й предаде част от огромната си сила. Съмняваше се, че е разбрала нещо, когато ги деляха десетина метра тътнещо море, но все пак отново й извика — искаше тя да знае, че не е сама.

Когато накрая жената успя да хване бутилката с дясната ръка, той направо изкрещя от радост. Тя започна да изгребва водата от дъното на лодката с бързи механични движения. Гарвана се обърна, за да провери курса на „Черната звезда“, след което отново я загледа. Струйките вода, които се стичаха по планшира, го увериха, че тя продължава да изгребва.

Ужасно бавно, „Черната звезда“ теглеше пълната с вода лодка към спасителния залив. На всеки няколко минути Гарвана проверяваше с бинокъла какво става. Нивото на водата в лодката леко спадна, но не достатъчно, за да счита, че са прескочили опасността. Намали скоростта почти до нула. Искаше му се колкото се може по-скоро да стигне до залива, но трябваше да изчака жената да изгребе още вода. Ако сега обърнеше към залива, то тежестта й щеше да я повлече към дъното.

Безпомощен да направи нещо, Гарвана наблюдаваше с бинокъла борбата на жената с бурята. Усещането за нейната агония се вгнезди дълбоко в него. Всичко това му напомняше как само преди осем години жената, която обичаше повече от всичко на света, затъваше все по-дълбоко в сменящи се пристъпи на ярост и отчаяние, а той не можеше да й помогне с нищо — точно като сега. С думи успокояващи и вдъхващи надежда опита да пробие непроницаемата броня, с което Ейнджъл се беше изолирала, опита се да й каже, че я обича. Искаше тя да забрави мъртвия, да заобича него. Искаше да я изтръгне от смъртта, да я върне към живота. Ейнджъл умираше бавно, отказвайки да живее без мъжа, когото обичаше. Тогава Гарвана разбра, че предпочита Ейнджъл да остане жива, дори ако цената за това бе да се откаже от любовта й.

Почти с груба сила успя да я изтръгне от черупката на отчаянието и така постигна своето желание. Ейнджъл събра кураж и сила. Беше жива и обичаше отново. Ала мъжът, когото обичаше, не беше Карлсън Рейвън.

Тъжните спомени проблеснаха някъде дълбоко в съзнанието му като далечна светкавица — спомени, събудени от раздиращото чувство на ярост и безсилие, което го обзе, докато наблюдаваше борбата на непознатата жена с бурята и с крайното й изтощение. Неговото собствено тяло винаги е било толкова силно, че караше хората да отстъпват някак с боязън, когато го видеха за първи път. Сега тази сила не струваше и пукната пара, защото не можеше да стори нищо, за да помогне на жената. Най-малкото поне колкото беше помогнал на Ейнджъл преди години. Изглежда, така му беше писано. Сурови черти, сила, вдъхваща страхопочитание, а зад тях бе скрита нежност, толкова изненадваща, колкото и търпелива.

Гарвана стисна устни, което придаде още по-суров изражение на лицето му. Жената почти бе спряла да изгребва. Гарвана беше сигурен, че скоро тя нямаше да има сили даже да се задържи над водата, приждащата през борда. Готов или не, безопасно или не, но той трябваше да обърне към залива.

„Черната звезда“ направи широк, много плавен завой и леко завъртя лодката по посока на залива. Двата съда вече плаваха към тясното устие и той се обърна назад да огледа ситуацията през бинокъла. Сега бе най-опасният момент, тъй като ниският борд на

лодката беше изложен директно на вълните. Жената също го разбираше. Нейните неравномерни, почти конвулсивни движения показваха, че тя се опитва да изгребва водата поне още няколко минути, поне още няколко ярда, поне…

Ледената синьо-зелена вълна се надигна и се стовари върху лодката, когато вече навлизаше в устието на залива Тотем. Кърмата беше толкова ниско, че вълната почти не се разпени, докато премяташе като черупка. Лодката се завъртя, бясно се залюля и се обърна, захлупвайки жената.

Гарванът захвърли бинокъла, изключи светкавично моторите и преряза въжето. Миг след това, с дълъг скок се гмурна във водата. Излезе на повърхността близо до белия водовъртеж, където допреди секунди бе плувала лодката.

Нищо не изплава на повърхността, нищо, освен едно гребло.

ВТОРА ГЛАВА

Нищо не подсказваше на Жана за кошмара, който щеше да последва. В един миг се бе навела и с последни сили изтребваше водата, която покриваше глезените й, а в следващия — светът сякаш се прекатури. Опита се да изскочи от преобръщащата се лодка, но схванатите й крака реагираха много бавно. Както и ръцете й. Инстинктивно потърси опора някъде, за да предотврати падането, но успя само да притисне болезнено ръката си към ръкохватката на извънбордовия двигател. Спасителната й жилетка се закачи за перките на мотора.

Дъното на лодката я захлупи и всичко потъна в мрак. Въпреки че беше ужасно премръзнала, усети ледената вода. Водата и тъмнината я объркаха, тя се бореше с мотора, без да знае в коя посока да се опита да изплува. С ужас осъзна, че лодката потъва още по-надълбоко в студеното море и въпреки отчаяните си усилия и тя потъва с нея.

Внезапно нещо я хвана изотзад. Стисна като менгеме ръката й и рязко я дръпна. Спасителната жилетка се изхлузи, освобождавайки движенията й. Жана се преобърна, тръгна надолу и след това се изтласка нагоре. На мястото на тъмнината, която я обгръщаше досега, видя високо горе някакъв трептящ, блещукащ сребрист диск. Отчаяно продължи да плува нагоре, тъй като инстинктът и интелектът й подсказваха, че ако премине през тази сребриста светлина, ще намери и въздух, и топлина. Докато се бореше да изплува, някак смътно си даде сметка, че се движи далеч по-бързо, отколкото собствените й усилия позволяваха.

Жана разцепи бляскавия диск и започна да поема глътки въздух в сякаш горящите си дробове. Постепенно разбра, че не е сама. Огромна мъжка ръка я придържаше към повърхността. Едни тъмни и дълбоки като средиземно море очи се взираха в нея. Над тези неподвижни очи гъста, гарвановочерна коса беше полепнала по главата на мъж, оформената от едри кости, здрави като ръката, която я придържаше над вълните.

Когато очите й се фокусираха върху него и той внимателно я обърна и опря плешките й до гръдния си кош. С ръка, опряна между гърдите й, я задържаше неподвижна. Ръката му бе едра, почти смазваща с огромната си сила. Почувства някакво раздвижване, разбра, че тялото й плува, а след тях оставаха високи пръски вода, образувани от движението на краката му.

Обзе я невероятно облекчение. Спря да се бори със студа и морето, остави се безмълвна на волята и силата на непознатия.

— Готово — обади се плътен глас в ухото й. — Отпусни се. Вече си в безопасност. — Както всичко останало, което Жана успя да забележи в този мъж, гласът му беше силен, дълбок и мрачен. — Почти стигнахме до корабчето ми.

Думите проехтяха в ухото й, сякаш бяха камъни, преобръщани от бурни вълни. Опита се да отговори, но разбра, че няма сили. Разни думи без никаква връзка се блъскаха в главата й. Замаяна усети, че вече не й е студено. Беше вцепенена, измръзнала до мозъка на костите си и не усещаше абсолютно нищо.

— Трябва да се кача на кораба. Хвани се за стълбата, докато те издърпам. Ще можеш ли?

Светът бавно се завъртя около нея. Бавно фокусира черните му очи.

— Чуваш ли ме?

Жана погледна към мъжа, учудена какво ли иска той от нея. Когато видя, че лявата й ръка е промушена през стъпалата на корабна стълба, изведнъж я обзе необяснимо желание да се смее. Огромна силна ръка увиваше пръстите на лявата й ръка около едно стъпало. Опита се да хване и дясната й ръка и чак тогава забеляза, че тя все още стиска бутилката.

— Вече можеш да я пуснеш — каза й той. — Нямаш повече нужда от нея. В безопасност си.

Гласът избоботи и проехтя някъде дълбоко в нея като далечна гръмотевица, достигайки първичното — инстинкта, който я бе заставил да продължава да се бори, дори и след като бе останала без капчица сила. Някак интуитивно разбра, че думите на непознатия й казват истината. Беше в безопасност. Беше разбрала, че е в безопасност още в мига, в който почувства силните му ръце да я тласкат към спасителния въздух.

Едва-едва, болезнено, вкочанените й пръсти се разтвориха и пуснаха бутилката. Бутилката бавно потъна — бледа сянка, изчезваща в дълбините на морето. Жана обви с пръсти стълбата, подчинявайки се на думите на непознатия. Видя как той се хвана здраво за ниския метален парапет, който заобикаляше планшира на корабчето. Мускулите му се издуха и изпънаха, докато се оттласкваше от водата с лекота, с която тя би се качила от улицата на тротоара. Преди да осъзнае смисълът на тази сила, почувства, че той я издърпва от водата и я носи на ръце в малка каюта, като че ли не тежеше повече от едно перце.

— Хвани се за мен.

Светът около нея отново се завъртя и Жана покорно се подчини. Усети смътно, че краката й стоят на нещо твърдо и стабилно, но в следващия миг, отказаха да й се подчиняват. Силната ръка около кръста й успя да я предпази да не се стовари на носа си върху палубата. Увисна на мъжа с вцепенени ръце, докато той включваше двигателя на корабчето. Двата мощни мотора му отвърнаха с гърлено ръмжене. Малкият съд потегли и се насочи към залива.

Няколко дълги минути Жана усещаше само грохота на мощните мотори и нетрепващата сила на непознатия. Накрая мъжът изключи двигателя. Остави я само, докато закотви кораба, и се върна при нея. Започна да съблича дрехите й с леки, прости движения. Тя трепна и вяло започна да се дърпа от ръцете му. Отчаяно се помъчи да мобилизира силите си, но тръпките, които преминаваха през тялото й, отнемаха цялата енергия.

— Спри да се бориш с мен, войниче! — промърмори меко той. — С тези мокри дрехи никога няма да се стоплиш.

Жана го погледна объркана със сиво-зелените си очи. Искаше да го попита кой е той, как се е оказала тук и защо й е толкова студено. От устата й излезе само някакво странно скимтене, отнело последните й сили, и светът около нея отново се потопи в тъмнина.

Гарвана свали и останалите й дрехи и я сложи на леглото. Туптенето на пулса върху нежната извивка на шията леко го успокояваше, но кожата й беше прекалено студена. Дръпна завивките от леглото, изсуши добре тялото й и я пъхна между чаршафите. С резки движения започна да съблича и своите дрехи, като в бързината

успя да скъса няколко копчета. Измъкна една специална завивка от шкафа и се покачи на леглото до нея.

— Не знам дали ме чуваш — каза, докато нагласяше жената върху огромното си тяло, — но не се тревожи, ще се стоплиш. Тази завивка е направена от специална материя, която поглъща и излъчва обратно дори и най-незначителната топлина от тялото ти. Ти си много студена, затова аз ще те затоплям — обещавам ти, че ще се чувстваш като край огън. Дяволски едър съм, за да измръзна след няколко минути, прекарани в студената вода.

Отговор не последва, само конвулсивно потрепване на измъченото тяло на жената, прекалено измръзнало, за да се стопли само. Гарвана разгъна дебелата мека завивка и плътно зави двамата. Вътрешната топлоотразяваща страна на завивката проблясваше със сребристи отблясъци, а външната топлопоглъщаща страна беше много тъмносиня, също като мократа фланелена риза, захвърлена на пода край леглото.

Тялото на жената буквално се тресеше от студ. Конвулсиите почти отмятаха завивката. Ръцете на Гарвана нежно я милваха — успокояваха я и я разтриваха едновременно. Мина доста време, преди тялото й да спре да трепери и да се отпусне. Той леко се намести, като я придърпа още по-плътно до себе си. Тя промърмори нещо и инстинктивно се премести по-близо до топлината, която излъчваше тялото до нея.

Ръцете на Гарвана леко масажираха стройния й гръб, плъзгайки се до заоблените задни части. Кожата й бе студена, но не и ледена. Все още беше посиняла от студ, почти вкочанясала, и страшно изтощена, но нямаше опасност да изпадне в хипотермия. Гарвана се усмихна — изпитваше задоволство, че поне веднъж исполинското му тяло бе послужило за нещо по-добро от това да приковава втренчените погледи на разни минувачи. Зачуди се дали, когато жената се събудеше, нямаше да се уплаши от „рибаря“, който я беше уловил в морето.

Надяваше се да не се уплаши. Дори полуудавена, крайно изтощена и с мокри дрехи жената беше хубава и много женствена. Усещаше, че тя се чувства чудесно в ръцете му — начинът, по който се притискаше към него, при други обстоятелства би ускорил пулса му, което май ставаше и сега. Ръцете му докосваха приятните извивки на бедрата й, гърдите му чувстваха нежната й гръд и твърдите като

морски камъчета зърна. Замисли се дали тялото й щеше да реагира така и на топлина — мъжка топлина — както на студа. Дали щеше се отдаде на мъж с онази първична страст и смелост, с която се бореше с бурята?

Тези размишления пропъдиха и последните следи от студа от тялото на Гарвана. Почувства някаква гореща, сладка тежест. Потръпна вътрешно, ала реши, че трябва да мобилизира цялата си воля, за да усмири въображението си и да укроти в мрежата подскачащите като сребриста сьомга мисли. Тя му се бе доверила, беше се оставила в ръцете му, въпреки че там, в морето, навярно й се беше сторил почти толкова страшен колкото и самата буря. Не искаше да осквернява това доверие, както не бе поискал да я остави да се удави пред очите му.

— Чуваш ли ме вече? — попита я нежно, чувствайки дълбокия си глас да извира от гърдите му. — Ще се оправиш. Няколко часа сън, малко топла храна, няколко спокойни дни и ще можеш да ме вдигнеш само с една ръка.

При мисълта как някой успява да го вдигне, Гарвана се усмихна. Все още се усмихваше, когато главата на жената помръдна и огромните й очи се вперихa в него през гъстите ресници. Отблизо очите й бяха с цвят на борова гора, забулена със сребриста мъгла — бездънни, умни и искрящи.

Жана примигна, опитвайки се да свърже силната топлина под тялото си с необикновено нежните черни очи, които бяха на сантиметри от нейните.

— Много си топъл — изрече бавно. Всяка дума излизаше от гърлото й мъчително и болезнено.

— За разлика от теб — в дълбокия му глас звучеше добродушна насмешливост, а ръката му се плъзна по голите й бедра.

— Знам — въздъхна тя и отпусна глава на гърдите му, прекалено уморена, за да държи очите си отворени. — Какво… стана?

— Поспи — подкани я нежно той и я зави през глава. — Когато се събудиш, ще си спомниш всичко.

Гарвана усети вече топлия й дъх върху гърдите си. Крайното изтощение принуди тялото й да се отпусне. Само след миг беше заспала дълбоко, сгушена в ръцете му. Доверието, което това обикновено действие излъчваше, достигна и озари и най-тъмните

кътчета на душата му. Дъхът му се смеси с нейния. Заспа, обръгнат от аромата на жената и на морето.

Жана бавно се пробуди. Протегна ръка, за да намери регулатора на електрическото си одеяло. Явно снощи, когато си е легнала, й е било ужасно студено, та бе оставила регулатора на три… Дори възглавницата й се беше сгряла. Пипнешком пръстите й затърсиха регулатора, който обикновено висеше от леглото малко над пода. Намери обаче нещо гладко, твърдо, жилаво и топло като оставена на слънце коприна. Опипа нещото, чудейки се дали още не сънува. От докосването й нещото се раздвижи.

— Внимавай, момиче! Плуваш в опасни води.

Жана се стресна и разтърка очи. Движенията й бяха разгърнали отчасти едно странно сребристо одеяло. Виждаше се част от гол мъжки гръден кош, плашещо голям — или би бил, ако не беше израснала сред почти толкова едри мъже. Черни косми се спускаха клиновидно, преминавайки в тъмна линия, която сякаш разделяше на две огромно, много силно мъжко тяло. Надолу тъмната линия се разширяваше и образуваше черен триъгълник. Там се намираха пръстите й. Е, не точно там…

Смутена, Жана отдръпна ръката си като опарена.

— Съжалявам, аз… аз… — Изведнъж си даде сметка, че беше чисто гола. Гол беше и великанът, раздвижил се от нейното докосване. Лежеше почти върху него, гърдите й — притиснати в заоблеността на мускулестата му ръка.

— Кой… какво?

— Викат ми Гарвана — отвърна й с дълбокия си глас, който затрептя по гърба й. — А що се отнася до „какво“…?

— Няма значение… — прекъсна го бързо тя. Почувства, че гърдите и бузите й пламнаха. — Сигурно съм полудяла, но не съм забравила, какво съм учила в прогимназията.

— Прогимназията? — повтори той учудено, придърпвайки падащата завивка.

— Възпроизвеждането на видовете — отвърна кратко Жана.

Смехът му предизвика особен странен трепет в нея. Беше плътен, топъл звук, мъжествен, твърд и едновременно нежен като

косъмчетата, която пръстите й бяха докоснали.

Тези чувствени мисли засилиха още повече руменината й. Явно студената вода бе причинила измръзване на онова, което минаваше за неин мозък. Внезапно паметта й се възвърна. Студ. Буря. Вода. Някакъв сребърен диск, плуващ невероятно далеч над главата й. Изведнъж си спомни всичко с кристална яснота, която я зашемети. Погледна към мъжа, който лежеше така близо до нея. Силни ръце. Черни очи. Глас като разбиващи се в скалите вълни, но все пак някак топъл, милващ. Инстинктивно проумя всичко. С него беше в безопасност.

— Ти ми спаси живота.

— Ти се бореше с всичка сила — й каза Гарвана. — Аз ти оказах само малка помощ.

Жана погледна огромната мургава силна ръка, която държеше странното одеяло, придърпвайки го нагоре, за да я загърне във вълшебна топлина. Щеше да умре там, в бурята, ако не бяха тези силни ръце. Знаеше го.

— Малка ли? — повтори тихо тя. — Мисля си, че никак не е малка.

Гарвана вдигна ръката си и я погледна, сякаш я виждаше за първи път.

— Права си, никак не е малка — кимна той, като се правеше нарочно, че не я разбира. Протегна се небрежно, все едно бе сам и преметна тъмносиния чаршаф върху голите си бедра. — Стопли ли се вече? — В гласът му прозвуча загриженост.

— Да, благодаря ти — отвърна Жана. Докато говореше, нови спомени нахлуваха в главата й. Беше толкова измръзнала, че почти не усещаше палубата под краката си… Не можеше да стои права, не можеше да плува, не можеше дори да диша… — Ако… ако не ми беше помогнал…

Гарвана сви широките си рамене и рече небрежно:

— От дете съм по-едър от другите край мен. Приятно е да знаеш обаче, че от това огромно тяло е имало и друга полза, освен да дърпам мрежите или да плаша децата.

Жана потръпна — зад тези обикновени думи се криеше огромна самота. Въпреки невероятната му мъжка сила и иначе грубоватия му

външен вид, Гарвана явно бе чувствителен човек. Импулсивно, тя постави ръка върху изваяните мускули на раменете му.

— Обзалагам се, че децата не бягат от тебе, а те обичат, защото знаят, че с теб са в безопасност. Сигурна съм в това! — Сиво-зелените й очи търсеха неговите. — Хей, Гарван, просто не знам как да ти благодаря за…

— Сигурно си жадна — прекъсна я рязко той.

Неочаквано Жана осъзна две неща — Гарвана не иска благодарностите й и е жадна. Чувстваше се така, все едно, че някой беше изпилил гърлото й с гласпапир.

— Да — отговори, чувайки сама как гласът й дращи.

— С доста солена вода си се нагълтала. Имам чай, кафе, вода и бульон.

— Чай, моля.

Жана се опита да не поглежда, когато Гарвана стана от леглото и се уви с чаршафа. Движенията му бяха бързи и гъвкави, без нито един излишен жест. Опита се, но беше невъзможно да не погледне въобще. Беше огромен и сякаш изведнъж изпълни цялата каюта. Небрежно увитата около ханша му тъмносиня тъкан изглеждаше повече като плажна кърпа, отколкото като чаршаф. В семейството й всички мъже бяха високи и едри, а и тя самата, с нейните близо метър и осемдесет, не беше от най-ниските. Но мъжът, нарекъл себе си Гарвана, беше истински великан.

Имаше нещо завладяващо в исполинския му ръст — някак диво и първично като природата наоколо. Силата и спокойствието му я привличаха, привличаше я и смехът му, и самотата, стаена дълбоко в черните му очи. Могъщ, жизнен, самотен, Гарвана докосваше скрити струни в нея, каквито тя не подозираше, че притежава, докато не се събуди, обгърната от топлината на неговото тяло.

Жалко, че и тя не можеше да докосне подобни скрити струни в душата му…

Жана се усмихна тъжно. Беше се събудила както майка я бе родила до най-загадъчния мъж, когото някога беше срещала, а той се отнасяше с нея като към сестра, дори и след този толкова интимен контакт с тялото му. Беше свикнала да се отнасят с нея като със сестра. Сестра на трима едри, мускулести братя. Това в никакъв случай не

беше досадно. Но когато и бившият й съпруг започна да се отнася с нея като със сестра — е, това вече й дойде в повече.

С неудоволствие Жана трябваше да си признае, че не можеше особено да се надява да привлече Гарвана — във физическия смисъл. Духна един увиснал мокър кичур над носа си и въздъхна. Не си правеше никакви илюзии — знаеше чудесно как изглежда и при много по-благосклонни към външността й обстоятелства. Беше поразителна, казваха й близките. За себе си Жана бе решила, че така хората наричат високите слаби жени, които определено са им симпатични, но не приличат на русичките пухкави котенца, неизменно предпочитан тип жени от мъжката половина на света. Да не говорим, че когато току-що са те извадили от морето — полуудавена и посиняла от студ, едва ли изглеждаш много по-сексапилно от медуза, изхвърлена от вълните на брега.

Нищо чудно, че на Гарвана хич не му бяха притрябвали благодарностите й. Бедният човек сигурно се бе уплашил, че ще поиска да му се отблагодари в леглото. Жана отново се усмихна кисело. Е, вярно, че не би спечелил кой знае колко, ако приемеше „офертата“. Липсваше й опит с мъжете. Можеше да преброи на пръстите на едната си ръка колко пъти, докато трая краткият им брак, беше спала с мъжа си.

— Очите ти са тъжни! — прекъсна Гарвана не особено веселите й размишления. — Защо? Още ли те тревожи премеждието, което ти се стовари на главата? Недей, сега си в безопасност. Ще те върна обратно в цивилизацията веднага щом свърши бурята. А пък за лодката… — сви рамене той. — Ще се погрижа и за друга лодка. И за по-добър мотор за нея.

Жана сведе поглед, като се мъчеше да скрие необяснимото вълнение, което я беше завладяло. Забележката му за мотора бавно достигна до съзнанието й. Отвори широко очи и погледна Гарвана.

— Откъде знаеш, че моторът ми създаваше проблеми?

— Никой не гребе край западната страна на островите по време на буря заради самото удоволствие — отвърна й сухо Гарвана. — Една бучка или две?

— Чувствам се така, все едно съм взела вече петдесет — каза Жана и потърка лявата си ръка. — Две бучки, моля. Откъде знаеш, че обичам чая си със захар?

— Приличаш на жена, която обича да си угажда — отговори простичко той. — Ръката ти още ли е схваната?

— Схваната ли беше? — Жана огледа лявата си ръка. Чудеше се какво ли имаше предвид Гарвана като каза, че обичала да си угажда.

— Не си ли спомняш?

Жана се намръщи. Тъмните й вежди с цвят на канела се извиха леко.

— Спомням си, че идиотският мотор спираше, после уж тръгваше и пак спираше, докато накрая замлъкна окончателно. Спомням си, че натиснах веслата… — погледна ръцете си — бяха зачервени и тук-там охлузени от грубите дъбови гребла. — Спомням си, че ми беше студено, ужасно студено.

— А спомняш ли си, че изгребваше водата?

— Разбира се. Изгребвах всеки миг, когато можех. Явно не е било достатъчно.

— Какво си спомняш, след като видя „Черната звезда“?

Жана огледа красиво обзаведената каюта.

— Това „Черната звезда“ ли е? — попита, посочвайки с жест наоколо. Видя, че завивката се беше свлякла от гърдите й и бързо я придърпа нагоре.

Гарвана кимна мълчаливо. С неимоверно усилие на волята потисна желанието си да впери поглед в единия край на сребристата завивка, от който съблазнително и приканващо се подаваше едно розово зърно. Начинът, по който младата жена се изчерви, когато осъзна, че лежи гола в едно легло с непознат, му подсказваше, че не беше свикнала да се събужда точно така. Любопитното, възпламеняващо докосване, докато изследваше внезапно втвърдилата се плът, му говореше, че няма много опит с мъжете. Но тя не беше и дете. Предположи, че беше на малко повече от двадесет години. Е, на тази възраст по-голямата част жени щяха веднага да се сетят коя част от мъжката анатомия напипват. Но тя не позна.

Всичко това го накара да мобилизира цялата си воля, да спре ръката, която като че ли сама искаше да се плъзне по стройното и гъвкаво тяло и да открие онази силна топлина, със сигурност стаена в него. Беше убеден, че младата жена бе чувствена, гореща, че щеше да му даде тази топлина, ако я поискаше. Беше повече от благодарна, че се намира в безопасност тук, в залива.

Устните на Гарвана се изкривиха в кисела гримаса. Не, той не бе като граблива птица, макар че името му бе такова и въпреки външния си вид. Никога не би се възползвал от моментното й чувство на благодарност. Тази жена с тъжните очи и смелата усмивка също не притежаваше инстинкт на хищник. Затова, когато чувството на благодарност постепенно изчезнеше, неминуемо тя щеше да съжалява, че е отдала почти като етично задължение онова, което даваш, когато обичаш истински.

Обичан мъж — не, не се виждаше в тази роля. Опитът го бе научил, че не е от типа мъже, в който жените се влюбват. Беше прекалено едър. Твърде груб. И твърде много индианец. И за капак на всичко — харесваха му жени, пълна противоположност на неговата външност, като това прелестно, нежно, гъвкаво създание, което бе намерил да се бори отчаяно с развихрилото се море. Често обаче такива жени го разочароваха с друго — липсваше им смелост и темперамент, които той ценеше много повече от привлекателната външност.

Виж, Ейнджъл бе различна. Беше смела за десетима. Като жената, която спаси от морето. Жената, която го гледаше сега с големите си сиво-зелени очи. Жената, която му се доверяваше.

Гарвана внимателно придърпа завивката, за да загърне раменете й и да скрие изкушаващото го розово зърно.

— Какво ще кажеш за една закуска?

— Ами… не знам… Толкова гладна ли ти изглеждам? — подхвърли, без да се замисли и чак тогава се усети, че думите й можеха да бъдат изтълкувани двояко. Смутена придърпа завивката до брадичката си. Беше се отвила и почти му се предлагаше като узрял плод, а неговата реакция беше само да я завие. Изскърца със зъби, щом усети, че бузите й отново пламват. — Знаеш ли какво? Май като си ме вадил от морето, си спасил само тялото ми, а мозъка ми си забравил някъде на дъното на залива.

— Ще го потърся, като ловя риба за вечеря — обеща любезно Гарвана, но очите му блеснаха като черен кехлибар. — Ти имаш ли си име или си като шаманите, които пазят в тайна истинското си име?

— Жана Морган — каза тя, измъкна предпазливо дясната си ръка изпод завивката и му я подаде. — А ти си Гарвана?

— Да — отвърна лаконично той и пое ръката й.

Усмихнаха се един на друг, съзнавайки нелепостта на ситуацията: запознаваха се официално, след като бяха лежали чисто голи един до друг прегърнати като любовници. Пръстите на Жана изглеждаха много фини и женствени в жилавата, грапава ръка на Гарвана. Без да иска, той си спомни как тези пръсти го опипваха слепешката има-няма преди четвърт час.

— Това собствено или фамилно име е? — попита Жана.

Той пусна ръката й и бързо се обърна.

— Когато попълвам данъчните декларации това е фамилното ми име, а собственото — Карлсън. Иначе, повечето хора ме наричат просто Гарвана…

Той млъкна сякаш се колебаеше дали да продължи. Сети се за Ейнджъл. Тя и Грант му викаха Карлсън. Но Грант беше мъртъв. Сега само Ейнджъл го наричаше Карлсън. Тя и Майлс Хоукинс — Хоук — мъжа, когото Ейнджъл обичаше. Хоук също му викаше Карлсън.

Гарвана се усмихна тъжно, като си спомни как се бе почувствал, когато разбра, колко силно Ейнджъл обича другия мъж. Помисли си, че сигурно трябваше да мрази Хоук, но беше невъзможно. Хоук даде на Ейнджъл цялата любов, от която се нуждаеше, даде й живота си. Затова Гарвана го обичаше, както никога не бе обичал друг мъж.

— Не всички те наричат Гарвана, предполагам — рече тихо Жана, загледана в горчивата усмивка на устните му. Много й се искаше да попита коя е жената, която бе в състояние да го накара да се усмихва с толкова любов и така тъжно едновременно, но не посмя. Беше й достатъчно да знае, че има жена, любов, тъга. — Аз как да те наричам?

— Викай ми Гарвана. Свикнал съм да ме наричат така, а пък и аз самият си викам Гарвана.

Жана се усмихна. Кой знае защо, имаше чувството, че е получила скъп подарък.

— Гарвана — повтори тя. Харесваше й вкуса на името върху езика й.

Той се усмихна. Чудеше се какви ли мисли се крият в сенчестите дълбини на тези прекрасни сиво-зелени очи. Усмивката, с която тя му отвърна беше открита, приятелска, завладяваща, шеговита. Съвсем различна от смутената гримаса, преди да загърне раменете й. Част от личността на Жана сега беше скрита — онази част, която проблясваше

в очите й, когато гледаше към него и виждаше човека, който я измъкна от студената вода.

Гарвана леко се намръщи. Чувстваше се така, както винаги, когато виждаше искрящия навътре в зелените води на морето живот. Живот, който се мяркаше за миг на повърхността и пак се гмуркаше в студените и безопасни дълбини. Живот, който бързаше да се скрие, щом забележеше негово присъствие. Някак нещо крехко и изящно си беше отишло, оставяйки след себе си смътно проблясваща диря, която очертаваше пътя му.

— Някой чака ли те? — попита Гарвана.

— Да ме чака ли? Кой да ме очаква?

Смущението на Жана му подсказа красноречиво отговора на повече въпроси, отколкото бе задал. И тя като него живееше сама. Живееше сама достатъчно дълго, та мисълта, че някой може да се тревожи от отсъствието й, изобщо не й беше хрумнала.

— Ами съпруг или любовник, семейство, приятели — каза тихо Гарвана, загледан в сиво-зелените й очи. — Някой, който ще се тревожи, че си излязла сама с малка лодка в бурята.

— О, за това не се безпокой! — Жана се усмихна леко и сви рамене. — Аз съм на двадесет и четири години, необвързана жена. От доста време нямам съпруг, никога не съм имала деца, приятелите ми в Сиатъл не ме очакват преди септември, а моята хазяйка тук не я е грижа къде ходя и колко време ме няма, стига да си плащам наема навреме. Знаеш ли, между нас да си остане, но тя обича да си пийва. Аз съм си платила до края на август, така че ще й все едно, ако въобще не се върна.

Гарвана не знаеше кое го изненада повече — това, че Жана вече е била омъжена или че през следващите пет седмици ще бъде съвсем сама на островите.

— В отпуска ли си? — попита той.

— Ами нещо такова… — сви пак рамене тя. — Правя скици и рисунки за книгата на един приятел за тези острови. От няколко седмици се опитвам да вляза в залива Тотем, но все нещо се случва и не успявам.

— Какво точно се случва?

— Вали обикновено. И почти винаги има мъгла. А и вятъра…

Гарванът се усмихна.

— Добре дошли на островите Кралица Шарлот.

— Да-а. Добре дошли в ада — засмя се незлобливо Жана.

Смехът угасна бавно. За момент очите й станаха почти сребристи, искрящи от вълнение и страст.

— Никога не съм виждала толкова диво място — продължи тя. — Всъщност, много по-точно е да се каже дивно красиво. Островите са толкова… Така първични. Онова, което природата е сътворила в продължение на хилядолетия, ти се струва тъй непосредствено близо до повърхността, че ако протегнеш ръка, можеш да го докоснеш — за момент замълча колебливо, после добави тихо: — Имам чувството, че островите са сключили някакво особено споразумение с вечността. Времето тече към тях, стига ги, после се разделя и ги заобикаля, също като морето. Другите места се променят, но не и Кралица Шарлота. Тези острови са били такива, откакто свят светува — току-що изникнали от мъглявината на съзиданието. Тук времето не съществува, а само съзиданието и мъглата.

За втори път откакто видя Жана, Гарвана усети как косите му настръхват, как някаква странна тръпка пронизва тялото му. И други бяха забелязвали дивото излъчване на островите, но за тях „диво“ бе означавало изостанало, страховито, жестоко, не цивилизовано. Плашеше ги суровата сила на природата тук, мистериозното безвремие. А Жана бе реагирала различно — не изпитваше страх, макар че сблъсъкът с дивата природа едва не й костваше живота.

— Да — каза тихо Гарван — аз също обичам тези острови и дойдох тук, за да помълча с тях.

— А ето, че ти се натресе една бъбрива туристка, която само ти досажда — подхвърли Жана с гримаса. — Извинявай.

— Няма защо да се извиняваш — отвърна й той. — Ти си жена, която разбира мълчанието. Не ме смущаваш.

Жана се замисли с какво ли една жена би могла да смути по някакъв начин спокойствието на Гарвана. Беше убедена, че ако нещо можеше да го смути, то това би била жена, а не мъж. Бившият й съпруг често я предупреждаваше да се пази от мъже, които се женят за жени, но сексуално ги привличат мъжете. Гарвана не беше такъв — в това бе абсолютно сигурна.

Със скрита въздишка Жана реши, че той е като повечето мъже — предпочита блондинки с големи загадъчни очи и с повече извивки от

лъкатушеща пътека в планината. Такива са поетите и жокеите, гангстерите и недодяланите странници. Не обръщат никакво внимание на жените с кестенява коса, дори ако притежават завидна духовитост.

На никой не му пукаше, дали блондинките изобщо имат чувство за хумор — че кой ги търси заради чувството за хумор?

— Въобще не ми отговори нищо за закуската — каза Гарвана. Погледна през рамо, за да провери завряла ли е водата в чайника върху малката газова печка, която се намираше точно срещу леглото. — Гладна ли си?

— Иска ли питане? Това, което чуваш, не е гръмотевица — червата ми къркорят — съобщи с драматична нотка тя и вдигна театрално ръка, но веднага трябваше да сграбчи падащата завивка.

Гарвана я погледна крадешком. Не искаше Жана да разбере, че без да иска му е показала стегнатата извивка на гърдите си, завършващи с кадифени розови зърна, толкова нежни и съблазнителни, че трябваше да стисна ръцете си в юмрук, за да не посегне към тях.

В този момент чайникът завря и засвири, което се оказа изключително навременно, защо отвлече вниманието му към нещо съвсем тривиално. Вдигна чайника от печката и сипа вода в две чаши, чудейки се как ли би реагирала Жана, ако й кажеше колко добре изглеждаше, притисната до него. Мека… Гъвкава… Заоблена там, където беше нужно. Идеална хармоничност на стройното й тяло. Но ако изтърсеше сега подобно нещо, то това би прозвучало като покана за секс. Той знаеше, че тя вече не го желае. Беше съзрял желанието да премрежва погледа й, когато я загръщаше със завивката. Блещукащите искрици на страстта бяха изчезнали, сякаш никога не ги е имало. Сега в сиво-зелените й очи искреше само смях.

Учуди се защо това хем го натъжава, хем го ядосва. Навярно трябваше да вземе онова, което тя му предлагаше сама не толкова отдавна, а не да разсъждава дълбокомислено, че го правела от благодарност. Не бяха малко жените, които не криеха, че ги привлича, други — не проявяваха никакъв интерес, но това въобще не го вълнуваше. С изключение на Ейнджъл. Отказът й превърна болката в част от неговото ежедневие. Накрая, много преди тя да срещне Майлс Хоукинс, Гарвана разбра, че просто не беше писано някои неща да се случат. Едно от тях бе любовта на Ейнджъл. Трябваше да приеме този факт или да се самоунищожи.

И той го прие, както приемаше бурите или добрия улов, или могъщото си тяло, което изнервяше мъжете и жените. Животът е това, което е. Той е такъв, какъвто е. Любовта е там, където е. Но винаги далеч от него…

ТРЕТА ГЛАВА

— Да имаш случайно нож? — измърмори под носа си Жана.

В неясния й глас се долавяха нотки на раздразнение. Гарвана се усмихна под черния мустак. Каква картинката само представляваше! Коленичила на брега на тясната рекичка, тя изстискваше ожесточено насапунисаната си коса. Източените извивки на тялото й ясно се очертаваха под мократа фланелена материя на една от ризите му. Краищата на дрехата се влачеха по земята, а под тях се подаваха стегнатите й прасци, белички и гладки, искрящи от полепналите капчици вода.

— Да, имам нож — отвърна Гарвана.

— Чудесно. Би ли отрязал това нещо, моля?

— Имам по-добра идея.

— Да ми обръснеш главата? Дадено — подкани го тя.

Жана по-скоро почувства, отколкото чу смеха на Гарвана, когато той застана на колене до нея върху покритата с мъх земя. Гърдите му се отъркаха о гърба й, когато пръстите му се плъзнаха в насапунисаната хлъзгава купчина коса.

— Нямах предвид да ми миеш косата.

— Ръката още те боли, нали? Почивай. Аз ще се заема с това.

— Откакто ме извади от морето, не правя нищо друго, освен да си лежа по цял ден, а ти все се грижиш за мен — запротестира Жана.

— Цели тридесет часа — подхвърли Гарвана със сериозен тон. — Какъв мързел само! Ще трябва да се оплача от тебе в туристическото бюро.

— Но…

— Шшт… — прошепна Гарвана с дълбокия си глас. — Обичам дългите женски коси. Остави ме да си поиграя…

Жана сякаш изведнъж загуби дар слово. Не бе способна да отрони и думичка, дори животът й да зависеше от това. Огромните ръце на Гарвана започнаха да масажират нежно скалпа й. Стоеше

безмълвна, подвластна на необяснимото усещане, което предизвикваше това докосване. Потръпна леко.

— Студено ли ти е? — попита разтревожен Гарвана.

За него денят не беше хладен, въпреки силния вятър, който разнасяше насам-натам скупчените облаци, и въпреки дъжда, който от време на време рукваше внезапно.

— Не, добре ми е — отвърна тя, избягвайки с усилие на волята ново потръпване.

Беше самата истина. Не чувстваше студ, въпреки че бе облечена само с тениска и риза — и двете на Гарвана. Меката памучна тениска задържаше топлината на тялото й, а огромната фланелена риза я предпазваше от внезапните пориви на вятъра. Причината за нейното потръпване бе докосването на Гарвана, а не студа.

— Ще побързам — каза лаконично той.

Жана за малко не изтърси, че няма защо да бърза, защото трепери не от студ. В крайна сметка предпочете да си замълчи, защото се боеше да отвори уста. Кой знае какви стонове на удоволствие щяха да се разнесат, ако си беше отворила устата… Защото докосването на тези толкова силни и толкова нежни ръце й доставяше истинска наслада. А, няма съмнение, че мозъкът ти е останал там някъде на дъното на морето, каза си сърдито тя. Мозъкът — да, но очевидно не и нервните му окончания… Мисли за Гарвана като за един от братята си.

Съветът си го биваше и Жана се помъчи да се вслуша в него. Да, ама не се получаваше. Ако братята й бяха докосвали косата й, то е бивало единствено и само, за да я оскубят здравичката. А не да масажират скалпа й с такива силни, нежни, чувствени движения.

Тогава мисли за Гарвана като за фризьора си. Все пак, ръцете му непрекъснато са из косите ти. Жана се опита да си представи фризьора си на мястото на Гарвана. Беше невъзможно.

Гарвана беше… Гарвана. Най-загадъчният мъж, когото някога бе срещала. Под грубата външност се криеше мъжът, способен да дари една жена с много нежност, много смях. Мълчанието му й вдъхваше спокойствие, а не тревога.

В него имаше и обещание за мъжка чувственост, което сякаш я изгаряше. А може би трябваше да се страхува… Може би той трябваше да я плаши. След развода никой мъж не я бе привличал така. Тя беше твърде уязвима, ранима, прекалено несигурна. И прекалено

уплашена. Въпреки уверенията на близките й и на семейството на Марк, че не е виновна за нищо, таеше в себе си дълбоката, макар и несподелена с никого убеденост, че ако беше някак повече жена, Марк щеше да се държи повече като мъж. Трябваше да изминат близо две години, преди да се осмели да застане пред огледалото с въпроса, дали ако беше по-висока или по-ниска, по-светла или по-мургава, по-закръглена или по-слаба, не би била поне физически по-привлекателна за Марк.

Ето, че сега възникваше друг въпрос. Беше ли в състояние да привлече вниманието — ставаше въпрос за интерес от чисто сексуално естество — на един мъж, който я бе извадил полуудавена от студеното море и бе спасил живота й? Събуди се гола-голеничка в ръцете на мъж — също гол. Накратко казано, имаше отличната възможност да съблазни Гарвана, каквато едва ли щеше да й се отдаде повторно, и какво стана всъщност? Той я погали по брадичката и толкова.

Жана задъвка нервно долната си устна. Мислеше си, че навярно близките й и семейството на Марк, а и самият Марк грешаха. По всяка вероятност нещо й липсваше — нещото, което да привлича мъжете и ги възбужда.

Бледите й слаби пръсти се впиха в тревата, докато кокалчетата им побеляха. Опита се да престане да мисли за Марк и тъжната грешка, която представляваше бракът им. Всичко това бе минало. Всичко! Марк се бе приел такъв, какъвто е — с всичките кусури и достойнства, и се бе постарал да си създаде едно по-добро бъдеще. Тя трябваше да стори същото.

Ручейчета студена сапунена пяна се стичаха в малката рекичка и изчезваха безследно в бистрата като сълза вода. Част от пяната попадна в очите й и те засмъдяха. Жана затърка ожесточено бузата си, ядосана на себе си, че отново е подхванала старата битка за повдигане на самочувствието. До преди малко си мислеше, че битката е спечелена или в краен случай поне прекратена. Беше твърдо убедена, че имаше какво да предложи на един мъж. Можеше да разговаря умно, готвеше отлично, добре се справяше с домакинстването, а да не говорим, че бе в състояние да идентифицира всяка жива твар, която плуваше или пълзеше по бреговете на морета и океани из цял свят.

Радваше се на цветущо здраве, всичките й зъби си бяха на местата, обичаше децата и животните и можеше да се похвали с чудесно чувство за хумор. Защо ли този списък от какви ли не достойнства и добродетели звучеше толкова потискащо?

Жана въздъхна и несъзнателно поклати глава, като че ли се опитваше да избяга от собствените си мисли.

— Стой мирна или ще ти влезе сапун в очите! — изкомандва Гарвана.

— И по какво ще позная, че ми е влязъл сапун в очите? — измърмори Жана и отново затърка лицето си с ръка.

— Съжалявам — извини се той. — Май трябваше да държа по-далеч тромавите си ръчища. Както виждам, ти се справяше много по-добре сама.

— Не спирай, моля те! — рече тя. — Ако знаеш само как се чувствам! — добави и се обърна с лице към Гарвана.

Това беше грешка. Тъмният загар на кожата му, обветрена от постоянните капризи на времето, черните линии, които мустаците и веждите му очертаваха, безкрайната загадъчност, стаена в гарвановите очи — всичко това сякаш я зашемети, прониза я и тя усети, че дъхът й спря. Пое си дъх на пресекулки и нескопосано заобяснява онова, което не можеше да разбере и самата тя.

— Не знам защо се зъбя така… Предполагам, че моят иначе сговорчив характер е потънал в морето заедно с мозъка… Извинявай много.

Гарвана погледна лицето на Жана, покрито със сапунена пяна, на което се открояваха само сериозните й сиво-зелени очи. Влажните, леко разтворени устни имаха същия малинов цвят като зърната на гърдите й. Тежка, топла вълна обля тялото му след това откритие. Вълната спря там, където се беше притиснал до прелестните й стегнати задни части. Помисли си какво ли би било сега да е гол с нея, да рови с пръсти в косите й, да плъзга ръце по тялото й, да я докосва, да я милва, да разпалва страстта, която тя криеше в себе си, докато заличи и последните остатъци на боязън и недоверие и я накара да го пожелае.

Още преди да отлети тази дръзка мисъл, той я отрече в себе си, отказа се от нея, не й повярва. Твърде дълго се бе измъчвал с една жена, която не можеше да притежава. Нямаше да позволи това отново да се случи, никога нямаше да го допусне! При други обстоятелства, това прелестно създание за нищо на света не би се съгласило да остане само с един недодялан великан като него в този безлюден залив. Просто в момента нямаше друг избор. За сетен път съдбата, предрешена този път като буря, бе проявила своите капризи и я бе запокитила в един отдалечен от хората и Бога залив, съвсем сама с него. Ако дръзнеше да се възползва от това обстоятелство и от признателността, която се четеше в прекрасните й сиво-зелени очи, той щеше да се мрази. Веднага щом бурята утихнеше, щеше да я откара в Масет. Ще постоят на палубата, ще си стиснат ръцете на сбогуване и ще се усмихват един на друг с известно неудобство — двамина, чиито пътища никога не биха се пресекли при нормални обстоятелства.

— Гарване?

Той се усмихна тъжно, измъкна ръка от косите й и взе една кърпа. С невероятна нежност изтри пяната от лицето й.

— Дръж я на очите си, докато те изплакна.

Жана понечи да протестира, докато Гарванът покриваше очите й с кърпата, но не го направи. Искаше й се да го попита, дали с нещо, което е казала или сторила, го е натъжила, но не посмя. Реши да остави въпросите за после, но в същия момент чу собствения си глас:

— Нещо не е наред ли? — попита и хвана ръката му, която искаше да я обърне.

— Нищо ново — отвърна просто той. — Всъщност, всичко си е наред. Обърни се. Ако ти влезе сапун в очите, ще се разплачеш.

— Чувствам се така, все едно, че плача дори в момента. А аз никога не плача — каза Жана, търсейки да улови погледа на черните му очи.

Той докосна носа й с огромния си палец.

— Това просто е следствие от адреналина, който вчера така обилно отдели. Ще ти мине.

Нежно, но непреклонно, Гарвана я обърна с гръб към себе си. Изми сапуна от косата й в рекичката. Движенията му бяха пестеливи, премерени, не се бавеше преднамерено, за да се наслаждава по-дълго на възбуждащата мекота и тежест на копринената й коса. Първо

изплакна косата й със студената вода от рекичката, после — с топла вода от кофата, която беше загрял на печката в корабчето.

Жана въздъхна дълбоко и с неподправена наслада.

— Чувствам се превъзходно!

Гарвана се усмихна и продължи да плакне косата й с топлата вода, докато и последните остатъци от сапуна не бяха измити. Мократа коса, която се спускаше в ръцете му, изглеждане почти черна, с едва загатнати отблясъци в махагон и злато. Помисли си как ли би изглеждала косата й, огряна от слънчевата светлина? Дали дългите кичури ще са червеникавокафяви или пък с цвят на канела? Дали ще са прави като неговата коса или ще се къдрят изкусително в ръцете му?

Гарвана се наруга на ум и отново подчини мислите на желязната си воля. Изцеди водата от косата на Жана и започна да я подсушава с хавлиената кърпа. Косата й беше много мека и проблясваше като мокра коприна в мъждивата светлина на бурята.

— Мога и сама да се справя с това — каза виновно Жана. Чувстваше неудобно, че му създава толкова много грижи. — Дошъл си тук, за да потърсиш усамотение, а не да ми прислужваш.

Той остави изкусителната коса на Жана и се отдръпна.

— Ще те чакам на брега. Обичаш ли миди?

— Дали обичам миди? Не-е… Обожавам ги, което е нещо съвсем различно!

Гарвана прие обяснението й с широка усмивка.

— А как? Сурови ли?

Жана спря да трие косата си с хавлията и го погледна. Лицето й се беше зачервило от дългото стоене с наведена глава над рекичката. Очите й блестяха странно — като залез, забулен в мъгла.

— Сурови миди? — повтори предпазливо, като се чудеше дали го е разбрала правилно. Наистина обожаваше този морски деликатес, но никога не си е представяла, че може да го яде суров.

— Ъхъ… — бе нечленоразделният му отговор.

— Това „ъхъ — да“ ли е или „ъхъ — не“? — подхвърли Жана.

Гарвана се засмя.

— Това си е просто „ъхъ“. Какво ще кажеш за яхния от миди с гарнитура от сурови стриди?

— Дадено — отвърна бързо тя и отново се захвана да трие косата си с хавлията, опитвайки се да не обръща внимание на изненадващата

й реакция — като че ли изведнъж й прималя от дяволитата усмивка на Гарвана. — Е как е, биват ли сурови? — разнесе се след малко гласът й под хавлията.

— Стридите ли?

— Мидите.

— Сурови? — попита невинно той. — Не знам…

— Дали ги бива?

— Не, дали са сурови…

Ръцете й замръзнаха, като чу смеха, вибриращ в гласа на Гарвана. Обкръжено от облак рошава коса, лицето й изникна изпод хавлията.

— Да не би случайно да познаваш братята ми? Често разговорите ни звучаха точно по този начин.

— А биваше ли ги?

— И още как! Съвсем сурови!

— Значи не става дума за миди. — Върху устните на Гарвана грейна широка усмивка, която в същия миг промени лицето му от мрачно на развеселено.

— Помощ! — изпъшка Жана и отново се захвана с хавлията.

— Добре, ще ти помогна, но си мислех, че искаш сама да се справиш — Гарвана отново посегна към хавлията.

Отговорът на Жана бе заглушен от стратегически увитата около главата й кърпа. Но не и смехът на Гарвана. Когато вече привършваше с подсушаването, Жана също се смееше. Постара се обаче да стои мирна, докато той разресваше косата й с такава нежност, каквато никой не би предположил за мъж с неговия ръст. В огромната му ръка гребенът изглеждаше като миниатюрна играчка. Струваше й се направо невъзможно един тъй едър мъж да контролира с такава изумителна прецизност всяко свое движение.

— Ще я сплетеш ли?

— Ако го направя, никога няма да изсъхне. Сигурен ли си, че не искаш да ми услужиш с ножа?

— Напълно. Какво ще кажеш за сешоар?

— О, да. И маникюр, ако обичаш, след като си почнал — отвърна тя кисело, мислейки си, че Гарвана отново я задява.

— От маникюри нищо не разбирам. Ейнджъл никога не си правеше маникюр.

Начинът, по който гласът му омекна, когато произнесе Ейнджъл, подсказа на Жана много повече, отколкото й се искаше да знае.

— Мисля си, че този ангел е от вида безкрили и двукраки земни, нали? — попита тихо Жана.

Гарвана се усмихна.

— И тя ми казваше така. А аз никога не й повярвах — поглади с длан косата на Жана. — Вчера си мислех за това.

— Вчера ти беше прекалено зает с моето спасяване, за да ти остане време да мислиш за ангели.

— Имам предвид сандъчето.

— Помощ!

Гарвана много нежно й дръпна косата.

— Хайде, стига със закачките! Миналото лято Ейнджъл остави някои неща на корабчето. Бях ги забравил, докато не видях косата ти да блести в ръцете ми.

Жана мълчаливо си зададе въпроса дали Ейнджъл бе някоя лятна гостенка, също като нея, днес тук, а през септември — на стотици километри далече? И дали Гарвана е бил влюбен в нея, знаейки, че ще я загуби, щом лятото се изтърколи? А може би Ейнджъл бе обещала да се върне? Затова ли бе оставила на кораба сандък със свои вещи? И дали не беше точно тази Ейнджъл причината, поради която Гарвана не проявяваше интерес към нея?

Жана прехапа устни, за да спре напиращите въпроси. Ако Гарвана искаше тя да узнае нещо повече за Ейнджъл, не беше нужно да го подтиква с разни тъпи въпроси от сорта на: Женени ли бяхте? Още ли сте женени? Обичаш ли я? Обвързан ли си с нея? Кой си ти, Карлсън Рейвън? Защо така дълбоко приемам тъгата и смеха ти, че ми се иска и аз да ревна или да се смея с тебе?

Жана наблюдаваше мълчаливо как Гарвана се навежда, подрежда в сандъчето шампоана и другите неща и отново се обръща към нея. Всяко негово движение излъчваше едновременно и огромна сила, и странна красота. Все едно, че гледаш настъпващия прилив — безкрайно могъщ, плавен и завладяващ. Беше израснала сред едри мъже, силни мъже, но мъжката сила някак винаги я дразнеше. Гарвана обаче бе различен. Силата му я привличаше. Тя просто не можеше да откъсне очи от него.

— Готова ли си? — попита той.

В огромната си ръка беше стиснал телената дръжка на сандъчето.

Смълчана, Жана се обърна и тръгна през голата пустош към скалите, където морето срещаше земята. Тук-там сред мъглата изникваха стари кедрови дървета. Пътечката, по която вървяха, беше буренясала, почти невидима, по-древна и от дебелите кедри, проточили клони към небето. Зачуди се дали предците на Гарвана са живели някога в изоставеното село, чиито къщи от кедрови трупи и странни тотеми бавно изчезваха, погълнати от възкръсналата гора. Дали те бяха майсторите, издялали тайнствените, могъщи образи, които се взираха в морето — като човешки зов, застинал във вечния поток на времето?

— Внимавай! — Гарвана я прихвана, когато тя се спъна в една влажна скала. — Май ще се наложи да кърпим чорапи.

Жана почувства смайващата му сила, макар че той я хвана съвсем лекичко и веднага след това я пусна.

Погледна към краката си. Маратонките й бяха оцелели след потъването във водата и последващото сушене на печката на корабчето, но чорапите й — Гарвана ги бе свалил от краката й, беше ги захвърлил и после ги бе забравил в бързината да я стопли. Наложи се тя да обуе един чифт от неговите вълнени чорапи, докато нейните украсяваха перилата на корабчето. Беше ги навила много пъти, но все пак петите на чорапите стигаха до глезените й. Не по-различно стояха нещата и с ризата й. Или по-точно — ризата на Гарвана. Ръкавите покриваха целите й ръце, а на дължина дрехата й стигаше доста под колената.

С въздишка Жана трябваше да си признае, че прилича на беглец от цирк с доста ограничен бюджет. Липсваха само белия грим и нарисуваната усмивка, за да бъде картинката пълна.

Погледите, които хвърляше на Гарвана, не помагаха да се почувства по-привлекателна. Той изглеждаше истински, първичен, като самата земя. Вятърът и мокрите кедрови клони бяха разрошили черната му коса, която проблясваше при всяко негово движение. Всичко у него хармонираше перфектно с мястото и времето, като че ли той винаги е бил тук — част от дивото съвършенство на тези острови.

Тя беше една неугледна, дрипава хлапачка, а той — мъглата и безлюдните планини, вятъра и яростното море. Долавяше го в бездънните му очи, в невероятната сила, в мълчанието му.

Настръхнала от присъствието му, Жана разтри с ръце раменете си. Фактът, че Гарвана беше облякъл именно тази риза, която преди това бе върху нейното тяло, не й въздействаше успокояващо. Не, нищо в него не можеше да уталожи душевното вълнение и трепет. Но докато тази мисъл минаваше през главата й, тя си даде сметка, че не беше съвсем права. През целия й живот до ден-днешен нищо не е бивало тъй истинско, неподправено, като мигновенията, преди да заспи в прегръдките на силните му ръце, притисната до исполинското му тяло, което излъчваше топлина и сгряваше настръхналата й плът. Никога досега не се бе чувствала така спокойна, сигурна, обичана.

Гарвана се обърна, погледна я в мига, когато, треперейки, разтриваше раменете си, и смръщи вежди. Това момиче, дали не вдигаше температура? Минаха покрай последното дърво и се озоваха на скалист терен почти до брега. Гарвана пропусна Жана напред и, докато минаваше край него, загрижено се вгледа в нея. Освен леката тъга, която от време на време помрачаваше лицето й, не видя нищо тревожно. Кожата й не изглеждаше нито бледа, нито суха.

— Почакай — каза й Гарвана и бутна един кедров клон.

Жана се обърна.

— Нещо не е…

Дъхът й спря, когато той сложи едната си ръка на рамото й, а другата на челото й. Кедровият аромат, който излъчваше, гъделичкаше ноздрите й. Знаеше, че всеки път, когато й се случеше да помирише кедър, щеше да си спомни този миг. Миг, в който Гарвана бе тъй близо до нея, че тя поемаше с въздуха и неговата миризма — странната, възбуждаща смесица на истински мъж и вечнозелена гора.

— Ти трепериш. — Гласът му беше нежен. — Струва ми се обаче, че не си болна — нямаш температура.

Едва ли ще остане нормална, ако продължиш да ме докосваш…

Жана бързо изтласка тази мисъл, преди да се е превърнала в думи. От съпруга си беше разбрала едно — ако един мъж не те желае, чисто и просто не те желае и толкова. Точка. Беше изчела цял рафт с книги, чиито сексуални наставления бяха повече от изчерпателни и откровено смущаващи. Стиснала здраво зъби, беше опитвала върху

Марк някои от тези „безпогрешни“ методи за възбуждане. Резултатът беше почти толкова възбуждащ, колкото и кофа с ледена вода. И за двамата.

— Добре съм, нищо ми няма — каза Жана с подчертана бодрост в гласа и леко се отдръпна, преди да е започнала отново да трепери като реакция на близостта му. — Всъщност, мога да се похваля с желязно здраве, та чак да му се повдигне на човек. Никакви женски припадъци, никакви деликатни неразположения, никакво интригуващо пребледняване. С две думи — цветущо здраве. Олицетворение на истинско здраво сърцато американско момиче. Нужни са ми само маркови обувки, чекове с покритие и малко кученце, което да ми гризе чехлите.

Гарвана усещаше тъгата и унинието в думите й. Погледна я напрегнато, чудейки се какво ли толкова й се беше случило, че подценява по този начин въздействието, което оказваше върху мъжете. Човек трябваше да е напълно сляп, та да не забележи чаровната й красота. Копринената й коса обгръщаше красивия овал на лицето й. Тревистозелената му риза караше кожата й да блести като самотна перла на морски бряг, окъпан от слънчевата светлина. Очите й като че ли поемаха зеленото от ризата й от гората и го променяха, придавайки му особени сребристи оттенъци, тъй както морето променяше цвета на своята повърхност. Дори огромната риза не можеше да скрие гърдите й, обещаващи неизразима наслада, съблазнителния ханш и дългите бедра, женствените очертания на прасците й, които изглеждаха смешно слаби в навитите огромни чорапи.

Докато я наблюдаваше, застанала на фона на древната гора, изведнъж му се прииска да смъкне бързо от нея всички тези груби мъжки дрехи, да я загърне с коприна, да я посипе с тамян и да целува благоговейно женската й същност. Искаше да я възбужда дълго, докато започне да крещи името му, да плаче, да впива нокти до кръв в тялото му. Искаше да я дари с наслада, равна на смелостта и решимостта, с които тя се бореше, смъртно изтощена и водена единствено от великия инстинкт за оцеляване. А след това, все още подвластна на същия този инстинкт, тя се остави в ръцете му и му се довери, както никой друг не му се беше доверявал досега. Освен Ейнджъл…

Вълнение разтърси Гарвана, прониза го дълбоко като порив на вятъра в кедровата гора, оставил дълга, неспокойна следа след себе си.

Присвил очи, наблюдаваше как Жана поема през хлъзгавите скали към няколко стари изгнили кедрови подпори, стърчащи над брега. Импровизираният док се люлееше и клатеше както му падне. Преди години Гарвана работеше като дървар и за него беше толкова лесно да се движи по плаващите по водата дървени трупи, колкото и по тротоара на градска улица. Жана обаче нямаше нужния опит, за да знае как би реагирало едно плаващо дърво, ако го бутнеш тук или настъпиш там.

Тя спря на брега и погледна недоверчиво странния док. Опипа си косата и колебливо сви рамене.

— Не знам дали си струва… — измърмори и се обърна.

— Какво да си струва?

— Ами сухата коса. Ще се подхлъзна на този пън и ще цопна надолу с главата във водата — рече примирено.

Отново потрепери. Този път обаче причината бе острият ветрец, който подухваше откъм залива, а не толкова възбуждащото присъствие на Гарвана.

— От друга страна, може би си заслужава заради джинсите. Как мислиш, дали вече за изсъхнали? — погледна го въпросително тя.

— Би трябвало.

— Опасявах се, че точно това ще кажеш.

— Почакай — каза Гарвана и докосна ръката й. — Ще ти донеса джинсите. И един шал — добави, а в същия момент порив на вятъра вдигна косата й в гъст копринен облак. Няколко кестеняви кичура сякаш погалиха лицето му. Бяха студени и миришеха на хубаво, развени от соления напиращ вятър.

— Май няма да ти е особено приятно пак да ме вадиш от морето… — подхвърли кисело Жана, поглеждайки поклащащите се трупи.

Гарвана усети как тялото му се възбужда при спомена за вчерашния ден. Тогава изсуши с хавлиената кърпа мократа й кожа и я зави с топлата завивка. Гола. Чисто гола… Със сподавен стон на отчаяние — реакция на объркаките му мисли, тръгна по трупите към „Черната звезда“. Няколко минути по-късно се върна с джинсите, все още топли от печката, край която се сушаха. Носеше и един синьо-зелен шал — с цвета на огряно от слънце море. Жана хвърли бегъл

поглед на фината материя и веднага се досети, че шалът бе на Ейнджъл.

— Не, не го искам, ще го съсипя — посочи тя към шала. После го разгледа по-внимателно, обзета от мрачни мисли. — Обзалагам се, че и очите й са били такива — синьо-зелени.

Катранените вежди на Гарвана учудено се вдигнаха.

— Откъде знаеш?

— И е блондинка, нали? — добави с въздишка Жана. — Дребна, грациозна, с тяло, от което дъхът ти спира, и усмивка, таяща много страст и мъка.

— Ти да не би да си вещица? — попита я почти сериозно той.

— Де да бях! Сега Ейнджъл щеше да е глиган — измърмори под носа си Жана.

— Какво?

— А, нищо — отвърна тя с бодър глас.

Погледна джинсите, после се огледа за сухо място, където би могла да седне, за да се преобуе. Най-близкото такова май беше на корабчето. Изсумтя, процеждайки през зъби една от предпочитаните от братята й думи. Ама че гаден номер й погаждаше животът! За да обуе проклетите джинси, без да ги намокри, трябваше да подскача като ненормална на единия си крак, после на другия. Очарователна картинка — щеше да изглежда толкова грациозно, колкото прасе на летни кънки. А през това време Гарвана щеше да я наблюдава и да я сравнява със „само колко съм деликатна“-та Ейнджъл.

Жана разрови наум речника на братята си, за да подбере няколко по пиперлия епитети. Сети се за два-три наистина соленички и си ги каза безгласно. Олекна й и най-сетне се усмихна. Да са живи и здрави добрите й братлета — знаеше си, че и от тях има някаква полза.

— Виж какво… Облегни се на мен — предложи й Гарвана, като забеляза, че й е трудно да пази равновесие на един крак върху хлъзгавите морски камъчета.

Жана се поколеба и мислено сви рамене. Какво пък толкова? Имаше я в леглото си гола-голеничка и въобще не му направи впечатление. Едва ли щеше да се развълнува и сега, ако опреше задника си до бедрата му, докато си обуваше джинсите по единствено възможния за смъртните начин — всеки крак поотделно.

Тя се подпря на Гарвана, но това не се оказа достатъчно и не улесни особено едно най-елементарно обуване на джинси. Те май се бяха попрепекли малко край печката. Бяха се стеснили поне един номер и сега прилепваха плътно към всяка извивка на тялото й. Трябваше по някакъв начин да се намърда в упоритите дрехи. Подскачаше и се въртеше като петел в кълчища, нахлузвайки сантиметър по сантиметър гадните отвратителни джинси.

Гарвана мълчаливо изтърпя невинното побутване и натискане на много апетитните й задни части по бедрата му. Толкова, колкото можа. Накрая протегна ръка през гърдите й и я хвана здраво, като се надяваше, че така тя по-лесно ще се справи със задачата. Стратегията му имаше частичен успех. Това наистина улесни донякъде нещата, но от друга страна, гърдите й лежаха върху ръцете му и съблазнително се полюляваха при всяко нейно движение. Гарвана не знаеше дали да се радва или да съжалява, че сутиенът на Жана, подобно на чорапите й, беше запокитен някъде в каютата, докато я съблечаше и се мъчеше да я стопли.

Спомни си, че тази сутрин го намери в единия ъгъл на каютата. Тънката тъмносиня дантела изглеждаше в ръцете му невероятно фина, едва ли не чуплива. Мисълта, че отново я съблича, го удари като мълния. Само че този път топлината на езика му ще превърне зърната на гърдите й в твърди розови пъпки. Почти ги виждаше как опъват фината дантела, как търсят устните му за милувка.

Чувствени видения извираха в съзнанието на Гарвана — бе невъзможно да ги спре. Като сьомги, които се гмуркаха в тайнствените морски дълбини, събираха се на пасажи, за да се отправят към сладководните реки, водени от най-дълбокия и неподвластен инстинкт на природата — инстинкта за живот.

Гарвана се обърна настрана, като с мъка сподави напиращия гърлен стон. Сега използваше по-скоро ханша си, отколкото бедрата, за да подпира Жана. Бързината и силата на възбудата му го изненадаха. Казваше си, че отдавна вече не е някой юноша с жълто около устата, който се влудява от допира на женски гърди, пък били те толкова съблазнителни. От много време бе разкрил за себе си тайните на сексуалното привличане между мъжа и жената. Бе наясно със своите нужди, знаеше кога трябва да ги контролира и кога да ги задоволява.

Точно сега определено не бе най-подходящия момент за задоволяването им.

И най-елементарният анализ показваше, че при така стеклите се обстоятелства Жана бе абсолютно безпомощна, ако не беше той. И двамата бяха наясно с това. Той беше силният. Той познаваше земята, познаваше морето, знаеше как могат да оцелеят. Той бе спасил живота й. Тя зависеше напълно от елементарните условия на цивилизован живот, който той можеше да й осигури, докато бурята утихнеше и станеше възможно да се прибере в градчето. Тя също го знаеше, разбираше го, но някак подсъзнателно, напътствана от първичните инстинкти за самосъхранение — много по-дълбоки от всички атрибути на цивилизацията.

И точно заради това, тя беше дяволски ранима. Ако поискаше, тя щеше да му се отдаде. Съзираше го в очите й, когато го поглеждаше крадешком. В тях се четеше възхищение — възхищение от героя, неустрашимия боец. Или може би това беше просто страх? Понякога потрепваше, когато се допреше до него. Не беше ли от страх? Или пък усещаше с инстинкта си на жена онова, което той току-що бе осъзнал?

Той я желаеше. Желаеше я с такава сила, която граничеше с ожесточение.

Желаеше я от мига, в който бе видял как тя се бори с всички сили срещу вилнеещата стихия и отказва да се подчини на нейното могъщество. Беше спасил живота й и сега някаква дива, неподвластна на разума част от него настояваше, че тя му принадлежи.

Мобилизира цялата си воля, за да потисне, за да смаже тези мисли още в зародиш. Не, той не я желаеше такава — жена, готова да се отдаде от благодарност или водена от примитивния инстинкт за оцеляване. Искаше я тогава, когато Жана би имала право на свободен избор — оставена сред многобройните алтернативи, които цивилизованият свят предлагаше. Ако пожелаеше да бъде негова…

Да, ако си повтаряше достатъчно често и настойчиво всичко това, може би дори би успял да го повярва!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Беше дошло времето на отлива. Морето оставяше след себе си влажна, покрита с водорасли, блестяща брегова ивица. Гарвана и Жана вървяха, без да бързат по брега и търсеха различни морски дарове, с който щяха да вечерят. Не че им беше особено нужно — той имаше достатъчно хранителни запаси и за двамата — за дни наред или поне докато бурята отминеше. От друга страна, не искаше да ги използва, освен при крайна нужда. По всичко личеше, че нямаше голяма опасност бурята да проточи повече от няколко дена, но все пак беше убеден, че хората обикновено имаха проблеми поради лошо планиране на нещата, а не толкова заради лошия си късмет.

Освен това, на него му беше безкрайно приятно да крачи по брега с Жана и двамата да търсят храна. Беше промеждутъкът между два поредни пристъпа на бурята, когато носеният от вятъра дъжд ръмеше едва-едва. Жана понасяше и вятъра, и мъглата, и дъжда със същото добро настроение, с което носеше неговите пуловери и якета, стигащи й доста под колената.

Гарвана не познаваше много жени, които, вместо да се свият на топличко в каютата на кораба, биха се катерили по острите хлъзгави скали в тоя студ, за да търсят разни морски твари. Само един ужасно гладен човек или пък ентусиазиран учен биха намерили това занимание за интересно. Жана бе и двете. Наведена над локва, образувана от отлива в скалите, покрита с блестяща морска трева, която много скоро приливът щеше да залее, Жана буквално сияеше от щастие. Краката й се подаваха от огромното яке, което бе облякла, и при все това изглеждаха удивително стройни и женствени, напъхани в прилепналите тесни джинси. Гарвана знаеше прекрасно, че краката й изглеждат още по-добре, облечена само с една от неговите ризи, докато джинсите й се сушаха край печката.

Тази мисъл го накара да се усмихне. Бе сигурен, че никога след този случай не би могъл да подуши мириса на джинси и гуменки, прогизнали от морската вода и оставени да се сушат край печката, без

да си спомни за тези летни дни, когато бурята му бе направила най-неочаквания подарък на света и го прикова в залива Тотем, за да му се наслаждава. Гарвана не можеше да си спомни някога да е прекарвал и на половина по-приятно, отколкото през изминалите три дни. Жана беше чудесен събеседник. В нейната компания часовете някак неусетно отлитаха — тя имаше бърза и остра мисъл и великолепно чувство за хумор. Времето летеше бързо, но само през деня. Усещането, че е на не повече на два-три метра от него, правеше нощите невъобразимо дълги.

— На тази животинка тук как й викате? — попита Жана, поглеждайки към Гарвана.

Той погледна намръщено и с недоверие странната твар, която тя крепеше на дланта си.

— Ти по какво ми каза, че имаш научна степен?

Жана трепна и започна да се смее.

— По морска биология. И ако това те накара да се почувстваш по-добре, мога да ти кажа, че това нещо тук е Phylum Echinodermata, от вида Echinoidea, с галеното име Strongylocentrotus purpuratus. Все пак ти как го наричаш?

— Пурпурен морски таралеж — отвърна сухо той.

Жана вдигна очи към забуленото със сиви облаци небе, гонени от вятъра, сякаш търсеше помощ или вдъхновение.

— Имам предвид на езика на племето хайда — уточни предпазливо тя. — Как наричате на хайда пурпурния морски таралеж?

Жана обърна лице към Гарвана, очаквателно наклонила глава. От него беше научила, че според учените езикът хайда бе странна лингвистична рядкост — абсолютно изолиран и нямащ нищо общо, с който и да е друг език на земята. Езикът на баските беше единственият друг жив език, без никаква лингвистична връзка с останалите. Всички останали говорими езици принадлежаха към една или друга езикова група като например романските или англосаксонските езици. Но не и хайда. Това бе изолиран, самотен език. Уникален.

Жана намираше в този факт някакво особено очарование, подобно на чувството, което извикваше в нея и самият Гарван.

Свил устни, той се вглеждаше внимателно в нея, сякаш претегляше любопитството й. Чувстваше се горд, че роднят му език е предизвикал интереса й. Беше чувал, че езикът, на който разговаряше

със събратята си е особен, но едва сега узна от Жана — за неговата уникалност. Той смяташе, че отдавна се е сбогувал с училищната скамейка, но ето че животът му поднасяше неочаквано и необичайно изживяване. Впрочем, като самата Жана. В нейната компания като че ли животът ставаше все по-интересен с всяка изминала минута.

— Гарване? — подкани го Жана да задоволи любопитството й.

Той й се усмихна дружелюбно, преди да отговори на въпроса й на хайда. Жана се заслуша в бързата ритмична поредица от звуци, която на хайда означаваше пурпурен морски таралеж.

— И какво точно означава?

Гарванът се усмихна широко под черния си мустак.

— Няма…

— Точен превод? — прекъсна го Жана и изпъшка недоволно. Много често чуваше тази фраза, откакто заговориха за езика хайда. — Добре тогава, кажи ми го в свободен превод.

— Кръгъл, пурпурен, бодлив, годен за ядене обитател на морските скали.

— Видя ли? — каза победоносно Жана. — Няма значение колко уникален е един език — човешката мисъл, която го е съчинила, се развива по същата основна схема при съставянето на отделните думи — описателната. Научното название на пурпурния морски таралеж ми казва почти същото, което и названието му на хайда. Само че малко по-подробно. С изключение, разбира се, на „годен за ядене“ — добави тя ухилена. — Повечето учени рядко проявяват интерес към обектите на своите изследвания от кулинарна гледна точка.

Гарвана погледна към бодливото морско животно, с наситен пурпурен цвят в ръката на Жана.

— Знам какво си мислиш — заяви категорично. — Само като го погледнеш, и апетитът ти изчезва мигновено.

— В Япония хайверът от морски таралеж е също толкова голям деликатес, колкото е черният в Русия.

— Да, ама не сме в Япония.

— Господи, къде изчезна жаждата за приключения, авантюристичният ти дух?

— Предполагам, че е останал някъде на дъното на залива, заедно с твоя мозък — отвърна мигновено Гарвана.

— Значи, в днешното меню — никакви супи от морски таралеж!

— Никакви.

— А какво ще кажеш да го опитаме суров?

— А ти какво ще кажеш за порция суров пясък?

— Орлите ядат морски таралежи — не пропусна да отбележи Жана. Припомни си с какво учудване видя един млад плешив орел, кацнал на пън, да си похапва морски таралеж с огромно удоволствие.

— Аз съм от групата на гарваните, не на орлите.

Закачливите пламъчета изчезнаха от очите на Жана — заискряха с нескрито любопитство. Тя искаше — имаше нужда — да знае всичко за Гарвана.

— Какво каза?

— Хората от племето Хайда са разделени на две групи — Гарвани и Орли. Майка ми беше Гарван, следователно и аз съм Гарван.

— Както разбирам, в племето Хайда господства матриархално общество, така ли?

— До известна степен… — Усмивката на Гарвана бе доста кисела. — И по-добре. Баща ми се е казвал Карл, бил шотландец — състезател по спортен риболов. Благоволил да изчезне, веднага щом сьомгата отплувала оттук. И така съм станал Карлсън Рейвън.

— А той разбрал ли е, че майка ти е бременна? — попита Жана.

Въпросът се изплъзна сам от устните й и тя мигновено осъзна, че любопитството й бе направо безобразно — минава всякакви граници на благоприличието. Но просто не можеше да се пребори със себе си. Изпитваше нужда да узнае всяка подробност, свързана с този мъж, за съжаление, в ущърб на доброто възпитание.

— Съмнявам се — отвърна Гарвана и сви рамене. — Не съм и много сигурен, че нещо би се променило, ако беше разбрал. — Гарвана се поколеба за миг, но после продължи спокойно. — Баща ми намерил майка ми в някакъв бар. На нея никога не й стигаха парите за пиене, защото пиеше много.

Очите на Жана блеснаха от напиращите неочаквани сълзи и станаха сребристосиви. Сети се за своя татко. Колко много се гордееше със силните си синове и пъргавата дъщеря! И колко бе привързана самата тя към цялото си семейство. А Гарвана бе израснал сам, без онази родителска обич, без топлината на семейното огнище — тъй необходими за всяко дете.

— Господи, не мога да повярвам! Каква несправедливост! — прошепна тя. — Колцина мъже биха били готови да извършат престъпление, за да се сдобият със син като тебе, а де не говорим за това, че всяка майка би била повече от горда, че те е носела в утробата си в продължение на девет месеца.

За миг Гарвана затвори очи — дълбокото вълнение и съпричастието, което съзря в погледа й, го трогна до дъното на душата му.

— Всъщност, не мисля, че е така… — каза накрая глухо. Отвори широко черните си пронизващи очи. — Все пак, аз съм хайда, индианец. Може би тук, в залива това няма никакво значение, особено сега, но извън този затворен и забравен свят, това е адски важно — с широк жест огромната му ръка посочи останалия свят.

Жана поиска да възрази, но замълча. В думите на Гарвана се криеше много истина. Не й харесваше, но като човек, който бе стъпил здраво на земята, не можеше да я отрече. Помисли си, че тази истина й е противна, че я ненавижда. Чувството, което я разтърси до дъното на душата, замъгли погледа й, превръщайки очите й в тъмносиви, почти черни като неговите. Мисълта за безрадостното детство, лишило Гарвана от топлина и обич, за тесногръдието, с което по-късно околните гледаха на него, буквално я вбесяваше. С усилие потисна напиращите гневни думи.

— За мен нещата са различни! Съвсем различни, Карлсън Рейвън! — натърти отчетливо Жана. — За мен ти си най-добрия човек, когото някога съм срещала, Гарване. И това е единственото, което ме интересува и има някакво значение. Това мое отношение и твърдо убеждение няма да се промени, независимо дали се намирам в залива Тотем или на обратната страна на Луната. Самата мисъл, че са те лишили от любовта, която всяко човешко същество заслужава, че никой не е оценил неизмеримите достойнства, които притежаваш, направо ми е противна.

Думите излизаха на пресекулки, задавени от буцата, заседнала в гърлото й. Жана се обърна бързо назад, клекна и остави нежно бодливата твар в скалния му дом. Нетърпеливо избърса бликналите сълзи с ръкава на дебелия вълнен пуловер, който бе облякла. Пуловерът беше влажен, миришеше едва доловимо на море и на мъжа, който го бе носил, преди да й го даде, за да я предпази от студа.

— Жана.

Гласът на Гарвана бе дрезгав, пропит с дълбока нежност. Личеше, че трудно сдържа вълнение си. Подаде й ръка, за да се изправи, после улови брадичката й с мазолестата си отрудена ръка и обърна лицето й към себе си. Понечи да каже нещо, но като видя сълзите в очите й, нещо стегна гърлото му и думите замръзнаха на устните му. Наведе се и докосна клепачите й с устни. Усилието, което му костваше да спре след тази обикновена, нищо незначеща целувка, направо го уплаши. Бавно пусна брадичката й, после прокара нежно пръсти по нея, сякаш я очертаваше.

— Не мисли, че съм бил нещастен — каза тихо той. — Според традициите на племето хайда, децата принадлежат на майките и с възпитанието на момчетата се занимават най-вече братята на майките, а не бащите. Аз бях отгледан от моя чичо — такъв е обичаят на моя народ.

— А майка ти? — попита нервно Жана. Знаеше, че не трябва да човърка раната, но някаква необяснима сила сякаш я тласкаше да продължава да разпитва.

— Когато станах на шест години, майка ми вече не беше в състояние да се грижи за себе си, камо ли за своя син. Пропи се напълно, като че ли пиянството й продължаваше двадесет и четири часа в денонощието. Тогава чичо ми ме осинови — така повелява неписаният закон на моето племе, а и законът на Канада. Това стана четири години преди смъртта на майка ми. Еди, моят чичо, е добър човек — силен, сърдечен и мил — продължи да разказва Гарвана с плътния си глас. — През лятото лови сьомга, а през зимата вае идоли от глина, древни и уникални, какъвто е и езикът на моите прадеди. Сигурен съм, че ти ще харесаш Еди. И Еди ще те хареса. Той никак не понася жените, които нямат куража да бродят из островите, докато се вихри буря — според него те са големи глезли.

Жана се вгледа напрегнато в него. Усещаше вълнението, което се криеше в простичките думи. Разбра, че неслучайно й разказва за родителите си — или по-точно за родителите, чиято ласка не бе познал. Черните му искрящи очи я привличаха неудържимо и тя с мъка се сдържа да не се хвърли в прегръдките му, умолявайки го да забележи жената в нея. Съзнаваше обаче, че подобно действие би я подложило на ужасно унижение. Даже и да допаднеше на чичо Еди, бе

повече от очевидно, че Гарвана си падаше по меланхоличните, деликатни като порцеланови статуетки блондинки, наметнали на раменете си копринен шал с цвета като загадъчните си синьо-зелени очи.

— Мислиш ли, че Еди ще събере достатъчно кураж, за да опита супа от морски таралежи? — подхвърли закачливо Жана, надявайки се искрено, че попресилената й усмивка ще остане незабелязана от Гарвана.

Той внезапно се засмя и мрачните, остри черти на лицето му сякаш се облагородиха.

— Изгарям от нетърпение да разбера.

Смехът на Гарвана я разтърси като ураганен вятър, вихрещ се над бурното море. Бързо се обърна и насочи поглед към морето. Вълните с рев се разбиваха в скалистия бряг. По всичко личеше, че се задава новият пореден пристъп на бурята.

— Още колко време ни остава?

— За супата ли?

— До бурята.

Погледът му проследи нейния. Намръщи се, като видя плътната, оловносива завеса от облаци, която напредваше към тях, носена от пронизващия вятър.

— Точно колкото ни трябва, за да се доберем до корабчето, при малко повече късмет. Да ме вземат мътните дано! Къде по дяволите ми е акъла?! Желязно правило в такова време е да не се обръщаш с гръб към морето.

— Значи няма да имаме време за стриди? — попита Жана. На идване насам бе забелязала в една вдлъбнатина в скалите полепнали стриди.

— Аз ще събера малко, а ти бягай на сухо в корабчето.

— А ти?

— Ще ми е за урок — рече Гарвана. — Като се намокря, тъкмо ще си събера акъла и няма да се размотавам, а ще следя за времето.

И няма да си мисля за привлекателните ти бедра, когато се навеждаш и бърникаш в локвите — добави наум.

— Май не ти останаха много сухи дрехи.

— Нищо, ще облека спалния чувал.

— Няма да стане! — заяви Жана и поклати решително глава. Светлината трепна в леко начупената й коса с оттенък на канела. — Ще се загърна с някой чаршаф и ще ти върна дрехите.

Гарвана си представи Жана гола, загърната в тъмносиния чаршаф, и се усмихна, въпреки всички обещания и клетви, които беше дал пред себе си, да не мисли за нея по друг начин, освен като за сестра или приятелка.

Жана не успя да забележи тази твърде мъжка усмивка, тъй като вече беше с гръб към него и бързо тръгна към брега, където бе закотвена „Черната звезда“. Гарвана я проследи с поглед около минута, любувайки се на невероятно женственото поклащане на бедрата й. Трябваше да си признае, като същевременно се проклинаше наум, че страшно му се иска да прокара език и връхчетата на пръстите си по грациозния й гръб, по меките извивки на задните й части. Щеше да я накара да се почувства добре, топла и силна, нежна и женствена, изпълвайки с наслада сетивата му, така както той щеше я изпълва цялата. Щеше ли да й хареса? Щеше ли да й харесва да я възбужда ненастойчиво и без да бърза и накрая да я обладае?

Насоката, която вземаха мислите на Гарвана, затрудни походката му. Изруга наум и се запита, как щеше да се сдържи през двата дни дъжд и вятър, които развихрящата се отново буря предвещаваше.

— Гарване? — извика Жана.

Той вдигна поглед и си даде сметка, че е престанал да върви, докато се мъчеше да се пребори с дръзките си мисли и зажаднялото си тяло. Вбесен от собственото си безсилие, процеди през зъби нова ругатня. Откакто се помнеше, винаги бе успявал да си наложи твърд самоконтрол, даже и в онези далечни години, когато в юношата плахо се събуждаше мъжът.

— Какво има? Всичко наред ли е? — попита Жана.

— Наред е! — отвърна почти рязко той. — Просто се чудех, колко ли още ще сме приковани в този проклет залив.

— О!

Жана се усмихна някак безпричинно весело. Обърна се и се отдалечи с бързи крачки. Цялото удоволствие от деня моментално се изпари. Тя се радваше на всеки миг от престоя им в залива. Почувства се ужасно, като разбра, че той брои минутите, оставащи до спирането на бурята. Наистина, реакцията на Гарвана бе потискаща, но не и

изненадваща. Даже и да бе помечтал някога за подобно приключение — дни наред да е закотвен по принуда в безлюден залив заради нестихващата буря — то със сигурност спътница в мечтите му щеше да е Ейнджъл, а не някаква си странна брюнетка с чувство за хумор, което обаче едва ли имаше особено значение.

От друга страна, за Жана, Гарвана бе мъжът на мечтите й и то не отсега, а много преди той да я спаси от леденото море. Нямаше съмнение, че има остър ум и тази му черта я привличаше много повече от силата и мъжествената му осанка. Привличаше я и смехът му — когато се засмееше, тя имаше усещането, че се потопява в огромен слънчев водопад. Мисълта, че мъж като него може да я пожелае истински, буквално я разтърси.

Бурята се развихри в залива. Тъкмо когато Жана вече влизаше в каютата на корабчето Гарвана се бе погрижил да закрепи допълнителен дървен труп до останалите — всъщност това бе и целият пристан — и тя успя да се добере до корабчето, без да цопне във водата. И слава богу, че все още не валеше. Защото, в противен случай, резултатът от преодоляването на не особено стабилната повърхност, би бил непредсказуем.

С тъжна усмивка Жана си припомни как Гарвана бе изтърколил един солиден дървен труп до брега и как се мъчеше да поукрепи стария изгнил пристан, само и само тя да не цамбурне във водата, когато трябваше да слезе от корабчето на брега или обратно. Беше го наблюдавала като омагьосана как той, гол до кръста, ловко и уверено се справи с нелеката задача. Имаше нещо страховито в суровата, първична сила, която снагата му излъчваше.

И въпреки това, в онзи момент мечтаеше единствено да прокара ръце по тази могъща плът, изваяна сякаш от длетото на велик майстор, тъй топла и силна едновременно, възбуждаща дори от разстояние сетивата. Хрумна й странния въпрос какъв ли вкус имаше потта му: дали бе попила миризмата на морето или упойващия аромат на кедър? Или пък вкусът бе една вълшебна, невероятна смес от море, кедър и мъж, толкова сложна и първична като самия Гарван. Потта на мъж като него би могла да има и вкус на черен хайвер или черешов пай, продължи да фантазира Жана, или може би на светкавица и дъжд, или на вино и… О, по дяволите! Я престани да се самоизмъчваш за нещо, което не можеш да имаш! По-добре се стегни и сложи чайника на

печката. Той ще си дойде измокрен до кости, ще ти донесе стриди за вечеря, а ти би трябвало поне с чая да го стоплиш…

Докато водата кипваше, Жана приготви две чаши и сложи във всяка отделна цедка за запарка. Тя харесваше по-слаб чай, с парченце лимон и захар. Гарвана обичаше чаят му да е много силен, почти гъст. По английски маниер, Жана сложи малко сгъстено мляко и захар в своя. Въпреки че вече го бе опитвала така, не беше сигурна как точно да определи вкуса му. Знаеше обаче какъв не бе вкусът му. На чай…

Водата заври и Жана напълни двете чаши, оставяйки в неговата място за още малко мляко, ако той пожелаеше да добави. После седна до направената по поръчка сгъваема маса, която заемаше едната страна на малката каюта. Масата бе по-голяма от обичайните в такива случаи размери, защото Гарвана беше много по-едър от повечето нормални мъже. Обикновено той се хранеше отвън, седнал на една от пейките на кърмата. Откакто Жана се озова на кораба, принудена от обстоятелствата да му гостува, той държеше всяка сутрин да разтварят масата, а вечер отново да я сгъват.

Жана погледна към малката триъгълна каюта на носа на кораба, която за момента беше нейната „спалня“. От двете й страни имаше тесни легла, а в средата само малка пътечка. Само един поглед бе достатъчен, за да се досети човек, защо Гарвана не спеше там. Просто нямаше да се побере в леглото, което обаче Жана намираше за доста удобно. Забавно би било да го наблюдава човек как, превит на четири, се опитва да се намести на някое от тези легла.

Жана седна до масата и разсеяно извади цедката от своята чаша, за да провери цвета на стичащата се течност. Идеално. Отряза си парченце лимон. Ножът, който взе от шкафчето, бе остър като бръснач, каквито всъщност бяха и останалите ножове на Гарвана. Точно това я беше спасило. Трябваше един наистина много остър нож, в яка ръка, за да пререже плътната и жилава материя на спасителната й жилетка, която се бе заплела в мотора на потъващата лодка.

Споменът за неотдавнашния кошмарен инцидент я накара да потръпне. Добави още една лъжичка захар в чая си и парченцето лимон. В хладилника на корабчето Гарвана имаше единствено лимони. Жана беше благодарна и на това. Тук, на островите, лимоните бяха едва ли не екзотична рядкост.

Жана се огледа неспокойно. Очите й се спряха на малкия бележник и молива, които Гарвана отнякъде изрови, за да може тя да продължи със своите скици. Дори посегна към бележника, но после се отказа. Разграфената хартия щеше да я разсейва, а това просто означаваше, че беше прекалено нервна, за да се посвети на скиците.

Върна се обратно на кърмата на „Черната звезда“. Опънатият над кърмата навес с две платнища отстрани я предпазваше от дъжда и вятъра. Дъждът барабанеше монотонно и настойчиво върху брезента. Обикновено този звук й действаше успокояващо, но сега единственото, което й искаше да чуе, беше гласът на Гарвана. Наведе се и погледна през пластмасовите прозорчета на страничното платнище. Нямаше нищо за гледане, освен плътна завеса дъжд. Валеше толкова силно, че брегът почти се губеше.

Корабчето леко се люлееше до фендерите, които предпазваха корпуса му от досега с дървените трупи. Жана затвори очи. Стоеше, заслушана в шума на дъжда, вятъра и развълнуваното море. Беше свикнала да е сама, но не и да е самотна. Точно така се чувстваше в този момент. Самотна…

— Хей, вие там на „Черната звезда“! Пристига поръчката ви за вечеря — стриди!

Жана почувства как изведнъж й стана топло. Въпреки че си повтаряше, че не е нужно се държи като глупачка и с разтуптяно сърце да подхранва празни надежди, моментално остави чая и изтича да вдигне едно от страничните платнища на навеса. Първо се появи кофа, веднага след нея и самият Гарван. Той затвори отново навеса и се обърна към нея. Въпреки че бе облечен с непромокаемо яке, изглеждаше като тюлен, току-що излязъл от морето. Съблече якето, изтръска го и го закачи на една кука. Вдигна нос и подуши въздуха.

— Ай, любимата ми вечеря! — избоботи той. — Пържени връзки на гуменки с гарнитура от препечени джинси.

Смехът избълбука в гърлото на Жана, като току-що отворена бутилка с шампанско. Гарвана притежаваше някакво особено, твърде своеобразно чувство за хумор — тъй изненадващо и неочаквано и привлекателно, както и нежността му. Жана протегна ръка към кофата и видя, че в нея, освен стридите, има и бутилка вино.

— Тук имате… Хм… Доста интересни неща растат по тези острови ведно със стридите! — подхвърли шеговито тя и извади

бутилката.

Гарванът се ухили.

— Древна тайна, съхранявана от векове, на племето хайда.

— Тази древна тайна ми понамирисва на нещо френско — продължи тя в същия дух, четейки етикета. — Откъде знаеш, че обичам шардоне?

— Вече ти казах. — Гласът му стана приглушен, докато се навеждаше, за да събуе мокрите си обувки. — Имаш вид на жена, която обича да си угажда.

— Какво е станало с ръката ти? — попита тревожно Жана и остави настрани бутилката.

Няколко тънки струйки кръв се стичаха от горната част на лявата му ръка.

— Нищо, драскотини — отвърна той и сви небрежно рамене. Премълча, че одраскването стана, защото мислеше за нея, а не за онова, което вършеше в момента. — Голяма работа! — добави, изчисти с език кръвта и разгледа плитките порязвания.

— Ще стане, ако не се погрижиш незабавно — каза строго тя. — Порязванията от ракообразни се инфектират много бързо.

Отиде до каютата и бързо се върна с гореща вода и антибиотик на мехлем. Гарвана понечи да се възпротиви, но тя изобщо не му позволи — хвана ръката му и грижливо я изми. Наведе се и внимателно огледа раните на светлина. Порязванията бяха плитки и чисти, бързо щяха да зараснат. Нямаше защо да се тревожи. Можеше да пусне ръката му и да се върне в каютата.

Но не искаше. Бе завладяна от изкушението да вдигне едрата длан на Гарвана до устните си и да излекува болката с целувки. Възпря я единствено предчувствието, че целувката й би била по-скоро чувствена, отколкото лекуваща, по-скоро жадна, отколкото успокояваща. Упрекна се наум, че е не само глупачка, а кръгла идиотка, и повторно изми ръката му, за да удължи съприкосновението с нея.

Гарвана седеше неподвижен на скамейката на кърмата, наслаждавайки се на нежната топлина на ръцете й. Косата й, прикрепена с шнола, се спускаше свободно по тила. Няколко наситено канелени къдрици се спускаха по скулите й като блещукащи в тъмата пламъчета. Косата й блестеше като жива. В съзнанието му се роди картина — как гъста копринена коса се спуска като водопад върху

ръцете му, върху гърдите, върху бедрата. Видението бе завладяващо, но той веднага се помъчи да го изтрие от съзнанието си — нямаше смисъл да се измъчва заради една жена, която никога нямаше да бъде негова.

Жана подсуши раната му със същата нежност и загриженост, с която я беше измила. Намаза драскотините с мехлем, остави го да позасъхне малко и нанесе втори слой. Повече нямаше оправдание да го докосва и с огромна неохота тя пусна ръката му.

— Готово. Може да се каже, че си почти като нов — чу собствения си дрезгав, едва ли не задъхан глас.

— Благодаря ти.

Гарвана сви ръката си така, че да я пази, зарови пръсти в красивата коса на Жана и нежно придърпа главата й към себе си. Искаше му се да й каже колко му е приятно, че се тревожи за незначителните драскотини, че докосва с неизмерна нежност огромната му отрудена ръка, че се притеснява, че може да изпитва болка. Обикновено никак не харесваше жените да се суетят край него, пъшкайки и охкайки и за най-дребната раничка. Жана обаче бе различна. Тя беше толкова сръчна и спокойна, че нейната загриженост го караше да се чувства обичан, а не като задушен от прекомерни грижи.

— Трябва да имаш деца. Ще бъдеш прекрасна майка. Ръцете ти са толкова нежни и… — Гарвана млъкна изведнъж, като забеляза, че Жана за момент се вцепени. После се изправи рязко и се дръпна с такава сила, че за малко не политна. — Жана?

— Забравих чая ти! — Гласът й бе напрегнат. — Сигурно е станал черен като катран и толкова силен, че може и да е разял цедката.

— Хм, звучи добре! — избоботи той с усмивка.

Отговор не последва. Гарвана я проследи със замислен поглед. Питаше се какво толкова не е наред? Обикновено с Жана разменяха закачки по отношение на чая — тя се шегуваше, че чаят, който той харесваше, можел да накара да будува цяла рота, а той я подиграваше, че предпочитала „топлата подсладена водичка“, която би допаднала единствено на пеленаче. Тръгна след нея, за да разбере с какво е сбъркал. Направи три крачки и влезе в каютата.

— Жана, какво…

— Тъй като почти съм те осиновила — прекъсна го тя със строг тон, — чувствам се задължена да отбележа, че мокриш пода.

— Палубата — поправи я автоматично той и смръщи вежди.

— Мокриш палубата — поправи се тя.

Присвил очи, Гарвана се я наблюдаваше внимателно. Усещаше, че нещо я беше разгневило. Без да гледа, тя се пресегна към чекмеджето и извади отварачката за консерви. Заби отривисто отварачката в кутията с кондензираното мляко и опръска няколко капки върху масата. Гарвана взе от ръцете й консервната кутия и отварачката и ги остави настрана.

— Какво става? — попита той, като се вглеждаше внимателно в нея.

— Нищо. — Жана остана изумена от ледените нотки в собствения си глас. Впери поглед в тъничката струйка мляко, която се стичаше по шкафа. Опитваше да мобилизира цялата си воля, за да възстанови самообладанието си.

— Извинявай — каза тя накрая. — Мисля, че и аз като тебе съм малко нервна.

— Не те разбирам…

— Чудя се колко ли още ще стоим закотвени в проклетия залив?

Гарвана трепна. Жана бе повторила собствените му думи, само че със съвсем различен тон.

— Но аз не се оплаквам! Чудесно се забавлявам. Никога в живота си не съм се смял толкова много.

— Аха. Ето, че отколешната ти мечта най-сетне се превърна в реалност — отвърна тя с широка и празна усмивка. — Не си имал майка, а аз пък очевидно имам големи заложби за такава. Жалко само, че си доста големичък и не мога да те осиновя. Ако знаеш само как весело щяхме да си прекарваме деня!

— Жана…

— Ето — прекъсна го тя и му подаде чая. — Изпий го, преди да е разял и чашата. Аз ще отворя стридите. И хвърли най-после тези мокри дрехи, преди да си се простудил!

— Добре, мамо — каза сухо Гарван и посегна към горното копче на ризата си.

Жана подскочи сякаш й бяха ударили плесница. Черните очи на Гарвана се свиха, като видя реакцията й.

— Не исках да те обидя — вметна той.

— Защо, какво обидно има в това да кажат на една жена, че ще стане добра майка? — попита Жана с равен глас. Беше съумяла да овладее донякъде емоциите.

Гарвана понечи да каже нещо, но се отказа, и продължи да разкопчава ризата си. Облече сухи дрехи, провеси мокрите да се сушат и излезе на кърмата. Навесът предпазваше от вятъра и от дъжда, но не и от студа.

— Не ти ли е студено? — попита той, оглеждайки дългите голи крака на Жана, които се подаваха изпод полите на една от ризите му.

Тя сви рамене и продължи да се бори със стридата. Ножът в ръката й беше къс, триъгълен и ужасно остър. На дръжката си нямаше предпазител. Жана се мъчеше да го промуши в стридата, но резултатът беше нулев.

— Остави, аз ще ги отворя — каза Гарвана. — Върви на топло в каютата.

— Слушам, татенце! — измърмори тя, но не му даде стридата, с която се бореше в момента.

Мисълта, че може да изпитва бащински чувства към Жана, беше толкова абсурдна, че Гарвана не се сдържа и се разсмя. Жана го погледна и също се усмихна. Е, не беше най-ослепителната й усмивка, но единствената, на която в момента бе способна. Все още я беше яд на Гарвана, който реши да превъзнася качествата й на майка, точно когато тя едва не се тресеше от възбуда, че го докосва. Начинът, по който реагираха един към друг, не можеше да бъде по-различен… и по-обезкуражаващ!

— Съжалявам — каза тя, — това ще да е някакъв вид „каютна треска“.

— Или най-обикновен глад — избоботи той и докосна устните й с върхчетата на пръстите си.

Очите на Жана се разшириха от изненада. Зачуди се дали Гарвана случайно не умее да чете чужди мисли.

— Как се сети?

— Е, не е много сложно — каза той усмихнат. — Минали са пет часа от обяда.

— Обед ли?

— Даа. Не си ли спомняш — така се нарича храненето между закуската и вечерята.

— О, да, за този обед ставало дума…

— А има ли и някакъв друг? — попита я невинно Гарвана.

— Разбира се — отвърна тя вече по-наперено. — В последно време май по-често ми се случва да обядвам, отколкото действително да се храня.

Гарвана отвори уста да каже нещо, отказа се и започна да се смее.

— Казвал ли ти е някой, че имаш…

— Чувство за хумор? — прекъсна го тя и отвори стридата с победоносно движение на ножа. — Аха, ето и поредното ми достойнство. Сред другите, които в последно време никнат като гъби, това ще заеме подобаващо място наред с майчинските ми заложби.

— Ти се шегуваш, но за човек, който не е имал майка и който обича да се смее, това са безценни достойнства, Жана! — каза тихо той.

— Така ли? — попита Жана, избягвайки да го погледне. Взе друга стрида и продължи: — Жалко, че тук наблизо не се намира някое бюро за замени. Бих заменила много от тези достойнства срещу малко сексапил.

Гарвана едва не зяпна от изненада. После реши, че Жана просто отново се шегува. Засмя се, поклащайки глава, и си помисли защо ли бурята не е довлякла тази жена в живота му по-рано.

На Жана идеята да размени част от своите достойнства за малко женска привлекателност не й се струваше чак толкова забавна. Всъщност откри, че в този случай чувството й за хумор й бе изневерило.

— Дръж — каза и сложи дръжката на ножа в отворената длан на Гарвана. — Отивам да направя сос за стридите. Тук ми е много студено.

Гарвана премести поглед от ножа към стройните голи крака на Жана, които изчезнаха в каютата. Вратата се затвори рязко. Погледна отново ножа. Странно, но имаше усещането, че Жана май би предпочела да го забие в него, отколкото в някоя стрида.

ПЕТА ГЛАВА

Жана престана да тършува из шкафа за продукти в каютата — търсеше кетчуп и хрян за соса. Беше успяла да си възвърне поне отчасти обичайното благоразумие и хладнокръвие. Каза си, че Гарвана няма никаква вина за това, че толкова много го привличат русокоси „ангели“ с големи печални очи. Така де, можеше да се случи на всеки мъж. Не беше виновен и за това, че ставаше все по-трудно и по-трудно да бъде близо до него, без да го докосва и то по начин, който съвсем не беше ангелски.

А бурята не спираше — вихреше се като разгонен звяр над морето и земята.

От това, което Жана бе успяла да разбере сред пукането и прашенето на радиото, чуващо се всеки път, когато Гарвана се опитваше да улови някоя станция, щяха да останат залостени в залива най-малко още два дена. Едва тогава имаше надежда вятърът да поутихне поне дотолкова, че плаването на по-малки кораби в океана да стане относително безопасно.

Два дни… Само два дена. Налагаше се да обуздава желанията си и да запази чувството за хумор поне още два дни.

Намръщена, извади една кутия с трошачки за стриди, която откри случайно в шкафа. Погледна сърдито трошачките, сякаш й бяха виновни за нещо, и реши, че трябва да се разтърси из големия хладилник на „Черната звезда“, в който Гарвана съхраняваше хранителните запаси. Знаеше, че в малкия няма повече лимони, но се надяваше сериозно да открие поне няколко в големия, макар че досега не беше виждала все още. Очевидно, не беше търсила както се полага. Търсенето на лимони бе сериозна работа, а не просто някакъв каприз, продължи да размишлява в този дух.

Големият хладилен шкаф представляваше един доста дълъг и дълбок пластмасов контейнер, поставен под ватерлинията и оформен така, че да съвпада с извивките на корпуса. Жана повдигна капака на шкафа и надникна вътре. Нямаше видими признаци, че от последния

път, когато беше ровила там, са пораснали лимони, но можеше да се закълне, че сред натрапчивата миризма на лук и портокали, усеща и приятен мирис на свежи лимони. Поогледа гъсто наредените едно до друго малки чувалчета, но тъмнината й пречеше да се ориентира. Явно, нямаше да мине без фенерче за по-обстоен оглед. Пък и щеше да й се наложи да прояви умения почти на акробат, за да навре глава в затвореното пространство, балансирайки теглото си с опрени в отсрещния шкаф крака.

Точно това правеше Жана, когато Гарвана влезе в каютата. Видът на стройните й разголени крака, проснати диагонално през пътечката между двете легла, направо го втрещи. От хладилника излизаха странни приглушени звуци. Жана разместваше разни чувалчета с картофи, лук, моркови, портокали и други пресни хранителни продукти, които можеха да бъдат съхранени по-дълго време, в упорито търсене на така бленуваните лимони.

Гарвана беше глух за странните звуци, които се разнасяха от хладилния шкаф. Бореше се с надигащото се желание да плъзне ръце по глезените на Жана, нагоре по гладката извивка на бедрата й… и оттам пръстите му да се скрият в топлото гнездо, скътало най-огнените женски тайни, които беше убеден, че го очакват.

Щеше да е много лесно. Само няколко секунди, не повече, и той можеше да смъкне тъмносините дантелени бикини, ъгълче, от които се подаваше изпод огромната риза. Или пък щеше да го стори бавно. Много бавно. Щеше да изследва, да вкусва всяка частица от тялото й, докосвайки я със зъби и език, да напредва все по-близо до съкровените му тайни, докато бавно, много бавно сваля дантелените бикини надолу по прелестните й крака. Преди да усети, ръцете му вече се протягаха към нея.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — изруга задъхан той.

Някъде откъм дъното на шкафа дойде отговорът:

— Търся лимони.

— Лимони… — повтори той с надебелен език, вторачил поглед в ризата на Жана, която разголваше все нови прелести на тялото й, докато тя се измъкваше от шкафа. Когато се мерна и съблазнителната плът под тъмносинята дантела, Гарвана се вцепени. — Господи! — изскърца той със зъби.

Затвори очи и се опита да овладее набъбващата страст, но резултатът беше кръгла нула. Горещите вълни на желанието връхлитаха една след друга и се носеха неудържимо по вените из цялото му тяло. Слабините му буквално горяха.

— Лимони — повтори Жана и подаде глава от хладилния шкаф. — Нали си чувал — едно такова жълто нещо, от което и най-киселото настроение ти изглежда сладко.

Гарвана се разсмя безпомощно и също така безпомощно изруга наум. Мислеше, че го очаква напрегната вечеря със сърдита жена, а влизайки в каютата, се сблъска с изкусителните задни части на Жана и с възстановеното й чувство за хумор. А на него му предстоеше да се пребори със силното, почти диво желание, което го влудяваше. Искаше му се да напуснат залива, преди да се е изкушил да я събори на леглото и да погълне всеки сантиметър от невероятното й тяло.

Само че едва ли щеше да успее, ако не откъсне поглед съблазнително поклащащите се бедрата. Моментално. Още сега!

С въздишка Гарвана си наложи да не гледа приканващите извивки на нейните бедра. Измъкна някаква чиния за стридите от кухненския шкаф и бързо излезе на кърмата, хлопвайки силно вратата след себе си. Внимателно подреди стридите в чинията. Когато погледна крадешком през прозорчето на каютата, видя, че Жана отново се занимаваше с еквилибристика, мушнала глава в дълбокия хладилен шкаф. Ожесточено започна да пренарежда купчината стриди в чинията. И така до три пъти.

— Ура! Намерих няколко лимона! — разнесе се победоносният й глас откъм каютата.

— Слава богу! — съвсем искрено възкликна Гарвана и се запъти натам.

Отвори вратата и я затвори след себе си, крепейки с една ръка препълнената със стриди чиния. Само един поглед му бе достатъчен, за да разбере, че е подранил. Жана тъкмо се изправяше на крака. Лицето й беше зачервено, а косата разрошена от дългото висене надолу с главата. А ризата й се беше вдигнала почти до кръста.

Жана също забеляза това. Тъй като ръцете й бяха заети с лимоните, с бързо движение на ханша смъкна ризата надолу. Възбуждащото движение завари неподготвен Гарвана и той неволно изстена.

— Гарване, какво ти е? — погледна го учудено Жана. — Да не си се срязал с ножа за стриди?

Не, но само защото не беше в ръцете ми. Господи, момиче, трябва със закон да забранят такива движения! Успя да запази тази мисъл за себе си — поне дотолкова му стигаше самообладанието. Пое дълбоко въздух — миришеше на горещи маратонки.

В същия миг и Жана усети миризмата. Захвърли лимоните в мивката, рязко дръпна вратичката на фурната и извади забравените джинси и маратонки си. Гарвана успя да остави чинията със стридите на масата и да хване летящите към него джинси, миг преди да го цапардосат по лицето. Мърморейки на себе си, Жана прехвърляше маратонките от ръка на ръка.

— Ако знаех, че си толкова гладна, щях да ти дам някое коматче хляб — подхвърли той, оглеждайки джинсите със сериозен вид.

— А кой каза, че умирам за печени джинси? — отвърна Жана и остави долу горещите, но поне здрави обувки. — И кой, моля, превъзнасяше вкуса на пържените маратонки?

Гарвана клекна и разгъна бързо изстиващите джинси. Жана видя как грамадните му ръце се задържаха, поглаждайки износената материя на седалището. Потръпна от разтърсилото я като електрическа искра желание — защо, по дяволите, сега не бе обута с тези джинси?

— Май аз самата се пека на бавен огън! — измърмори тихичко под нос.

— Какво каза?

— Ъъ… дали вече са се охладили, та да мога да ги обуя? — попита бързо тя.

— Хладно ли ти е?

Жана отвори уста, помисли и каза:

— Не, няма да стане.

Гарвана я изгледа косо.

— Какво няма да стане?

— Няма отново да ме въвлечеш в още един от тези твои специални свободно-асоциативни разговори със странни недомлъвки!

Гарвана се засмя, седна на петите си и внимателно мушна ръце в маратонките.

— Трябват им поне още десетина минути, колкото да изчистим малко стриди, и ще са готови за сервиране.

— Добра идея.

Пред изумения му поглед Жана пъхна маратонките във фурната, завъртя ключа на най-силно и затвори вратичката. Обърна се и започна да бърка соса, сякаш нищо не се бе случило. Той не направи нищо — чакаше.

Чакаше.

Чакаше.

Изведнъж дълбокият гърлен, пропит с топлота смях на Гарвана изпълни каютата. Наведе се, загаси фурната и издърпа маратонките.

— Направи го нарочно, нали? — попита той, като продължаваше да се смее.

— Дяволски си прав — съгласи се тя. Правеше усилия да не се разсмее и смешно изкриви устни. — Първото нещо, което една малка сестричка научава, е да слуша батковците си, които са и по-големи, и по-силни и по-здрави от нея.

— Малкото ми храбро войниче! — прошепна Гарвана и докосна огнената й коса с такава нежност, че Жана не можа дори да го усети. — Много ли те тормозеха?

Жана тъкмо щеше да се съгласи с категоричен тон, но спря, защото чувстваше, че това не е самата истина.

— Понякога наистина ме тормозеха, но също така много ме обичаха — по свой си начин. А аз бях малката им вещица. И доста често, ако трябва да бъда докрай откровена.

— Но ти винаги си ги обичала — каза Гарвана, взирайки се в нежността, която тези спомени извикаха на лицето й.

— Да, така е — прошепна тя. — Те винаги се опитваха да ме защитават, дори когато пораснах. Направо ме правеха на луда, като ми проваляха срещите. Някои момчета се отърваваха с изгонване, а други го отнасяха къде-къде по-тежко. Стигало се е до бой. Накрая никой не смееше дори да ми държи ръката. Единственият, когото допускаха да ме доближи, беше момчето на съседите. Те много харесваха Марк, може би защото той никога не се държеше като сваляч.

Усмивката на Жана бързо угасна. Само ако знаеха, защо Марк изглеждаше външно така надежден, толкова подходящ за тяхната сестричка. Но нямаше да бъде честно да обвинява братята си. Марк също не знаеше причината. Наистина не я знаеше.

— Марк? Твоят съпруг?

— Бившият. Отдавна вече не е мой съпруг.

— Защо?

Жана спря да бърка соса. С внимателни премерени движения го изсипа в малка тясна купа.

— Въобще не бяхме подходящи един за друг.

— Какво искаш да кажеш? — попита предпазливо Гарвана. Интуитивно усещаше, че има нещо далеч по-дълбоко от обичайните семейни дрязги, които провалят много бракове.

Жана се поколеба за миг, сви рамене и обясни:

— Марк ме чувстваше като приятел, другар, като сестра и понякога дори като майка. Но не и като любовница.

Гласът на Жана беше равен, а лицето й — непроницаемо. Цялата онази нежност, която спомените извикаха, сякаш бе изтрита с магическа пръчка.

— Как предпочиташ лимона — в соса или отделно?

Гарвана се взря съсредоточено в нея. Много му се искаше да й зададе още въпроси, за да узнае нещо повече за самата нея и за мъжа, когото някога силно бе обичала. Или поне достатъчно, за да се омъжи за него. Мъж, който, както по всичко изглеждаше, не я бе обичал.

— Остави го отделно — отвърна накрая и не зададе нито един от измъчващите го въпроси.

Очите на Жана бяха със зеления оттенък на нефрит, лисваха сребристите искрици, подсказващи вълнение и страст. Нищо, което би могло да го ориентира как е приключил семейният й живот. Как се чувствала тогава — тъжна или пък щастлива? Или може завладяна от апатия и безразличие?

„Приятелка, сестра, майка, но не и любовница.“

Гарвана трепна вътрешно. Не беше чудно, че Жана реагира по този начин, когато така той й направи искрен комплимент за нежните ръце и топлата усмивка. Запита се дали е обичала мъжа си като любовник или като дете. Заедно с въпроса, изплува и отговорът — тя беше искала любовник, а в замяна се беше омъжила за едно дете.

— Явно съпругът ти е бил слепец! — заяви категорично той.

— Колко мило от твоя страна — отвърна Жана. Усмивката на сочните й устни бе безизразна, очите — студени и безизразни като усмивката. — Но не е нужно, а не е и истина. Марк беше пилот. Имаше отлично зрение. Ще се намери ли тирбушон за виното?

— Обичаше ли го?

— Разбира се, че не — каза тя. — Имам навика да се омъжвам за всеки мъж, с който поне два пъти съм излизала на среща.

— Жана… — започна Гарвана.

— Нямаш ли тирбушон? — попита го с усмивка, ледена като гласа й. — Няма страшно. Братята ми ме научиха да изваждам тапата само с един удар с ръка върху дъното на бутилката, но аз не съм достатъчно силна. Всеки път си натъртвам дланта. Мисля си, че ти ще се справиш далеч по-добре от мен. Ти си як и силен. Също като тях.

— Обичаш ли го още?

— Никой ли не ти е казвал досега, че не е прилично да си пъхаш носа в чужди работи?

— Не. Още ли го обичаш?

— А теб какво те засяга това? — процеди през зъби Жана, чувствайки как се пропуква черупката на безразличие и студенина, в която се мъчеше да се скрие.

— Няма да те оставя да си хабиш живота, като се взираш само в миналото.

— Той нямало да ме остави! — натърти през зъби Жана. Стисна устни и погледна огромния мъж, изправен неподвижно срещу нея. — Моят живот си е моя работа и няма защо ти да се месиш в него! Имам си и баща, и трима по-големи братя, които са поне толкова едри и малко по-арогантни от тебе.

— Обичаш ли още Марк? — попита Гарвана нетърпеливо.

— Не! Не го обичам от момента, когато заплака и поиска да го прегърна, за да заспи в ръцете ми, защото не можел да се застави да прави любов с мене!

— Какво? — зяпна от удивление Гарвана. Тонът му ясно показваше, че не й вярва.

— Той се омъжи за мен, защото винаги ме е харесвал и защото искаше деца и си мислеше, че от мен ще излезе страхотна майка. Мислеше си, че ако въобще някоя жена може да го възбуди, то това съм аз. Той беше сбъркан. Не бих могла да го възбудя, дори наопаки да се обърна. Той си беше обратен и не искаше да приеме този факт.

Жана млъкна. Думите, които току-що изрече, сякаш кънтяха още в малката каюта. Почувства се ужасно. Никога досега на никой не бе разказвала за онази ужасна нощ, когато тя и съпругът й разбраха, че

той живее в лъжа. И сега не би се осмелила да го сподели, ако Гарвана не я бе притиснал до стената с настойчивите си въпроси! Пое дълбоко въздух. Искаше й се да може да се свие някъде под шкафа, да се скрие от състрадателния поглед на черните му като нощта очи.

— Това е всичко. Сега по-добре ли се чувстваш? — попита тя. Гласът й трепереше.

— Тъкмо щях да ти задам същия въпрос.

— Никога не съм се чувствала по-зле. Следващия път, моля те, остави ме да се удавя. Вижда ми се доста висока цената, която платих за спасението си.

Гарвана издаде някакъв особен звук, сякаш му бяха ударили плесница.

— Колко странно! — каза накрая. — Същото ми каза и Ейнджъл.

На устните му заигра тъжна, дори измъчена усмивка. Жана почувства, че сърцето й се свива. Разбра, че по някакъв начин го е засегнала дълбоко. Защо — не можеше да си представи. Много по-дълбоко, отколкото той я беше наранил с въпроси си.

Изведнъж целият й гняв се изпари безследно.

— Извинявай — прошепна тя. — Не исках да…

— Няма нищо — отвърна Гарвана и се обърна настрани. — Няма откъде да знаеш. А дори и да знаеше, ще го преживея.

— Ако знаех, никога нямаше да изрека тези думи. Не съм толкова жестока.

Гарвана се обърна към Жана.

— Моето малко храбро войниче! — Усмихна й се леко и я потупа по бузата с мазолестата си ръка. — Не си ли разбрала досега една много важна истина? Понякога добротата и любезността не помагат, а точно обратното.

Обърна се отново, отвори едно чекмедже и извади тирбушон. С няколко бързи сръчни движения извади корковата тапа от бутилката.

— Чашите са в шкафа от лявата страна.

Сякаш се движеше на сън, Жана се обърна към шкафа, извади две винени чаши и му ги подаде. Докато той наливаше, тя видя, как ноздрите му се разширяват, вдъхвайки аромата на виното. На лицето му се изписа мълчаливо одобрение. Сипа от светлата, златиста течност, оставяйки свободно място, за да намокри стените на чашата с вино, докато навеждаше глава, за да вдъхне от букета. Този дребен жест

говореше за изисканост, която изобщо не се връзваше с грубата риза и изтърканите джинси.

— А какво търсеше самата Ейнджъл? — попита неочаквано Жана. Въпросът като че ли изненада и нея. Нямаше никакво намерение да го разпитва и да човърка явно незарасналите рани.

— Един мъртъв мъж.

Жана замръзна с купата със соса в ръка.

— Тя обичаше ли го?

— Той загина в нощта преди тяхната сватба. Родителите й загинаха в същата автомобилна катастрофа. Тя единствена оживя. Беше контузена тежко и не можеше да се движи. Беше прикована на леглото и чуваше как страда умиращият Грант — мъжът, който трябваше да стане неин съпруг.

Гласът на Гарвана бе равен и безстрастен, от което думите му изглеждаха по-страшни.

Жана затвори очи, потръпвайки от ужас. Трудно можеше да си представи човек мъките и изпитанията на Ейнджъл. Колкото тъжен и мъчителен да беше завършекът на неудачния й брак, не можеше въобще да се сравнява с безумния кошмар да гледаш как умира мъжът, когото обичаш и да не можеш дори да докоснеш ръката му.

— В края на краищата Ейнджъл се оправи — продължи той, докато слагаше чинията със стридите на масата.

— А ти я утеши — изрече гласно Жана мисълта, която я терзаеше в момента. Представи си как стройната блондинка търси утеха в силните ръце на Гарвана.

Гарвана погледна побледнялото изопнато лице на Жана. Запита се каква ли бе причината за тъгата, стаена в невероятните й сиво-зеленикави очи.

— Ейнджъл търсеше опора и утеха в Дери. Дери е по-големият брат на Грант. Но тя се нуждаеше и от нещо друго — нещо, което да й помогне да се освободи от целия натрупан гняв, цялата омраза към живота, отнел й мъжа, когото обичаше. Гневът я унищожаваше. Тя трябваше да обуздае този гняв, преди да се опита да превъзмогне отчаянието — другата страна на гнева.

Жана се втренчи в него с широко отворени очи. Разбра какво й казваше Гарвана. Онези ситните бръчици около устата му бяха следи от мъка и страдание. Спомни си и думите му: „Понякога добротата и

любезността не помагат, а точно обратното“. Едва сега разбра целия им смисъл.

— Значи ти съзнателно, целенасочено, умишлено си станал мишена за гнева й?

Имаше кратка пауза, колкото един удар на сърцето, преди Гарвана да й отговори:

— Да.

— И тя те е намразила?

Гарвана кимна мълчаливо.

— Тя никога ли не разбра защо го правиш?

— Разбра го веднага — отвърна той и се зае да подрежда чинии, вилици и трошачките за стриди на масата. — Но прошката отнема време. Понякога години.

— Ти си я обичал — каза Жана. Стоеше неподвижно и го гледаше напрегнато, сякаш се страхуваше, че може да пропусне или да не разбере нещо.

— Да.

— И все още я обичаш…

Гарвана леко се усмихна — сякаш на себе си, докато слагаше стриди в чинията на Жана.

— Разбира се. Сега Ейнджъл също ме обича. Ти би я харесала, ако я видиш — добави, поглеждайки към Жана. — Също като теб и тя е сърцата жена. Бори се упорито срещу ужасните превратности, които съдбата й поднесе, и спечели — спечели нов живот и нова любов. Тя е много красива жена, с всичко, което тази дума означава.

Жана сведе очи към чашата си с вино. Искаше й се да е дълбока като морето, за да се удави в нея. Страхът и отчаянието, които я обзеха, бяха по-страшни от кошмара, който изживя, захлупена с лодката в ледената вода. Тогава измръзна тялото й. Сега студът се промъкваше в душата й.

Този студ се наричаше страх. Изпитваше страх, граничещ с ужас, че се е влюбила в Гарвана, а той обича друга. Това, че знаеше причината, не намаляваше страха. Просто й помагаше да осъзнае неговата същност. Беше загубила нещо, даже преди й се отдаде възможност да се бори, за да го спечели.

— Защо не си се оженил за Ейнджъл? — попита Жана с равен глас.

Гарвана я погледна някак меко и се усмихна.

— Разбиранията в Канада по отношение на двуженството са твърде закостенели.

— Защо, за друга ли си женен? — попита Жана и рязко тръсна глава. На лицето й беше изписан ужас.

— Не, не съм — засмя се Гарвана, поклащайки глава. — Ейнджъл е омъжена и много щастливо при това — отпи от виното и си доля още малко. — Дери и аз й помогнахме да оцелее, но всъщност я излекува Майлс Хоукинс. И тя също му помогна. Дадоха си най-доброто от себе си един на друг. И продължават да го правят.

Обичта и възхищението, което се долавяше в гласа на Гарвана, докато говореше за мъжа на Ейнджъл, объркаха Жана.

— На твое място, другите мъже биха ненавиждали съпруга на Ейнджъл.

Гарвана сви исполинските си рамене.

— Хоук даде на Ейнджъл нещо, което другите мъже не бяха способни да й дадат. Тя също му даде това, което не беше давала на друг мъж. Те са така дълбоко свързани един с друг, както морето с брега. Да мразиш единия, значи да мразиш и другия.

Жана слушаше. Ровеше в душата си и се питаше дали би могла с такова благородство и великодушие да приеме загубата на една любов, каквито проявяваше Гарвана.

— Ти си необикновен човек, Карлсън Рейвън — каза глухо тя. — Ейнджъл трябва да е била сляпа, след като е избрала друг мъж.

Зъбите му блеснаха в широка усмивка.

— Говориш така, защото не си виждала Хоук. Той е строен, тъмнокос, представителен, изискан. Където й да отидеше, хората се обръщаха след него. И най-вече жените. Такова чудо не съм виждал досега.

Жана погледна Гарвана.

— Ау, не думай! Сигурно и крилца си има на гърба — подхвърли с язвителна усмивка.

— Повярвай ми. Хоук е най…

— Въобще не може да се сравнява с теб! — прекъсна го рязко тя. Отпи от чашата си и се втренчи мрачно в него. — Боже господи! Убедена съм, че винаги когато минаваш по улицата, оставяш след себе си дузини изкълчени женски вратове.

Гарвана се облегна назад и погледна загрижено Жана.

— Да не би да си от тези жени, които се напиват от една глътка вино?

С нетърпелив жест Жана остави чашата си на масата и извади един лимон от мивката.

— Не се прави на толкова скромен! — каза, разрязвайки с яростни движения на ножа лимона на четвъртинки. — Няма начин да не си забелязал, че жените падат в краката ти като есенни листа.

Гарвана протегна дългите си крака на пътечката и ги заразглежда с любопитство.

— Не, не виждам нито една.

— Разбира се, че не. Къде ли ще ги забележиш, нали си имаш таман две — отвърна Жана.

— Всъщност, са малко повече от шест и половина…

— Помощ! — примигна Жана.

— Фута — добави меко — височина.

Жана се засмя и поклати глава. Когато погледна мургавото лице на Гарвана, оживено от някакъв особен вътрешен смях, и последните следи от гнева й се изпариха. Помисли си с мъничко тъга, защо ли животът бе толкова нечестен и несправедлив? Беше изсипал щедро върху Гарвана всичко онова, което тя искаше да намери в един мъж, а след това го правеше тъй недостижим! Изведнъж, някак неочаквано и за самата нея, смехът й бе изместен от сълзите, бликнали, въпреки че полагаше усилие да ги преглътне. Опитваше се да каже нещо, да обясни, но от устните й излизаха само срички от името на Гарвана.

— Ей, стига, каламбурът ми не беше чак толкова лош! — каза нежно той, застана до Жана и изтри сълзите й с кърпичка.

С отпусната глава, търсейки опора в неговата сила, тя се бореше със сълзите. Отдаде й се след минута.

— Извинявай — измънка и пое дълбоко въздух. — Аз никога не плача. Не знам какво ми става… — Въздъхна пак и неохотно се отдръпна от тялото на Гарвана.

— Преживя голям кошмар само преди дни — каза тихо той. Ръцете му за миг се поколебаха, преди да си позволят удоволствието да погалят блестящата канелена коса. Нежната топлина на главата й го накара да се почувства, сякаш ръката му милва огън. — Никак не е чудно, че все още си в състояние на посттравматичен шок.

Жана почувства докосването на ръката му по цялото си тяло, чак до пръстите на краката. Искаше й се да обърне глава и да докосне с устните си коравата му ръка. Увлечена от порива, тя се обърна. Устните й нежно докоснаха горещата длан.

— Ти си чудесен! — каза с глух глас. — Какъвто и да е този Хоук, сигурна съм, че Ейнджъл не е направила най-добрият избор.

Гарвана гледаше как Жана се отдръпна от ръцете му и се плъзна на пейката край масата. Изпита сладка болка — заради бликналата нежност, която провокира нейната ранимост и откровеността й. И от желанието да бъде негова. Разбираше, че тя също го желае. Знаеше, колко много я желае той. Мълчаливо прокле обстоятелствата, които я бяха довели при него и същевременно направиха невъзможно да приеме онова, което тя му предлагаше. Не можеше да има жена, дошла при него заради някаква комбинация от криворазбрана благодарност и първични инстинкти за оцеляване.

Знаеше, че точно това изпитва в момента Жана — благодарност и неизживян все още шок от инцидент, в който буквално се бе разминала със смъртта. По същия начин би я привличал и всеки друг мъж, спасил й живота и погрижил се след това за нея. Лошото в цялата работа е, че той никога няма да бъде привлечен така от друга жена, спасена от него.

Огромната ръка на Гарвана стисна безжалостно чашата. Отпи голяма глътка, след това още една, сякаш великолепното вино бе някакво лекарство. Всъщност, можеше да се окаже точно такова. Ако изпиеше достатъчно количество, имаше вероятност поне тази нощ да заспи, вместо да лежи буден в леглото, вторачил поглед в тъмнината, разстроен и възбуден.

Седна бързо, за да скрие физическата си възбуда зад преградата на масата. Горчива усмивка се появи на устните му, като съзря цяла камара стриди в чинията си. Ако беше вярно онова, което хората приказваха, точно сега дяволски се нуждаеше от бром, а не точно от стриди.

Жана взе трошачката, счупи няколко стриди и му подаде уреда. Гарвана го пое, без да отрони нито дума. Какви ли мисли бяха предизвикали тази странна усмивка, зачуди се Жана. Когато си даде сметка, че се е втренчила в устните му, отмести поглед настрани и се изчерви виновно.

— С какво се занимаваш, когато не вадиш туристи удавници от залива Тотем? — попита тя, изричайки първите думи, които й дойдоха на ума.

— Занимавам се с промишлен риболов. — Гарвана изстиска лимон върху набодена на вилицата стрида и я мушна в устата си. — Не е зле!

— Стридите ли? — попита тя, докато си взимаше една от чинията.

— Лимона.

Жана премига учудена.

— Не слагаш ли лимон на стридите?

— Не.

— И защо тогава държиш на кораба всички тези лимони?

— Ейнджъл обича прясна лимонада. Бяхме решили да пообиколим за няколко дена с кораба край източния бряг на острова, докато чака Хоук да се върне от Токио. Мисля си обаче, че ще се върне по-рано. — Гарвана се усмихна кисело. — Женени са близо четири години, а той все още не понася да е далеч от Ейнджъл повече от седмица.

— А може би не му се иска много-много да предизвиква съдбата, като я оставя сама с теб — отбеляза сухо Жана.

Гарвана посрещна думите й със смях и поклати глава.

— Какво говориш, няма начин! Подай ми соса. Смятам да го опитам със следващата стрида.

— Никога ли не си правил такъв сос за стридите? — попита тя, поставяйки купата по-близо до него.

— Ами не… — избоботи Гарвана.

— Защо тогава си взел на борда кетчуп и хрян?

— За сандвичите с печено говеждо — топна стридата в соса, подъвка сочното месо и поклати замислено глава. — Не е зле. Страхотна пикантерия.

— Как ядеш стридите тогава? Може би задушени?

— Точно както ги намирам — без нищо.

— Сигурно ти е доста студеничко — каза Жана и посегна към нова стрида.

— Какво?

— Да търсиш стриди ей тъй, без нищо. Повечето хора са облечени с ризи и шорти и…

Жана бързо се наведе, криейки се от огромната ръка на Гарвана. Когато отново се изправи, неговите пръсти затъкваха един непокорен кичур зад ухото й.

— Трябва да намерим шал с цвета на очите ти.

Нежността, която криеше в невинното докосване, накара сърцето й да спре за миг и отново да забие с удвоена честота, макар да се убеждаваше сама, че това е само един случаен, нищо не значещ жест. Тя цялата настръхна, а на него изглежда му беше все тая. Ето го, посягаше пак към чашата, сякаш нищо не се бе случило.

Гарвана надигна чашата с рязко движение, проклинайки се мълчаливо, че използва всяка възможност, за да докосне Жана. Знаеше обаче, че ще чака само да се подаде още някой немирен кичур от копринена й коса, за да може да я докосне пак. Погледна чашата си. Беше празна. Чашата на Жана също беше почти празна. Напълни и двете и си пожела те двамата с Жана да са голи като стридите, извадени от седефените им черупки.

— Да пием за стридите без нищо — каза Гарвана и вдигна чашата си.

Неговата бавна, много мъжка усмивка накара Жана да изтръпне от вълнение. Чукна чаша с неговата и отпи бързо доста голяма глътка, избягвайки да погледне в очите Гарвана. Страхуваше се, че ако той отново й се усмихне така, тя ще падне на колене пред него и ще го моли да я целуне.

Мисълта я стресна. Отпи бързо нова солидна глътка вино и се отпусна. Усети приятна топлина да се разлива по тялото й. Със закъснение се сети, че може би не трябваше да пие толкова. Известно е, че алкохолът не е най-добрия съюзник на самообладанието. От друга страна, виното беше направо превъзходно. Вероятно добра реколта…

— Значи, се занимаваш с промишлен риболов… — поде неангажиращата тема тя, решена твърдо да смени чашата с вино с вилицата за стриди.

— Имам няколко рибарски кораба — поясни Гарвана. — От три години братовчедите ми ловят риба с тях, а аз прибирам пари от Хоук и обикалям света.

— Изглежда този Хоук е толкова щедър, колкото и красив.

Гарвана се усмихна дяволито.

— Всъщност, парите са мои, но Хоук е този, който ги прави. Този човек е страхотен гений по отношение на финансовите инвестиции и търговията със земи. Малко след като срещна Ейнджъл, аз му дадох няколко хиляди долара. След една година той ми върна няколко милиона.

Сиво-зелените очи на Жана се разшириха от изненада. Посегна отново към чашата, въпреки че усещаше главата си леко замаяна. Новината, че Гарвана е богат направо я разстрои. Това като че ли го правеше още по-недостъпен. Отпи поредната голяма глътка и си каза, че е една глупачка и че трябва да спре да пие, преди съвсем да си е загубила акъла.

От друга страна, виното й действаше толкова успокояващо, че беше най-добрият цяр за изтерзаната й душа. Отпи отново.

— Тази година загубих почти всичките си пари — каза Гарвана спокойно. — Бури и капризна риба. Хоук само се изсмя и ми показа как да си ги върна отново.

С чашата в ръка, Жана показа с жест към „Черната звезда“.

— Май се справяш доста добре.

Гарвана сви рамене и топна още една стрида в гъстия сос.

— Както казва Хоук, парите са само средство, а не цел. Не трябва да се превръщат в смисъл на живота ти. Смисълът на неговия живот е Ейнджъл и той го знае. Хоук е умен мъж. — Гарвана дъвчеше замислено стридата. — Трябва й още малко сос.

— А как е при теб?

— Не ми стига соса — отвърна Гарвана с невинно изражение.

Но Жана не се усмихна. Въпросите напираха на езика й — директни и остри, подтиквани от отчаянието й и от виното.

— Ейнджъл е смисълът и на твоя живот, нали? — попита Жана, набождайки нова стрида.

Усмивката изчезна от лицето на Гарвана, скри се зад мълчанието и откровената сила, които бяха неговата същност.

— Аз не съм глупак, Жана — каза много тихо той. — Ейнджъл никога няма да обича друг мъж, освен Хоук. И той никога няма да обича друга жена.

— Ти също — подхвърли мрачно Жана.

Пи още. Надяваше се виното да свърши работа и да замъгли мозъка й, което всъщност вече ставаше. Езикът й обаче си беше все така пъргав. Беше се напила точно толкова, че да изрича всичко, което й дойдеше на ума, без изобщо да й пука. Пет пари не даваше… Парите май бяха повече от пет, мина й някаква смътна мисъл през ума. Всъщност, това си е само тяхна работа, да се оправят сами. Вдигна подигравателно чашата като за тост.

— Пия за любовта — каза тя. — Това е най-добрата противоотрова срещу щастието, измислена от хората.

Треперещият й глас изненада Гарвана. Присви очи. Имаше усещането, че може да докосне тъгата, която виното бе извадило на показ.

— Ти не пиеш — отбеляза тя.

Гарвана мълчеше.

— Ами да, така си е — каза мило Жана и сви рамене. — Не на всеки се харесва истината. Понякога и на мен самата никак не ми се нрави — добави тя и пресуши чашата си.

— И каква е тази истина? — попита той с дълбокия си глас.

— Че си луд по Ейнджъл.

— В живота ми е имало много други жени.

— Но само един ангел — вметна рязко Жана. — Съвършената грациозна блондинка със загадъчни и тъжни зелени очи. Всички останали жени за теб не съществуват. Каквото и да искат да ти дадат, изобщо не ти пука.

— Това не е вярно.

Жана измърмори някакво неразбираемо несъгласие и посегна отново към бутилката. Беше празна. Стреснато погледна чашата на Гарвана. Тя също беше празна.

— Още малко вино? — попита я мило той. — Става все по-интересно. In vino Veritas, както казват древните.

— Виж какво, не съм си изгубила съвсем ума и съм наясно, че още една-две чаши и с мен е свършено — промърмори Жана и забоде с всички сили вилицата си в една стрида. — Само че това не е причина и ти да спираш, нали? В последно време нещо хич ме няма… Върша глупост след глупост. Знаеш ли, ще взема да си изруся косата, да се науча да свиря на арфа и да си купя отнякъде книжни крилца. Ами да, разбира се, донеси още вино. Гласувам с две ръце за фантастичната

идея! Трябваше по-рано да се сетиш! И теб ли виното те прави да изглеждаш мистериозен и трагичен?

— Какви, по дяволите, ги приказваш? — попита Гарвана със съвсем спокоен тон.

— Нищо, просто пия и си хапвам — изфъфли под нос Жана и му поднесе стрида, забодена на вилицата й.

— Това „п“ ли беше или „в“? — попита я меко Гарвана, но очите му блестяха от напушващия го смях.

В първия миг Жана не разбра шегата. После сякаш чу как при нея се връща ехото на собствените й хапливи думи.

— Вия — прошепна толкова тихо тя, че Гарвана не я чу.

— Разбира се — продължи той — повечето стриди не обичат да сядат на една маса с моржове. От тяхна гледна точка това е… — Видя как слабото оживление по лицето на Жана изведнъж изчезна, оставяйки на повърхността само болка и тъга. Сложи ръка върху нейната. — Какво има, Жана? Аз само се шегувам.

— Така е, разбира се… — отвърна механично тя. Погледна едрата ръка, която покриваше нейната, и разбра, че не може повече да се преструва. Издърпа ръката си и стана. — Извини ме — каза внимателно. — Получих вече цялата утеха, която мога да понеса за една нощ. Трябва да направя някои скици, докато нещата са ми още в главата.

Без да дочака отговор, Жана грабна от шкафа бележника и молива. Отиде в каютата си на носа на кораба и хлопна след себе си малката врата. Думите й сякаш увиснаха във въздуха, проникващи мъчително в съзнанието на Гарвана.

„Получих вече цялата утеха, която мога да понеса за една нощ.“

Гарвана не усети, че ръката му се свива в юмрук, докато не чу внезапно звука на счупена чаша. Отвори внимателно пръсти и пусна блестящите парченца на масата. С отсъстващ поглед изтръска от ръката си и останалите стъкълца. Не трябваше да купува толкова чупливи чаши. Хич не можеше да се оправя с крехките, чупливи неща. Беше дяволски едър. Дяволски силен. Дяволски груб. Истински красивите неща в живота му неизменно се счупваха. Като Ейнджъл.

И като Жана.

Гарвана облегна главата си на облегалката на пейката, затвори очи и уморено изруга.

ШЕСТА ГЛАВА

Гарвана внезапно отвори очи. Цареше пълна тишина. Сетивата му подсказваха, че бурята е преминала. Стенещият вятър се бе превърнал в тих, едва доловим шепот. „Черната звезда“ се поклащаше почти неуловимо. През разкъсаните облаци струяха сребърни потоци лунна светлина.

И накъде наблизо някой много тихо плачеше. Преди да се усети и да реагира на спонтанния импулс, Гарвана беше вече скочил от леглото и крачеше към каютата на Жана на носа на кораба. С огромно усилие на волята се застави отново да се върне в своята. Ако сега отидеше при нея, щеше й даде нещо, което трудно би могло да се нарече утеха. Щеше легне до нея, щеше да обсипва с милувки прекрасното й тяло, докато тя го пожелае. След това щеше плъзне своята твърда, пламтяща от възбуда плът в нежното, приканващо скривалище на съкровени женски тайни, достигайки до невъобразимо сладкото и диво съединение. За него бе мечтал откакто я видя за първи път — бореща се с отчаяна смелост и желязна воля с бурята.

Гарвана правеше непосилни опити да си внуши, че може да утеши Жана и без да я люби, обаче разбираше прекрасно, че не е истина, че това е невъзможно. Цялото му тяло гореше в пламъците на страстното желание, то пулсираше с тежките, забързани удари на неговото сърце. Никога досега, с никоя жена, не бе стигал толкова близо до границата на способността да се самоконтролира. Нуждата да й даде утеха и да я люби с бурна страст, да я успокоява и възбужда, да търсят и открият заедно безумието и спокойствието, разкъсваше мъчително плътта му.

Мрачен, Гарвана лежеше много тихо, без да помръдва, и се бореше с тялото и сетивата, които отказваха да се подчинят на волята и разума. Знаеше, че едва ли щеше да успее да заспи повторно. Сноп трябваше да мине дълго време, докато най-сетне сънят го победи. Първо бе решил да изчака час-два, докато Жана приключи със скицирането и излезе от своята каюта на носа, за да може, в

относителната безопасност на главната каюта, да я помоли за извинение. Накрая обаче не издържа. Отиде до нейната каюта и почука на тънката шперплатова врата. След дълъг момент на колебание, който му се стори цяла вечност, тя му отговори. Гласът й бе унил, безизразен. Тогава той си даде сметка каква огромна жизненост обикновено имаше в гласа й и тази мисъл го прониза като нож.

Сега, когато отново си спомни за унилия, отчаян глас на Жана, бе обзет от тягостното чувство, че е пропуснал нещо, че е сгрешил, което не допринасяше с нищо за успокоението на плътта. Не му донесе спокойствие и тихото хлипане на пресекулки, което идеше от нейната каюта, подсказващо, че тя се мъчи да спре плача. Най-после — стори му се, че мина ужасно много време — тихото хълцане заглъхна постепенно и се сля с едва доловимия шепот на вятъра. Той въздъхна с облекчение и започна да брои овце — един почти непосилен опит отново да се скрие в съня.

Разнесе се плах звук от отварянето на вратата на каютата на Жана и Гарвана усети как всеки нерв на огромното му тяло се обтегна като струна. Чу, че тя изкачва двете стъпала, водещи към главната каюта, после тя се блъсна в нещо от далечната страна на пътечката, която отделяше неговото легло от печката. Ноздрите му потръпнаха, улавяйки нежния, ефирен аромат да го облива като лунна светлина, докато тя мина тихичко покрай леглото му към вратата, водеща на кърмата.

Ръцете му се свиха в юмруци, за да ги спре да се не протегнат сами към нея. Наострил слух, Гарвана се вслушаше в почти безшумните забързани стъпки. Вратата на каютата се отвори, за да пропусне свежия полъх на студен среднощен въздух. Жана се задържа за малко на прага, окъпана от сребристите потоци ярка лунна светлина, и се промъкна през вратата. Гарвана стисна здраво очи, но това не му помогна. И през затворените клепачи виждаше нейните твърди гърди, сякаш очертани от лунната светлина, под една от старите му тениски. Мислеше си дали е обута с тъмните дантелени бикини или само нощта прикрива нежната й плът.

Стори му се, че мина невъобразимо дълго време, преди Жана отново тихо да отвори и затвори вратата на кърмата и да тръгне по тясната пътечка покрай леглото му към своята каюта. Чуваше тихия шум от стъпките й, които приближаваха към него, вдишваше

опияняващия аромат на смес от женска топлина и студена, окъпана от дъжд, нощ. Почти се зарадва, че не протегна ръце, за да я сграбчи, когато видя отблясъка на сълзи по бузите й.

— Жана — прошепна Гарвана и я улови за китката, подчинявайки се на така дълго сдържаното желание. — Кажи ми какво има, какво не е наред? Не, моля те недей! Не се дърпай, няма да ти причиня болка. Само искам да те утеша, да те успокоя.

И това бе самата истина. В този момент искаше да я успокои, да я утеши. Искаше го толкова много, колкото и я желаеше.

Усетила силната ръка на Гарвана около китката си, Жана трепна.

— Моля те! — промълви той с безмерна нежност. — Говори, кажи ми нещо!

— Исках само да подишам малко свеж въздух — отвърна Жана, опитвайки се да превъзмогне задъханото си дишане. Чувстваше се абсолютна глупачка. От години не беше плакала, а откакто срещна Гарвана, лееше сълзи за щяло и нещяло, човек би казал по-редовно и от облаците.

— Ти плачеш.

— Приеми го… — Гласът й секна. Пое дълбоко въздух и довърши фразата на един дъх: — Приеми го като нещо случайно — например като слънце на тези острови.

Ръката на Гарвана стисна китката й почти болезнено, след това пръстите му започнаха да милват вътрешната й страна. Жана дишаше на пресекулки, имаше усещането, че не й достига въздух, но това нямаше нищо общо със сълзите.

— Съжалявам! — каза Гарвана с толкова плътен глас, че човек можеше дори да го докосне. — Не исках да те нараня с онова, което казах — за виенето и хапването… Мислех си, че ти…

— Няма нищо — прекъсна го притеснено Жана. Думите й бяха бързи, като скорострелен откос, подобно на студен дъжд, носен от бурен вятър. — Аз наистина виех, стенех. Не е нужно… да се извиняваш, че си казал истината.

— По дяволите, нямах това предвид! — изръмжа Гарвана. — Разбирам те. Наистина те разбирам. — Жана чувстваше как самообладанието отново я напуска и искаше да се скрие някъде, преди да се унижи пак.

— Гарване — каза тя с отпаднал глас. — Стига, моля те! — безуспешно се опита да издърпа китката си от горещата му, неподвижна ръка. — Съжалявам, че те събудих. Аз… Господи, остави ме! Искам да се махна оттук!

След кратък миг мълчание, силната ръка на Гарвана се прегъна и той привлече Жана на леглото. Самообладанието му бе на милиметри от границата на човешките възможности — костваше му твърде много да не изрита завивките и да я притисне до голата си, зажадняла плът.

— Успокой се, няма нищо — рече Гарвана. Галеше нежно косата и гърба й, без да обръща внимание на борбата й да се освободи. — Давай, малкото ми храбро войниче — прошепна, — поплачи си на моето рамо. Прегърни ме и ти, ако ще се почувстваш по-добре. Жана, моля ти се! Никога не бих споменал оня глупав каламбур за виенето, ако знаех, че ще го приемеш толкова на сериозно. Ти беше толкова смела, жизнерадостна и духовита. Мислех си, че ще ме замериш с някоя стрида, като не пропуснеш да отбележиш какви опасности крие излизането на разходка с някой морж, и ти взе, че повярва на това, което трябваше да бъде една тъпа шега. Ще ми простиш ли?

Жана издаде странен звук, сякаш се давеше, който можеше да бъде от плач или от смях, а може би болезнена комбинация и на двете.

Гарвана я привлече в прегръдката, като я полюляваше нежно, притисната до огромния му гръден кош. Когато накрая ръцете й се раздвижиха и обвиха силния му врат, изведнъж го завладя някакво странно, особено спокойствие. И същевременно изпита неподвластно желание да я обладае, чиято страховита сила го изуми, защото съзнаваше, че още миг и ще прекрачи предела на своето самообладание. Единственото му утеха бе — ако изобщо можеше да се говори за утеха, — че Жана лежеше на гърдите му и, докато не променеше положението си, нямаше начин да разбере какъв огнен ураган бушува в плътта му.

Тогава защо не й го кажеш или по-добре — покажи й го, посъветва се язвително Гарвана. Тя е твърде великодушна и ранима, за да ме отблъсне. Мисли си, че ме желае, и изпитва такава проклета благодарност, че би направила всичко, което поискам от нея. Всичко… Ще направи всичко. Ще бъде толкова хубаво, тъй топло…

Бягащите мисли проблясваха в дълбините на съзнанието на Гарвана, мятаха се като искряща сьомга, която се опитва да се

освободи от мрежата. Възпря го единствено мисълта, че после никога не би си простил, че е обладал тази жена, възползвайки се от слабостта ѝ.

— Какво беше онова за стридите и моржовете? — попита с въздишка Жана, най-сетне вече поуспокоена.

Той се засмя и с безкрайна нежност целуна косата ѝ, толкова леко, че тя дори не го усети.

— Твоите братя никога ли не са ти разказвали какво се случва, когато някоя нежна невинна сочна малка стрида седне на хапване и пийване с някой морж? — попита той.

Неуверена как ще прозвучи гласът ѝ, Жана само поклати глава.

— Явно са позанемарили образованието ти!

Плътният глас на Гарвана вибрираше във въздуха около нея, проникващи в сърцето ѝ. Тя се потапяше в смеха и топлотата на този глас. Несъзнателно леко се помести и се сгуши по-близо до тази чудотворна топлина, която тялото му излъчваше. Ръцете на Гарвана почти се вцепениха, когато усети докосването на нежната ѝ гръд. През тялото му премина нажежен поток, прониза го огнена светкавица, която разпалваше пожар в мъжката му плът.

„О, миди, хайде да се поразходим
— помоли се любезно Моржа благ.
— Разходка мила с весели другари
по морския пустинен, равен бряг.
Побързайте, приятелчета стари,
ръка подайте, тръгвайте в крак“

Гарвана рецитираше с плътен глас, без да обръща внимание на силните, страстни трепети на възбуденото му тяло.

Сега вече беше убеден, че смехът е причината за тихите звуци и леките помръдвания на тялото на Жана. Пое дълбоко въздух и си повтори наум всички заклинания защо би бил един безчувствен, коравосърдечен, презрян, долен кучи син, ако сега се възползваше от нея.

Жана надигна глава, погледна Гарвана в очите и каза:

„Тук възрастната мида се надигна,
погледна ги, но без любовен плам.
О, възрастната мида понамигна,
поклати умната глава едвам:
загатваше им, че не е наивна:
— Къде ли ще ме водите, аз знам.“

Гарвана побърза да продължи:

„А, мили миди — каза пък Зидаря, —
направихте добра разходка с нас.
Не ще ли се завърнете обратно?
Но никакъв ответ! Не дойде глас.
И туй едва ли чудно бе, защото
изядоха ги всичките завчас.“

Устните й се изкривиха от усилието да спре напушващия я смях, но тя успешно се справи.

— Значи, трябва да се пази и от Зидаря — обясни тя, — а не само от моржа. Ако не ми вярваш, попитай Луис Карол.

— Луис Карол е прекалено зает да лъска с восък таваните и да подковава тикви за кралете, за да го е грижа „защо морето е горещо — вряло и имат ли прасетата криле“ — отвърна Гарвана.

Изведнъж Жана изпита безмерно облекчение — беше готова едновременно да се смее и да заплаче. Не сваляше очи от Гарвана — тя знаеше, че го обича, знаеше, че го желае. Прошепна името му и докосна устните му. Той върна леката целувка и върхът на езика му очерта горната й устна. След това се обърна и с неимоверна нежност положи главата на Жана на рамото си.

Това беше най-нежното отблъсване, което Жана можеше да си представи. Нарани я дълбоко, много по-дълбоко отколкото би я наранило дори най-грубото и безцеремонно отритване. То като че ли прекърши защитните й сили, заби се като сребърен бръснач право в сърцето, проникващи болезнено до дъното на душата й. Чувстваше се

напълно безпомощна и беззащитна. Искаше само да се скрие някъде, сама с болката си.

Гарвана веднага усети промяната в нея. Тя сякаш внезапно се вцепени, отдръпна се от него тъй надалеч, че той почти не можеше да повярва, че още я държи в ръцете си.

— Жана?

Тя мълчеше. Мълчеше няколко безкрайни минути, после се дръпна рязко и се измъкна от ръцете на му. Застанала на тясната пътечка между леглото му и печката, гледаше надолу към изваяното силно тяло, загърнато в тъмния чаршаф, към уловената от катранените му очи лунна светлина, към голямата ръка, която все още я държеше. Даже и сега тя чувстваше парещата топлина, която устните му бяха запечатали върху нейните, можеше да я вкуси с върха на езика си. Желаеше го с такава сила, че имаше усещането, че умира. Да, умираше, защото беше убедена, че той не я желае.

— Жана, какво ти става? — попита той с дрезгав глас.

— Нищо ново — изрече накрая тя. Чувстваше, че горещината и мъката от унижението бавно се стопяват. Оставаше само болката и твърдата решимост да не усложнява повече нещата за мъжа, който беше толкова мил и търпелив с нея. — Извинявай за целувката, Гарване — прошепна едва чуто тя. — Искрено съжалявам. Мислех си, че имам какво да дам на един мъж в леглото. Уча се бавно. Много бавно. Съжалявам.

— По дяволите, Жана! Проблемът не е в теб! — извика гневно Гарвана.

Чувстваше, че губи контрол. Искаше единствено да я предпази, а не да я наранява. Обаче всичко, което кажеше или направеше, само влошаваше нещата. Трябваше по някакъв начин да я накара да разбере, че тя наистина много го вълнува, безкрайно я харесва, но желанието, което тя си въобразяваше, че изпитва към него, се дължи на съвсем други причини.

— Жана, ти не си виновна! Ако се бяхме срещнали при други обстоятелства…

— Стига! — пресече го тя с доста рязък тон, но след това продължи много меко: — Недей, Гарване. Не е нужно да ме залъгваш. Аз съм вече голяма жена. Мога да понеса истината. А истината е, че на мен ми липсва нещо — онова малко нещо, което възбужда

въображението на мъжа. Съжалявам, безкрайно съжалявам! Сигурно съм те накарала да се чувстваш неудобно. Обещавам, че повече няма да се повтори. — Жана се усмихна през сълзи и подаде дясната си ръка. — Ще бъдем ли приятели?

— Приятели?! — изскърца със зъби Гарвана. Погледна към нея с черните си като нощта очи. Усмивката й беше спокойна, блестяща и празна като луната, надничаща през рамото й. — Приятели! — повтори и с гневно изражение се пресегна към нея.

Изведнъж, без всякакво предупреждение, както си стоеше на пътечката с твърде изисканата, светска усмивка, залепена на лицето си, Жана се озова по гръб на леглото му, а силните му голи крака — върху нейните, притискайки я към матрака.

— О, да! — каза той с дрезгав глас. — Ние сме приятели, Жана. — Сграбчи двете й ръце и ги задърпа надолу по тялото си. — А приятелите са честни и искрени един към друг, нали така? Надявам се, че споделяш това мнение.

— Гарване? Защо…

Въпросът остана недовършен. Последва ахване, когато тя почувства безпогрешно между ръцете си твърдата мъжественост на Гарвана.

— Ето защо! — натърти дрезгаво той.

Гарвана беше толкова възбуден, че пръстите й можеха да усетят силните удари на пулса му. Беше възбуден и напрегнат до такава степен, сякаш след секунда щеше да се пръсне.

— По дяволите, чувствам се така през цялото време, откакто те видях да се бориш с бурята — започна той без заобикалки. — Дали се усмихваш или се обръщаш, или прокарваш несъзнателно език по устните си, аз така се възбуждам, че не мога с часове да се отърва от картината, която рисува разгоненото ми въображение — как проникам и изгарям в теб. Ако още веднъж изречеш тази глупост, че не ти липсва сексапил, за да възбудиш един мъж, ще…

Думите му се превърнаха в гърлено ръмжене, когато пръстите на Жана започнаха бавно да се движат, докосвайки с наслада всеки сантиметър от възбудената мъжка плът. Хълбоците му поеха плавния ритъм на милващите й ръце. Видя, че тя разглежда тялото му и се усмихва на видимото, неопровержимо доказателство, че я желае.

Мощни тръпки разтърсваха огромното тяло на Гарвана, докосвано от нежните движения в горещите й ръце. Изпитваше такова невъобразимо удоволствие, че стисна зъби, за да не извика.

— Стига вече! — промълви накрая той. Гласът му беше дрезгав от желание, излизаше на пресекулки. Обгърна лицето на Жана в едрите си длани. — Не, няма… Няма да те обладая. Това няма да е честно спрямо теб. Исках само да разбереш, че досега никога, никоя жена не ме е възбуждала толкова силно, така бързо. Още малко и щях да свърша само като те гледам. Не съм ли достатъчно откровен?

Жана се взря в лицето на Гарвана. Очите му бяха присвити и блестяха в тъмнината, а гримасата, която бе изкривила устните му, много приличаше на болка. Кожата му бе гореща, блестеше от потта. Всеки стоманен мускул на исполинското му тяло беше опнат от напрежението да съвмести две несъвместими неща — страст и самообладание. Той се раздвижи жадно в ръцете й — в борбата между страстта и волята, явно вземаше превес страстта. Беше силен мъж, много по-силен от това, за което изобщо някога бе дръзвала да помечтае. Мисълта, че този мъж я желае с неподвластна сила, буквално я изпепеляваше, обливаше я с огнените си вълни, пронизваше всяка частица на плътта й и разпалваше неподозиран чувствен огън, какъвто тя не бе позната досега. Конвулсивното потръпване на тялото й бе повече от красноречиво. Опита се да каже нещо, но единствените членоразделни звуци, които успя да издаде между приглушеното пъшкане и чувствените стонове, това бе неговото име. Възбудата, желанието я залива като огнена лава.

Усещането за нейната възбуда изопна тялото на Гарвана. Чуваше като насън страстния й шепот, чувстваше как краката й леко се отместват, отварят се, молещи за него, а ръцете й го притеглят все по-близо и по-плътно.

— Жана… не… — Гарвана простена, усещайки онази мекота и влага, която говореше по-красноречиво от всякакви думи. — О, господи! — изпъшка той, стиснал зъби, докато тя потъваше в насладата на първото интимно докосване, обливайки го с топлината си. — Жана, не мога да направя това с теб. Та аз дори и не съм те целунал. Ти заслужаваш много повече, нещо много по-добро.

— Нали сега се целуваме — прошепна Жана. Започна да движи плавно хълбоците си, докато горещата мъжественост на Гарвана се

притисна до приканващата топла влажна плът. Изглежда вече нямаше път за отстъпление. Искаше да й каже да спре, преди да е станало прекалено късно, но гърлото му сякаш бе пресъхнало от бушуващия огън и бе неспособно да изтръгне даже звук. Това, което Жана правеше, накара дъхът му да спре. Ръцете му сграбчиха тениската й в някаква безсмислена, отчаяна борба да съхрани последните частици от изпаряващото се самообладание.

После вече беше късно. Тениската се раздра отгоре до долу, докато той проникваше в нея с едно-единствено мощно движение на хълбоците си. Тя беше готова, влажна и възхитително тясна. Беше имал много жени, но никога не бе изпитвал дори наполовина насладата, която изпитваше сега. Движенията му приемаха един все по-задъхан ритъм. Знаеше, че не трябва да бърза, но вече беше късно. Беше станало късно още в момента, когато я видя да се бори с бурята… Никога досега, с никоя жена, не бе губил контрол над тялото си, но в момента се случваше точно това. Всичко наоколо изчезна, остана само томителното удоволствие, изригващо като вулкан — яростно, разтърсващо всяка клетка на възпламененото му тяло. С дрезгав вик изкрещя името на Жана и свърши в нея, освободен най-сетне от тъй дълго потисканата, първична жажда на плътта.

Жана почувства неудържимите конвулсии, които го разтърсиха, чу го да крещи името й и го притисна с дива страст, вкусвайки с наслада всеки миг от неговото освобождаване. Мисълта, че я бе желал с такава сила, че с нея бе достигнал до онова върховно удоволствие, до кулминацията, за която само бе чела в книгите, събуди чувства, които просто не би могла да дефинира. По бузите й се стичаха сълзи, тя се притискаше в него, наслаждавайки се на усещането, че този невероятен мъж е в обятията й и в нея. Обичаше го и тази обич бе като сладка и мъчителна болка, която терзаеше душата й. Не искаше нищо друго от живота — искаше само той да е в прегръдките й, до последния й час.

Най-сетне дишането на Гарвана постепенно се успокои, той се размърда неохотно и се отмести настрани. Жана протегна ръце, за да го задържи до себе си, и този жест бе по-красноречив от цял порой от думи. Не искаше това да свършва. Все още не… Не, никога! Тънките му мустаци докоснаха бузата й с копринена милувка, после започна да обсипва лицето й с нежни целувки, отново и отново, докато устните му

не срещнаха топлата диря от сълзите й. Той спря, леко се отдръпна и прикова очи в навлажнените от сълзите страни.

— Господи! — възкликна разтревожен той. — Жана, безкрайно съжалявам! Не исках да те нараня.

— Не! — каза бързо тя и го хвана здраво, докато той се опитваше да се отдръпне от нея. — Не си ме наранил!

Изглежда думите й не бяха твърде убедителни, защото той леко се надигна и се отмести настрани. Усилията й да го задържи бяха направо смешни. Тогава Жана даде воля на сълзите. Гарвана погали косата й с трепереща ръка.

— Прости ми! — прошепна той. — Искрено съжалявам. Не беше ми се случвало досега… Никога не съм губил така контрол над себе си. Просто те желаех — прекалено много те желаех. Съвсем забравих, че съм един непохватен великан, който трябва да стои далеч от чупливите, изящни вещи. Съжалявам! Господи, аз… — Гласът му секна изведнъж.

Гарвана затвори очи. Трябваше! Трябваше на всяка цена да възстанови самообладанието си, което, уви, винаги губеше в присъствието на Жана.

Тя долови неподправеното, искрено вълнение в гласа му, съзря блясъка на сълзите в очите му. С безмерна нежност прокара пръсти по страните му и по тънката черна линия, която очертаваше клепачите му.

— Не си ме наранил… — изрече глухо тя.

— Но ти плачеш — чу пресипналия му глас. — Навярно съм ти причинил болка…

— Не — каза Жана и сложи пръстите си върху горещите му устни. — Чуй ме, Гарване. Не си ме наранил. Плача, защото съм щастлива. Плача, защото разбрах колко много ме желаеш, плача, защото си до мен и защото желанието ти ме изпълва. — Направи кратка пауза, за да поеме въздух. — Всичко това е прекрасно, невероятно красиво. Затова плаках. И затова още плача…

Гарвана протегна ръка към ключа на лампата и я запали. Мека златиста светлина обля леглото. Като че ли за да се увери в истинността думите й, прокара нежно длан по цялото й тяло, сякаш търсеше някакви следи от дивата страст, с която я облада.

С широко отворени очи Жана наблюдаваше Гарвана, потръпвайки, докато той нежно разтвори краката й и я докосна с

деликатна загриженост. Обля я томителна горещина, дъхът й спря. Той чу тихия й стон и отново я докосна — може би все пак я беше наранил, макар че тя го уверяваше в обратното. Много внимателно я докосна пак, очакваше тя да се дръпне. Нов сподавен стон на неизразима наслада се изтръгна от гърдите й съприкосновението с най-интимната й плът. Жана трепереше неудържимо и тези тръпки изобщо не напомняха реакция от болка.

Лицето на Гарвана се промени — изражението му стана нежно и… жадно едновременно. Погали я отново и се усмихна, защото вече беше сигурен, че не я бе наранил. Когато ръката му натисна крака й, тя несъзнателно се извъртя, подканвайки го за милувки. Черните като нощта очи на Гарвана бавно се плъзгаха по тялото й, галеха го с неизразима нежност. Едва тогава Жана забеляза скъсаната тениска. Тънката памучна материя покриваше гърдите й, прилепнала към потното й тяло, а едрата ръка на Гарвана обвиваше покровителствено и с известна доза собственически дух крехката й плът.

— Малкото ми безстрашно войниче! — прошепна той, докато пръстите му бавно и леко я поглаждаха. — Толкова нежна, толкова страстна, тъй щедра и любвеобилна.

С широко отворени блестящи очи, Жана лежеше върху смачканите чаршафи и гледаше Гарвана. Сякаш до плътта й се докосваха коприна и огън. Бавно, много бавно, пръстите му галеха тялото й, оставяйки гореща влажна диря. Контрастът със студения въздух в каютата я накара да настръхне.

Тогава показалецът на Гарвана се плъзна под разкъсаната тениска и със същите движения очерта и извади едната й гърда. Зърното й веднага се втвърди. Видя как пръста му бавно се придвижи по ребрата, плъзгайки се към другата гърда. Преди дори да я докосне, под тениската ясно се очертаваше втвърденото зърно. Дъхът й спря, когато, с усмивка, Гарвана издърпа настрана остатъците от тениската.

— Гарване… — прошепна тя.

Той й отвърна с някакъв буботещ звук, който можеше да означава всичко, и очерта с пръст твърдото, кадифено зърно. С безпомощно опиянение Жана гледаше как той докосва твърдото тъмно зърно с върха на езика си. От гърлото й излезе глух звук, който можеше да бъде и името му. Той се засмя, нежно захапа зърното и го подръпна,

разбулвайки тайните, които тялото й криеше. Тя извика името му, може би и някакъв въпрос, но той остана неразбираем.

— Да — отвърна Гарвана, очевидно разбрал въпроса, който Жана не бе способна да произнесе. Притисна гърдите й и извивката на шията с нескрито удоволствие. — Ще те изхрускам цялата. Но преди това искам да разбера дали устните ти са така горещи, така страстни и искащи като тялото ти — засмя се много тихо, смехът му по-скоро можеше да бъде уловен от сетивата, а не чут. — Досега никога не съм изучавал женските тайни в обратен ред — прошепна той и се отдръпна за миг назад, приковал очи в устните на Жана. На лицето му бе изписано неподправено възхищение. — По-рано, след като научех последната тайна, другите преставаха да ме интересуват. Но с теб не е така, малкото ми войниче. Копнея да узная дали ще отвориш тези прекрасни устни така доверчиво, както отвори останалата част от себе си.

Докато Гарвана навеждаше главата, Жана видя чувственото очертание на устните му и черния, копринен блясък на мустаците. Опита се да произнесе името му, но не успя. Устните й се разтвориха с дрезгаво стенание. Жана почувства лекия трепет, преминал през тялото му, когато впи устни в нейните. Сляха се в едно неразделимо цяло, както преди малко се бяха съединили телата им.

Жана усети горещото докосване на езика му — по цялото й тяло бликна и се разля неподозирана наслада. Върхът на езика му намери нейния и започна да го дразни, както преди малко беше дразнил гърдите й. Тя издаде нечленоразделен звук и пръстите й се впиха в раменете му, сякаш за да изпробват здравината им. Гарвана почувства одраскванията на ноктите й, езикът му потъна дълбоко в устата й, но той бързо го измъкна, защото се боеше да не я нарани.

— Още! — прошепна Жана и зарови пръсти в гъстата му коса, дърпайки главата му към себе си. — Моля те, целуни ме пак така!

Той посрещна думите и устните й с дрезгав и задъхан вик, целуна я с такава дива страст, че шията й се изви под мускулестата ръка. Трябваше да впрегне цялата си воля, за да си възвърне самообладанието.

— Знаеш ли, ти представляваш прекалено голямо предизвикателство за добрите ми намерения — рече дрезгаво,

вглеждайки се в почервенелите й устни със смесица от съжаление и жажда.

Жана погледна присвитите му очи и някак неуверено облиза устни. Те бяха изтръпнали от страст и чувственост. В този момент не искаше нищо друго, освен отново да се почувства смачкана в прегръдките на Гарвана.

— Какво искаше да кажеш? — попита тя и пак навлажни устните си с език.

Той се усмихна.

— Оближи и моите устни така и ще ти покажа.

Очите на Жана се разшириха. Ръцете й се плъзнаха към страните му и тя го хвана и придърпа към лицето си. Бавно облиза устните му, потапяйки се в горещия му дъх. Гарвана зарови пръсти дълбоко в косата й и дръпна силно назад главата й. Пулсиращата вена в извивката на шията бе видима. Докосна първо леко устните й, после бавно, с неописуема наслада ги пое в своите. Могъщите му ръце притискаха безпомощно извитото й тяло.

Трепереща, Жана прошепна името, приковала поглед в бездънните му черни очи.

— Какво би искала от един мъж? — попита Гарвана. — Кажи ми и веднага ще го получиш. Каквото и да е, когато и да го искаш, за колкото и време да го искаш. Само ми кажи!

— Не знам… — отвърна колебливо тя. — Съпругът ми никога не пожела да ми даде нещо. — Дъхът й спря за миг, последва дрезгав звук, когато той впи нежно зъби в деликатната кожа на шията, където туптеше пулсът й.

— Вече ми каза всичко, което исках да знам за мъжа ти — каза Гарвана и захапа чувствителната долна част на ухото й. — А сега бих искал да узная какво си искала от любовниците ти?

— Не знам. Ти си единственият ми любовник досега…

Жана почувства как Гарвана изведнъж застина — абсолютно неподвижен. Бавно надигна глава така, че да може да я погледне в очите. Тя понечи да се пошегува със своята неопитност, но думите спряха на гърлото й, сякаш срещнаха непреодолима пречка.

— Досега?! — повтори той невярващ. Наистина, не бе лесно да повярва човек, че толкова чувствена, любвеобилна жена като Жана,

досега не бе срещнала мъж, който да вкуси от насладата — тъй щедро и безрезервно дарявана от нея.

— Смятах, че никой мъж не ме желае… Наистина. Заради Марк изчетох цяла библиотека с наръчници по въпросите на секса, но в крайна сметка нищо не се получи.

Думите й се превърнаха в тих, стенещ звук, защото езикът на Гарвана отново дълбаеше в ухото й. Тя впи нокти в стегнатите мускули на гърдите му.

— Книги, а? — изръмжа чувствено Гарвана, дразнейки я с езика си. Усети ответната реакция на разгарящата се възбуда. Засмя се тихичко и отново мушна езика си в ухото й, а зъбите му нежно я хапеха. — Хайде да видим дали пък и аз не съм прочел нещо, което ще те заинтересува.

— Какво? — измънка от удоволствие Жана. Не разбираше нищо, освен усещанията по кожата си. Горещина, студ и удоволствие образуваха една невъзможна смесица, тя почувства как кожата й настръхва.

— Ще те любя, Жана. Ще любя всяка частица от прекрасното ти, топло, жадно тяло! — каза Гарвана с плътния си глас, хапейки шията й с достатъчна сила, за да остави малки следи. — Ще те любя, докато не започнеш да стенеш и да плачеш и да се опитваш да избягаш. След това ще започна отново, и отново, докато не ме убиеш, или не умреш в мене. Тогава ще те обладая и ти ще ме обладаеш, и ще бъде толкова хубаво, че ще крещиш, опиянена от наслада.

Думите, пропити с дива страст, звучаха като обещание, дори като заплаха, но Жана копнееше единствено да се окажат истина. Тя протегна ръце. Той вплете пръсти в нейните и вдигна ръцете й над главата. Черните, искрящи очи и мъжка усмивка, разкриваща първичните инстинкти на самеца, я накараха да се извие, търсейки съприкосновение с плътта му, в изпепеляващото я желание отново да почувства как прониква в нея. Когато видя безпомощните, зовящи движения на краката й, той се усмихна и тихо изруга, усещайки как тялото му внезапно се изопва, завладяно от треската на всевечния нагон. Струваше му се невъзможно да я желае отново толкова скоро и толкова много, като че ли за първи път трябваше да утоли мъчителната жажда след дълго бродене в пустинята. Но я желаеше, желаеше я

повече от всякога. И ако продължаваше да гледа приканващата, жадна плът, наистина отново щеше да я обладае.

Жана изохка тихичко — той я вдигна като перце и я положи по корем. Опита се го да попита нещо, но забрави веднага въпроса си, усещайки как ръцете му се плъзгат под нея и сграбчват гърдите й. Отново я заля огнен потоп. Той мачкаше зърната й, докато се втвърдиха. Тя дишаше на пресекулки. Горещият му дъх пареше гърба й, зъбите му опипваха тила й и тя тихичкото простена името му.

— Гарване, желая те!

Разнесе се сподавен вик, когато здравите му пръсти стиснаха нежно зърната й, а някъде ниско долу в слабините пламна огън. Кракът й се прегъна, докато тя се опитваше да се обърне, мъчейки се инстинктивно да се окаже под неговото тяло. Коляното му се плъзна между краката й, притисна я и направи обръщането невъзможно.

— Не ме ли искаш? — попита тя задъхано.

— О, искам те! Искам те и още как! — отвърна той, стиснал зъби, сякаш това би му помогнало да обуздае дивото желание. — Желая те безумно, до несвяст! Ти си така невероятно изкусителна, до теб забравям всичко, с едно движение на тялото си сломяваш волята и разума ми! — добави той на пресекулки. — Не виждаш ли, не чувстваш ли какво правиш с мене?

Жана усети твърдата мъжественост на Гарвана между бедрата си. Раздвижи се лекичко — милваше го и му се наслаждаваше по единствения възможен за нея начин. Наградата й бе едно дрезгав стон на удоволствие. След това ръката му се плъзна нежно по гърба й, докато пръстите му намериха топлата гънка между хълбоците й. Продължи бавно да ги плъзга надолу, докато достигна до онова интимно скривалище на женски тайни.

— Господи, колко си топла! И цялата тази топлина ме очаква… — прошепна Гарвана, а зъбите му оставиха малки розови следи на хълбока й. В гърлото му забълбука дълбок сподавен смях, а грубата му ръка продължаваше да я възбужда. Беше му трудно да повярва, струваше му се невъзможно нейното желание да е сравнимо с неговото. Отново и отново изричаше името й, а зъбите му бележеха по гърба й огнената диря на страстта.

Жана сякаш беше оглушала, ослепяла. Сетивата й възприемаха единствено милващата ръка на Гарвана, която я оставяше без воля,

мисли, без дихание. Отмести се инстинктивно, за да даде простор на възпламеняващия досег с плътта й. Мазолестите му пръсти се движеха бавно, търсеха и милваха най-чувствителните точки на женствеността. Тя извика и хълбоците й започнаха да следват ритмичното движение на неговите пръсти. Тихите й чувствени стонове постепенно се извисяваха и се превръщаха във вик на удоволствие.

— Господи! — чу тя дрезгавия му задъхан глас. После той я обърна по гръб и плъзна бавно устни по бедрата й. — Искам те цялата! Цялата!

Допирът му сякаш възпламени в тялото й електрически заряд и накара кожата й да настръхне.

— Гарване, аз…

— Знаеш ли, имаш вкус като морето — прошепна той — солена, тайнствена и дива.

Когато Гарвана разтвори краката й, Жана му отдаде всичко, което той искаше без капка колебание. Остави се изцяло в ръцете му, защото просто не можеше да бъде друго. За него вече не съществуваха тайни на женската й същност и на страстния копнеж да бъде негова. Той бе събудил и разпалил извечния инстинкт на жената в нея със своите нежни, жадни милувки и бе оставил безпомощна като новородено.

Гърбът и се огъна назад, сякаш я разкъсваше нещо яростно и диво, огъна се и цялото й тяло.

— Гарване — изкрещя тя, впивайки ноктите си в раменете му, защото той беше едничкото истинско нещо на света, който сякаш бавно се отделяше от нея. — Гарване!

Единственият отговор беше тихия звук от зъбите му, които нежно я хапеха, и я държаха в плен на любовта му. Устните й шептяха и стенеха неговото име, а тялото й, с всеки изминал миг, сякаш се канеше да експлодира от напрежение и акумулирана възбуда.

Отново извика името му. Този път силата на сетивните усещания като че ли я уплаши, защото й се струваше, че всеки момент изпепеляващите му целувки ще я лишат от разум.

— Всичко е наред — каза Гарвана с пресипнал глас. — Не бой се, няма да те нараня! — Целуна много леко, внимателно нежната й плът. — Предай се, малкото ми, безстрашно войниче. Остави ме да те любя.

— Да… — прошепна тя, а той отново я целуваше.

— О, да!

И тогава целият свят да изчезне. Остана само екстазът. Ръцете му се вкопчиха в бедрата й, притискайки я до себе си, а той я милваше и милваше… Вълните на върховната наслада заливаха плътта й като вихрушка, като ураган, който гасеше и разпалваше отново огъня във всяка нейна клетка. Възторжен гърлен вик и неудържима тръпка предизвестиха кулминацията.

Когато накрая и последната тръпка заглъхна в тялото на Жана, Гарвана полека се плъзна нагоре, поемайки с език влагата, с която страстта бе белязала кожата й. Желанието му да проникне в нея бе диво, почти свирепо, че просто го уплаши, но не направи нито едно движение, за да я обладае. Знаеше, че тя бе утолила своята жажда и не очакваше сега да го желае.

— Гарване — прошепна тя и посегна пипнешком към хълбоците му. — Искам те! Моля те, вземи ме!

Почувства влагата от нейните сълзи на бузата си и я притисна в прегръдката си. Изпита облекчение и мъка, когато притисна твърдата си плът в нея.

— Искам те, ела в мене! — Тя го докосна с любящи пръсти. Самата мисълта да го погълне в себе си я накара да се разтрепери. — Желая те, искам те почувствам целия, Гарване! Искам да усетя как се движиш в мене.

Гарвана затвори очите си и направи отчаян опит да се въздържи. Знаеше, че Жана може да е била девствена, че не трябва толкова скоро да я обладава. Но знаеше също така, че ако не почувства отново да го обгръща нейната любяща плът, щеше умре.

— Жана… — започна той. Трябваше по някакъв начин да й обясни защо ще бъде по-добре, ако почакат малко.

— Ти беше прав! — не го остави да се доизкаже Жана. Впи нокти в изваяните мускули на могъщия му гръб, за да го привлече към себе си. — Ще убия или ще умра, за да те имам в себе си.

Вълнение разтърси Гарвана извън душа, всичко наоколо изведнъж се промени, изгуби се, изчезна някъде — остана само жената, която го гледаше с греещи като звезди две сиво-зелени очи.

— Ще те нараня… — таза много тихо той.

— Не! — отвърна твърдо Жана и леко извъртя хълбоците си, така че Гарвана да се притисне до съкровения извор на наслада. —

Създадена съм, за да ме любиш.

— Сигурна ли си? Наистина ли ме желаеш? — попита дрезгаво и се вгледа напрегнато в очите й, готов да се отдръпне при най-малкия признак за болка и нежелание.

— О, да! Сигурна съм! Абсолютно сигурна! — каза тя с пресипнал глас. По тялото й плъзнаха онези сладки тръпки на страстта, която отново се разпалваше, подклаждана от неутоленото желанието на Гарвана.

Той я почувства така ясно, както и самата тя. Извика тихо и впи устни в нейните. Целуваше я с див копнеж и неподвластна страст. Движенията им се сляха в един-единствен ритъм и двамата стенеха и крещяха от любов. Тя беше топлина и вълшебно обещание, което го обгръщаше, зовеше го, обичаше го, изпълваше го целия. Обгърна го, както мъглата обгръща вековните дървета в гората, плътно, неделимо, проникваики в най-съкровеното, в скритата му същност, изпълвайки го, тъй както я изпълваше и той. Екстазът ги връхлетя като буен вятър, възседнал сребристия си кон, разтърси пламналите им тела с мощта на силен взрив, а те крещяха от възторг, вкопчени един в друг, оставяйки някъде в тъмнотата да потъне останалият свят.

СЕДМА ГЛАВА

Жана постепенно се разбуди. Беше сънувала някакъв странен и прекрасен сън — че лежи на плажа, а слънцето я облива с топъл, златен водопад. Тя се усмихна и лениво се протегна в обгръщащата я топлината.

Гарвана погали отново с грамадната си ръка тялото на жената до себе си, наслаждавайки се на нейната неприкрита, съвсем искрена сексуалност. Почувства се едновременно безкрайно горд и много виновен, като разбра, че досега тя никога не бе имала любовник. Беше убеден, че ако съдбата не бе пресякла пътищата им и той не беше й спасил живота, ако не бяха принудени от бурята да останат затворени тук двамата в този безлюден залив — този красив и див Рай — Жана не би го пожелала повече, отколкото всеки друг мъж.

Беше се възползвал от самотата им, а също и от чувството й на дълбока признателност, която всеки нормален човек би изпитвал към своя спасител, тъй като — нямаше защо да се лъже — той я желаеше с такава всепоглъщаща страст, каквато не бе чувствал към нито една жена.

Ето, че сега отново се повтаряше същото. Желаеше я — без значение дали бе правилно или не, дали бе страст или благодарност това, което тя изпитваше към него, дали се намираха в рая или в ада — все едно, той я желаеше. Тя бе смеха на вятъра, тя бе сребърната мъгла, която обвиваше вековните кедри. Тя бе тайнственият вкус на морето и щедростта на самия живот. Би дал живота си, за да може да повярва, че Жана би дошла при него, с него, независимо от това къде и как съдбите им се бяха кръстосали.

Знаеше обаче, че истината не е такава. Ако се бяха срещнали при други, по-нормални обстоятелства, тя щеше да го удостои само с един бегъл, любопитен поглед, учудена вероятно от огромния му ръст и мрачните, груби черти на лицето му, щеше да се усмихне любезно и да го отмине.

Гарвана знаеше, че Жана е дар, с който древните богове на хайда са дарили един самотен гарван. Жестоките богове на хайда, които дават подарък на един мъж, само за да го накарат да познае разкъсващата болка и страданието, когато си го вземат обратно. Гарвана знаеше също така, че няма начин да се бориш с боговете, не бе възможно да запазиш подаръка, да предотвратиш мъчителната загуба. Единственото, което му оставаше бе да я обича много, да се грижи за нея и когато дойде времето, да отвори ръце и да я пусне на свобода, молейки се на боговете тя никога да не изпита самосъжаление, угризения, че повлияна от обстоятелствата, се е отдала за известно време на някакъв си мъж, когото не обича.

— Изглеждаш така, сякаш си издялан от камък… — прошепна сънливо Жана. Пръстите й нежно очертаха изпъкналите скули и стиснатите плътно устни, които му придаваха мрачно изражение. Чертите на лицето му веднага омекнаха, щом той се обърна, за да целуне дланта й.

— За какво си мислиш?

— За рая и за древните богове на хайда — отвърна Гарвана и притисна буза в ръката на Жана. — И за Ева… — Той вдигна глава и се взря с нескрито възхищение в дара на боговете, който лежеше до него. — Ти си толкова красива! — прошепна той. — Тъй женствена, страстна и щедра. Може и да не стигне един живот на мъжа, опитал да се засити с тебе. — Нежно и чувствено хвана ръката й. — А аз си мисля, че не е възможно да има по-добър начин да преминеш във вечността от този, да чувам виковете ти.

Жана впери поглед в Гарвана, който се беше опънал до нея на леглото, гол и суров като планините наоколо. През люка струеше слънчева светлина и обливаше могъщото му тяло. За нея той беше истинският мъж, тъй съвършен, изваян сякаш от длетото на гениален скулптор, че тя направо онемя от възторг. Искаше й се да говори, да му каже колко много означава за нея това, че той я желае, но не успя да изрече дори една-едничка думичка. Можеше само да го докосне с трепереща та си ръка. Мисълта, че му е доставила удоволствие, искреше в очите й, върху ресниците й като далечни звезди проблеснаха сълзи. С тих стон се сви в прегръдката на двете му протегнати ръце, които я приканваха мълчаливо.

— Обичам те, Гарване! — каза Жана и силно го притисна към себе си. — Мисля, че те обичам още от мига, когато ме извади от морето.

Гарвана стисна очи от болката, която го прониза. Целуна я с безкрайна нежност. Когато тя отново се опита да заговори за любовта си, сложи големия си мазолест пръст на устните й.

— Недей! — прошепна, като се взираше в дълбините на огромните й сребристозелени очи. Искаше му се тя никога да не бе изричала онези думи. Беше се досетил вече за източника на чувствата, които може би изпитваше към него, за причината той да изглежда по-различен от другите мъже в нейните очи. Не беше нужно отново да му го напомня. Не, не искаше дори да мисли, че това е благодарност, а не любов, въпреки онези прекрасни, вълшебни мигове, които изживяха заедно.

Жана виждаше само болката в черните му очи, но не разбираше причината.

— Гарване… Не искаш ли…?

Въпросът й остана недовършен. Устните му се впиха в нейните. Целувката му бе гореща като слънцето и силна като самото море. Задържа дълго устните й, вкусвайки с наслада сладостта им. Желаеше я пак, безумно.

— Няма нищо — прошепна накрая той. — Не е нужно да ме обичаш. Знам, че си благодарна, че си жива. Аз също съм ти благодарен. Без теб никога нямаше да разбера какво е да умираш и отново да се връщаш към живота, пак до теб. Никога нямаше да узная какво е да попаднеш в рая, да изгубиш представа за времето и пространството, да си там, където съществуват само един-единствен мъж и една-единствена жена, създадени един за друг.

Гарвана отново впи устните си в нейните. Почувства някаква странна, непонятна възвишеност на духа, когато тя отвори устата си и потърси езика му. Пи дълго и ненаситно от нея, почувства как тя също се опива от сладостта на тяхното съприкосновение. Най-после вдигна глава и прикова очи в очите й, загадъчни като мъгливия воал обвиващ раззеленена пролетна гора.

— Нека да се насладим на този миг, на този див приказен Рай, на този безценен дар, който съдбата ни предлага — каза Гарвана с развълнуван глас, като я целуваше след всяка дума. — Да му се

насладим без обещания, които биха те измъчвали, щом от този рай остане само споменът, а ти се върнеш към истинския си живот. Искам да си спомняш за мен с радост, така ще те помня и аз.

Жана затвори очи и с върховно усилие направи опит да не изкрещи от болка и от радост, че е с мъжа, когото обича, с мъжа, който се смееше и плачеше заедно с нея… С мъжа, който не я обичаше, защото бе увлечен по друга. Въпреки това, той я бе любил така, сякаш тя беше единствената жена на земята.

За съжаление, не бе единствената: Имаше още една жена. Жената, която Гарвана бе обичал с такава сила и с жертвоготовна всеотдайност и която не е могъл да има. Ейнджъл… Обичаш ли я още? Разбира се. И тя вече ме обича. Жана знаеше, че нищо не зависеше от нея, не беше в нейна власт да промени нещата — можеше само да завижда. И че трябва да приеме този горчив и сладък дар, който й поднасяше съдбата — Гарвана, да го вземе и веднъж завинаги да осъзнае, че любовта е като рая — дива и невинна, признаваща само собственото си съществуване, своите нужди, своите закони. Любовта е един прастар остров, около който се плискаха вълните на безкрайното море на времето.

— Да — прошепна Жана и се притисна до Гарвана. Искаше да му даде всичко, което той би пожелал от нея. — Да, искам да ме помниш с радост. Помни ме, любими. Помни, че те обичах, помни, че времето бе изчезнало за нас.

Гарвана се опита да надникне в зелените дълбини на очите й, към самата й душа, но видя само дългите черни мигли и копринените кичури коса, докато тя, свела глава, целуваше гръдта му. Опита се да каже нещо, но не можа. Езикът й като вълшебен пламък оставяше парещи следи по кожата му, а меката, сатенена коса галеше ръцете му, разпалвайки опустошителен пожар.

Понечи да плъзне ръце в свободно падащата й коса. Преди да успее да я докосне, цялото му тяло настръхна, дрезгав вик задуши гърлото му, когато ръцете й намериха възбудената му плът. Тя беше жената, тя беше огънят, който го изпепеляваше — душата и плътта. Изкрещя нещо нечленоразделно и ръцете му намериха топлината, нежността между бедрата й. Започна да я гали, нежно и страстно, тя го прие, погълната в сладкия, унищожителен пожар, който изгаряше телата им…

Когато за втори път тази сутрин Жана отвори очи, още беше в прегръдките на Гарвана. Сгуши се до гърдите му, а жилавите косъмчета гъделичкаха носа й. Той я прегърна по-силно, показвайки й мълчаливо, че е буден. Усмихната, Жана потърка буза в топлата му гръд. Прошепна беззвучно „Обичам те“ и в същия миг усети пронизващата болка на примирението, че той не я обича. Да, беше я любил, беше й се наслаждавал, но само като на жена, както всеки мъж би правил, когато в плътта му се събудят първичните инстинкти. Напомняха й го болезнените усещания на тялото й, напомняха й го гърдите й, скрити сега в огромната ръка на Гарвана.

Може би не я обичаше, но я бе дарил с невероятна страст, която се възпламеняваше с нова сила всеки път, когато се любеха. Даже само и затова, тя би останала с него. А когато към страстта се прибавеха нежността и силата му, смехът и бързият и остър ум, Жана осъзнаваше с кристална яснота, че Гарвана беше мъжа, за когото винаги бе мечтала, ала не вярваше наистина, че е възможно някога да го срещне.

Някъде дълбоко, дълбоко в нея живееше една надежда — искаше й се безкрайно много да повярва, че когато един мъж я беше любил с такава страст като Гарвана, той можеше да бъде спечелен, извоюван от другата жена. Навярно щеше да успее с всяка своя целувка, с всяко докосване, с всеки негов вик на екстаз, да открадне любовта му.

Жана отново се сгуши в Гарвана. Замечтано докосна с върха на езика си плоското зърно на гърдите му.

— Имаш чудесен вкус. Като стриди. Солен.

— А какво ще кажеш за малко лимонов сок?

— Задушен гарван с лимонов сок — каза Жана, облизвайки го замислено. Лекичко го ухапа и отсече: — Не! Няма нужда от никакъв лимон. Така „натюр“ е най-добре, така най-много те харесвам.

Стомахът й изкъркори, напомняйки и на двамата, че от снощи не са яли нищо, освен стридите.

Гарвана се усмихна лукаво и прокара големия си палец по гърба й.

— Какво ще кажеш, искаш ли да хвърлим ези-тура кой да направи закуската?

— Искам. Избирам ези — каза Жана и изненадано извика, когато той я грабна като перце, обърна я и леко притисна лицето й към леглото.

— Обаче е тура — рече Гарвана и нежно погали гъвкавите извивки на задните й части. — Май загуби. Освен ако не искаш и ти да ме подхвърлиш — за ези-тура, разбира се — добави с невинно изражение.

Жана отметна падналата върху очите й коса, видя коварната усмивчица на Гарвана и се нацупи:

— Прекара ме.

— Няколко пъти — съгласи се той, като не спираше да се усмихва дяволито. Вдигна я, прехвърли я през тялото си без никакво усилие, все едно, че бе перце, и я сложи на пътечката до леглото му. — Ако не се заемеш в най-скоро време със закуската — добави с дрезгав глас той, хапейки я лекичко по бедрото, — ще трябва да хвърляме ези-тура за обеда. — Езикът му нежно я облиза и той се засмя, като чу учестеното й дишане. — А може даже за вечерята.

Пръстите на Жана се вкопчиха в черните му коси. Докато той отново я милваше, тя извика името му с пресипнал глас и го накара да изстене.

— Какво да те правя? — прошепна Гарвана. — Всеки път, когато те имам, те желая още повече.

Жана се опита да каже нещо, но издаде само тих, объркан звук, тъй като милувките му ставаха по-страстни, по-интимни.

— Не ти се полагат повече стриди! — каза тя и прехапа устни, за да приглуши напиращия вик от удоволствие.

Усети дъха му по чувствителната си кожа, докато той поклащаше глава и едновременно с това продължаваше да се притиска в нея.

— Ако това беше истина, досега мъжете да са унищожили до една всички стриди на земята.

— Или жените — отвърна Жана.

Той нежно погали меката й кожа.

— Какво имаш предвид, че мъжете биха изтребили жените до крак или че жените биха унищожили всички стриди?

— Точно така! — натърти Жана. — Радвам се, че си схватлив. Толкова хора се объркват от някоя малко по-засукана двусмислица. Какво да направя за закуска?

Гарвана огледа тялото й с поглед, който накара колената й да омекнат.

— Гарване… — едва намери сили да прошушне тя.

Той затвори очи.

— Мисля малко да поплувам, докато ти приготвиш нещо за хапване — предлагам ти да отвориш една консерва с шунка, добави картофи и яйца на прах и яденето е готово. След като се нахраним, можеш да си вземеш душ, а аз ще пооправя каютата. След това ще разходим до селото, докато още можем…

— Какво да можем още?

— Да ходим — каза кратко Гарвана. В очите му грейна напиращият смях. — Не си ли даваш сметка, малкото ми войниче? — попита насмешливо с плътния си глас. — Май скоро няма да сме живи, ако я караме все така в леглото. — Зъбите му проблеснаха под черните мустаци, докато събираше накъсаните остатъци от тениската на Жана. — А знаеш ли още какво? — добави, като поклащаше на пръста си скъсаната дреха. — Нямам търпение това да се случи.

Жана прехапа долната си устна, обзета от смях и от желание, завладяна от смущаващия спомен, когато Гарвана я облада за първи път. Изражението й сигурно доста недвусмислено издаваше мислите й, защото очите на Гарвана станаха влажни и желаещи. С вик, тя грабна скъсаната тениска и скри пламналото си лице в нея. Не беше свикнала с подобно отношение на мъж, както не беше свикнала изобщо да я любят или да е влюбена. Не можеше обаче си криви душата — усещането беше толкова приятно и много повече от това.

— Предполагам, че ще искаш да облечеш някоя друга моя тениска — каза сериозно Гарвана.

Тя кимна, без да го погледне.

— При едно условие — усмихна се нежно той.

Жана предпазливо вдигна глава.

— Какво условие?

— Че единственото нещо, с което ще си в леглото, ще бъда аз.

Гарвана не си даде труда да я попита дали приглушеният звук, излязъл от гърлото на Жана, означаваше съгласие или несъгласие. Той

просто стана, целуна я внимателно, грабна един сапун и изчезна зад перилата на „Черната звезда“ в студената вода на залива.

Бог знае как, но Жана някак съумя да не разсипе или изгори продуктите, с които приготвяше закуската, когато Гарвана изникна от водата — гол, могъщ, уверен в силата си — съвършеното единство с дивата природа. Дъхът й спря, ръцете й се разтреперия, а сърцето й се разтуптя в бесен ритъм. Искаше й се бурята да продължава да бушува, откъсвайки ги от целия останал свят. Искаше й се тази съдбоносна буря никога да не свършва.

За съжаление, когато привършиха със закуската и Жана взе душ, беше вече съвсем ясно, че бурята напълно е утихнала. Жана се облече, обзета от мрачни мисли. Толкова много й се искаше да не я изхвърлят тъй бързо от рая. Чудеше се дали Гарвана има някакви делови ангажименти, които не търпят отлагане, или пък ще пожелае да останат още няколко прекрасни дни в залива. Така щеше да й отдаде възможност да открадне поне още малко от неговата любов.

— Намерих го, Жана!

Тя си нахлузи през главата една от огромните му тъмни тениски и извика:

— Какво?

— Намерих ти истински скицник. Знаех, че Ейнджъл го е оставила тук някъде, но не можех да се сетя къде.

Жана вдигна ципа на джинсите си и отвори вратата на кабинката, която беше и баня, и тоалетна.

— Скицник ли? — попита тя учудено и се опита да махне косата от лицето си. Плътните копринени кичури не й се подчиниха и, когато вдигна глава, паднаха пак напред. Отново бутна настрани непокорните къдрици. Опитваше с всички сили да не обръща внимание на топката, която засядаше в стомаха й, колчем се споменеше името на Ейнджъл.

— Тя да не е художничка? — попита неохотно тя.

— Да, при това доста добра — отвърна Гарвана. Спомни си великолепното пано върху стъкло, което Ейнджъл беше направила за къщата му на остров Ванкувър. На паното бе изобразена „Черната луна“ — неговият траулер за далечни плавания, плъзгащ се по едно

тайнствено море, а под него проблясваше като сребриста буря огромен пасаж сьомга.

— Галериите се редят на опашка за нейните витражи.

— О! — Това беше единственият звук, за който намери сили Жана. Мисълта, че трябва да се съревновава за сърцето на Гарвана с една жена, която не само беше смела, красива и блондинка, но и художничка за капак на всичко, направо я отчая. — Животът не е никак справедлив, нали? — измърмори тя под нос.

— Какво?

— Витражи… — повтори като ехо Жана, правейки неимоверно усилие да сложи малко ред в мислите си. Улови се като удавник за сламка за първото нещо, което й дойде наум и на езика и продължи: — Миналата година видях една наистина великолепна работа в галерията в Сиатъл. Толкова много исках това пано, че стоях по цели дни пред него и си мечтаех, че бих могла да го притежавам. — Споменът за онзи безмълвен копнеж я накара да се усмихне. — Представляваше планинска верига на здрачаване, онова най-вълшебно време на деня, когато легендите оживяват и стават истински. Планините, които се губеха някъде оттатък хоризонта, бяха изобразени във всевъзможните нюанси на синьото, а морето — то бе блестящо, пълно с живот, приличаше на бог и пръскаше своята светлина и жизнена сила, на всичко, до което се докоснеше. Тогава си мислех, че бих била готова да продам душата си на дявола, само и само, да имам достатъчно пари поне за едно ъгълче от това пано. Само дето рогатият не прояви никакъв интерес към душата ми…

— Да, Ейнджъл му сложи доста високичка цена, защото не можеше да се реши да го продаде — каза Гарвана и леко се усмихна. — Беше едно от любимите й неща.

— То нейна творба ли е? — зяпна от изненада Жана, ококорила невярващи очи.

Гарвана кимна утвърдително.

— Ейнджъл познава природата на нещата. Тя много добре знае, че морето е източника на целия живот. Тя е забележителна жена — добави, подавайки скицника на Жана. — Като теб.

Жана не знаеше дали да се смее или да плаче, или да крещи срещу тази въпиеща несправедливост. Не само, че трябваше да й завижда на тази Ейнджъл за любовта на Гарвана, но и да се възхищава

на таланта й — е, това бе повече, отколкото чувствата на Жана можеха да понесат. Безмълвно взе скицника и го разлисти. Имаше рисунки само на три листа — скици на морска трева върху широк пясъчен плаж. В скиците бе постигнато невероятно равновесие между отделните елементи на рисунъка и едно едва доловимо, но някак много чувствено, изящество на линиите. От рисунките на тези иначе толкова обикновени неща — плажа и морската трева — ясно прозираше разбирането на художничката за вечния контраст и неизбежното единство в природата. Красотата на рисунките я накара да изпита почти болка.

— Не мога да го взема — каза накрая тя. — Сигурно Ейнджъл…

— Тези скици няма да й трябват — прекъсна я бързо Гарвана. — Те са само предварителни набори. Творбата вече е завършена и е подарък за дядо ми.

Жана затвори скицника и вдигна очи към Гарвана. В погледа й продължаваше да се чете колебание.

— Вземи го, използвай го! — настоя той. — Така няма да се наложи да биеш път чак до Масет и обратно, само за да си купиш скицник. Нали каза, че искаш да нарисуваш тотемите при залез-слънце? Ето, сега си имаш истински скицник и ще можеш да останеш още няколко дена, нали? — Гарвана млъкна изведнъж, погледна някак особено и добави: — Освен ако не трябва да се връщаш в Масет по някаква друга причина…

Жана погали с пръсти скицника, а щастието накара очите й да заблестят с цветовете на морето.

— Не — рече развълнувано. — Въобще нямам работа в Масет и изобщо не бързам да се връщам. Искам да прекарам още няколко дена тук. С тебе.

Щастливата й, почти боязлива усмивка, накара Гарвана да се пресегне и крепко да я привлече в прегръдката си. Вдъхна чистия и женствен аромат и затвори очи. Не можеше да повярва на щастието си — още няколко дена.

И ако все пак съвестта му започнеше да го залива с високопарни упреци, че отново се е възползвал от признателността на Жана и я задържа далеч от цивилизацията, от нейния начин на живот, който ще я грабне от него толкова сигурно, колкото нощта поглъща слънцето от небето, то той просто щеше да обърне внимание на тази своя

неспокойна съвест, че става въпрос само за няколко дена, само няколко, а пред нея има хиляди, десетки хиляди други дни. Вече знаеше, беше уверен, че даже и след като чувството за благодарност затихнеше и бъдеше забравено, тя нямаше да поглежда назад със съжаление за тези няколко дена, прекарани с един самотен гарван.

— Намерих ти и няколко молива. Изглеждат малко смешни — каза Гарвана с глух глас. — Ейнджъл ги е оставила на кораба заедно със скицника. Искаш ли да видиш дали ще ти свършат работа?

— Разбира се! — каза Жана. Прегърна едрото му тяло толкова силно, че чак ръцете я заболяха и след това го пусна неохотно.

„Смешно изглеждащите“ моливи бяха всичко, от което се нуждаеше в момента, за да приключи със скиците си. Разгледа ги внимателно. Да, точно такива й бяха нужни. Когато вдигна глава, забеляза, че Гарвана я наблюдаваше напрегнато.

— Докосваш ги така, сякаш са вълшебни — каза той.

— Вълшебни са — отвърна кратко Жана. — С тях мога да рисувам. Без тях — все едно съм славей, който не може да пее любовна песен.

— Или с други думи — гарван. Гарваните пеят любовни песни само в сънищата си.

Жана се поколеба, завладяна от съжалението и примирението, прозиращо в думите му.

— Може би любовната песен на гарвана е най-хубавата, най-прекрасната от всички — каза нежно тя. — Той не иска останалите да я чуят и затова я пее мълчаливо.

Няколко дълги мига Гарвана се взираше в нея, преди да се усмихне тъжно.

— Имаш най-красивите очи, които някога съм виждал. Приличат на гора, обгърната от мъгла. Сребристи и зелени, искрящи от живот.

Жана не знаеше какво друго да каже, освен „Обичам те“. А точно това Гарвана не искаше и да чуе. Отвърна му със същата тъжна усмивка. Гарвана взе моливите от ръцете й и внимателно ги постави, заедно със скицника, в една раница. Тя го последва по паянтовия док. Вече бе свикнала с дървените трупи, но все още не беше толкова опитна като Гарвана. С огромно облекчение почувства под краката си скалистия бряг.

— Едно време тук имаше пътечки — отбеляза Гарвана. Вдигна едрата си ръка и посочи към брега. Бреговата ивица беше обрасла с издръжливи на сол растения, поникнали над линията на прилива, и заедно с кедрите, царската папрат и мъха образуваха почти непроходима джунгла.

Едва направила първите няколко стъпки в гъстата плетеница от клони и мъх, Жана разбра, защо, за да отидат някъде, хората от племето хайда разчитат много повече на своите канута, отколкото на собствените си крака. Скалите се виждаха единствено там, където приливът отмиваше пръстта от земята. Останалата част от залива беше покрита с гъст, непроходим, многоцветен жив килим. Често земята беше прекалено влажна дори и за могъщите кедрови дървета. На много места се виждаха тресавища. Дори и в самата гора, почти никъде не можеше да се види дървесна кора — просто дърво. Повърхността на стволове и клони беше обрасла с мъх. Обширни килими от мъх, иначе изглеждащи стабилно, образуваха капани, които сякаш само очакваха в тях да стъпи нечий невнимателен крак. Често дърветата растяха толкова нагъсто, че буквално не бе възможно да промушиш и пръчка между тях. Животинският свят беше богат, но почти невидим в джунглата, и вероятно поради това човекът не представляваше сериозна опасност за животните. Направо беше невъзможно да се ловува — дори по-едри животни като мечки или елени — по простата причина, че ловецът виждаше на не повече от метър-два пред цевта на пушката си.

От друга страна, ако земята бе непроходима, то същото не можеше да се твърди за морето. Закътаните малки заливчета и тесни проливи предоставяха естествена бариера и защита срещу бурите и вятъра. Рибата беше в изобилие. Както и раците, скаридите и всякакви подобни морски твари. Древните хайда мъдро приемаха даровете на морето и използваха само тясната ивица земя на границата на прилива. Точно там те бяха построили колибите си от кедър, там бяха издялали и своите тотеми — високи, колкото най-високото кедрово дърво. Обърнати към морето, те сякаш се къпеха в соления морски вятър. Гарвана показа на Жана издяланите от дърво стилизирани символи и й обясни какво представляваха — делфин, жаба, сьомга. На върха на всеки идол стояха орел или гарван с широко разперени крила.

— Какво ще правиш, докато аз рисувам? — попита Жана. Посочи с жест скицника с молива си.

— Ще правя това, за което дойдох. Ще мисля.

Жана погледна крадешком към него и побърза да отклони очи. Чувстваше някак си виновна, че с непредвиденото си появяване му бе попречила да се усамоти. Той хвана леко брадичката й с ръка и вдигна лицето й.

— Дойдох в залива, защото се чувствах… Как да го кажа… Неспокоен. Но вече не е така… — Гарвана докосна с устни нейните. — Ако не исках да остана тук с теб, сега щяхме да плаваме към Масет. Хайде, започвай да рисуваш! Ще бъда наблизо, ако имаш нужда от мен — направи стъпка-две, но веднага се обърна. — И не влизай в никоя от старите колиби! Те просто чакат оправдание, за да се срутят.

— Няма, обещавам! — рече Жана. Обърна се, за да огледа кедровите къщички, които бавно се рушаха — сякаш се връщаха към земята, от която бяха дошли. — Колибите принадлежат на други хора. Това е все едно да вляза в чужда къща без разрешение.

— Искаш да кажеш, че нямаш никакво намерение да ги претърсваш за мъниста или пък кости? — попита иронично Гарвана.

Жана погледна към невъзмутимото му лице. Бавно поклати глава.

— Няма за какво. Аз не съм археолог. Не мога да възстановя едно изчезнало вече минало по шепа мъниста или няколко кости… Искам просто да си седя, да рисувам, а духовете да ми нашепват вълшебните истории на тази древна земя.

Гарвана я погледна — погледът му изгаряше като всяка негова целувка. Докосна устните й с върха на пръстите си, обърна се и тръгна към гората.

Изчезна.

Жана примигна. Не можеше да повярва, че мъж, едър като Гарвана, може да изчезне яко дим. Направи няколко крачки напред и видя как килимът от мъх, там, където беше минал Гарвана, отново възстановява формата си. Направи още две крачки и внезапно спря. Отвсякъде я заобикаляха кедрови дървета и мъх. Нямаше небе, нямаше море, нямаше нищо друго, освен прастарата гора, която я заливаше с упойващ аромат. Докато се взираше наоколо, учудена и възхитена, и последните следи от стъпките на Гарвана изчезнаха от мъха и тя остана сама, съвсем сама.

Известно време Жана стоеше напълно неподвижна, като вкаменена, омагьосана от абсолютното спокойствие, което цареше в гората. След това, някъде измежду дърветата, се разнесе дрезгавото грачене на гарван, който търсеше своята другарка. Отдалеко дойде звук, който можеше да бъде и чакания отговор. Жана затаи дъх, напрегна слух, но не чу нищо повече. Гарванът пак изграчи, вече някъде по-далеч — блещукаща черна сянка, носеща се над безбройните нюанси на зеленото в гората.

Жана постоя още малко, обърна се и тръгна към брега. Знаеше, че ако се осмели да направи само още няколко крачки навътре в гората, ще се загуби безнадеждно. Нямаше човешки следи, нямаше маркировка, която да показва пътя, нямаше нищо, което да посочи откъде трябва да се мине. Тя тръгна по границата между морето и сушата. Спря се и дълго се взира в огромните икони от масивно дърво, символ на едно друго време, друга раса, друга култура, друг поглед върху безкрайно сложните тайни на живота. Откри няколко килнати на една страна тотеми, почти паднали на земята, намери и други, които отдавна вече бяха сгромолясали върху гъстия килим от зеленина и мъх. Намери идоли, при които кедърът беше преживял по някакъв странен начин дялкането с примитивните сечива и отново се бе върнал към живота, пускайки зелени клони. Изражението на лицата, които строго се взираха в нея гледаха измежду стройните клони, накара косата й да настръхне. Сякаш древните богове се бяха върнали в своята земя и пак те бяха властелините на този див, неземен рай, закътан в сърцето на островите Кралица Шарлота.

Когато разбра, че вече не е в състояние да възприема зареденатa с високоволтови емоции атмосфера, в която беше потопена, Жана намери един обрасъл с мъх пън, седна на него и скоро бе напълно погълната от скицирането. Бяха изминали няколко часа, преди да спре и се огледа. Гарвана се беше върнал. Тя можеше да почувства присъствието му с такава сигурност, каквото беше и усещането, че тези диви острови сякаш не съществуваха във времето. Погледна през рамото си и се усмихна. Черните му очи светнаха в отговор.

— От колко време си тук? — попита тя.

— Достатъчно дълго, за да се възхитя на твоето спокойствие, твоята концентрация и елегантността ти — каза с плътен, нежен глас.

— Ти си като кошута, спряла в края на гората, за да се ослуша не иде ли някаква опасност от гъсталака.

Очите на Жана се разшириха. Никога не бе мислила са себе си като за сърна. Не можеше да си представи, че Гарвана я бе видял изящна, елегантна и неговото откровение й се стори като някаква въздушна, нематериална милувка, която я разтърси.

— Готова ли си вече за почивка? — попита Гарвана и хвърли едно око към скицника.

— Ръката ми направо изтръпна! — каза тя. — Не знам откога не съм рисувала часове наред. Тук има толкова много неща, толкова много емоции, и съвсем недостатъчно време, за да уловиш дори и най-слабото ехо на този земен рай…

Гарвана взе от ръцете й скицника и моливите и внимателно ги прибра.

— Последвай ме — каза той и нарами раницата.

— Искам да ти покажа нещо.

Жана тръгна след него без колебание. Навлязоха в гората, където никаква следа не подсказваше за човешко присъствие. След няколко секунди морето вече не се виждаше, не се чуваше шумът му, не се улавяше соления му аромат. Нищо не проникваше в обгърнатото с мъх мълчание — нищо, освен крясъка на самотен гарван.

— Стъпвай по моите следи — предупреди я той. — Ще минем покрай едно малко тресавище.

Скоро гъстата гора пред тях изведнъж просветля. Излязоха на едно сечище, където осакатени кедри се бореха да намерят опора на земята, прекалено, влажна, за да ги издържа. Повърхността изглеждаше стабилна, но стъпките на Гарвана веднага се напълниха с вода, процедила се от тежестта му през хумуса. Водата наоколо беше в изобилие. Земята бе покрита с малки локви, в които водата имаше цвета на чай заради танина, който тя извличаше от околната гора. Водата се процеждаше едва-едва в малки ручейчета и поточета, които се събираха в една рекичка. Беше абсолютно чиста, абсолютно уникална с кехлибарената си прозрачност.

Точно зад тресавището се виждаше малка колиба. Стените й бяха от кедрови трупи, покривът — от кедрови дъски. От всеки процеп между дъските на покрива растеше мъх, който висеше по стените. Все

пак колибата не беше много стара — стъклените й прозорците блестяха срещу тъмната гора, а входната врата беше с метални панти.

— Как я откри? — попита тихо Жана, застанала до Гарвана.

— Построих я със собствените си ръце.

Тя се обърна и го погледна. Очите му бяха много черни, но бистри и ясни като рекичката, покрай която минаха. Той беше вперил поглед в малката колиба, но очите му търсеха нещо друго от миналото, нещо, което често го навестяваше. Високите му скули, правия му нос и силната линия на брадичката му никога не бяха изглеждали така твърди, толкова изразителни. Един мъж, изваян от вечността на земята.

— Ела — каза тихо Гарвана и й подаде ръка. Топлата и твърда длан накара кожата й да настръхне. Тя преплете пръсти в неговите, докато той я водеше към входа. Нямаше ключалка на вратата, нямаше нищо, което държи настрани натрапниците. В рая просто нямаше натрапници — само един мъж и една жена на земята, която не познаваше времето.

Гарвана отвори вратата, взе Жана на ръце и я внесе в убежището, което си беше построил преди години. Остави вратата отворена, за да влиза кедровия аромат и неземното сияние на светлината, която се процеждаше през мъха.

В просторната стая имаше малко мебели — само маса, един стол и няколко рафта, по които бяха подредени красиви разноцветни черупки и стъклени рибарски плавки, преплували огромния Пасифик, за да достигнат до далечния бряг. В огнището, направено от гладки камъни, пламтеше огън. Близо до него, върху сламеник бяха сгънати няколко одеяла.

— Трябваше по-рано да те доведа тук — каза Гарвана и я целуна по косата. — Но тук има само една стая, само едно място за спане, а аз толкова се мъчих да държа ръцете си далеч от тебе. — Усмихна се почти тъжно. — Провалих се направо грандиозно, нали така?

— Много съм щастлива от провала ти! — каза Жана и впи устни в мускулестата му шия. — Обичам ръцете ти, Гарване, и искам да ги усещам по тялото си.

Силните му длани се свиха, когато той прошепна името й, сграбчиха я и я вдигнаха така, че той да може да се изравни с устните й. Неговият вкус се разнесе по тялото й като морски вятър. Гарвана издаде тих, гърлен звук, като почувства как тя се плъзга по твърдото

тяло. С едната си ръка той притегли хълбоците й, притисна ги към своите и започна много бавно да се движи. Тя потрепери и се остави на силата му, познала отново щастието, че той я желае.

Сякаш неохотно, Гарвана я остави да се плъзне надолу по тялото му, докато стъпи на краката си. Целуна я страстно много пъти, което накара сърцето й да спре и тя започна да стене от наслада. Когато езикът му отново навлезе бавно в устата й, тя се притисна към него, изгаряща от неудържимото желание. Той изръмжа, устните му още един миг останаха впити в нейните. След това вдигна глава.

— Засега стига толкова — каза почти грубо той.

— Защо? — прошепна Жана и се надигна на пръсти, за да целуне буйно пулсиращата вена на шията му.

— Защото си обещах, че първо ще те нахраня.

— Приветствам от сърце тази чудесна идея! — промърмори тя, събу маратонките си и с няколко бързи движения съблече джинсите и бикините. — Струва ми се обаче, че не си обърнал нужното внимание на няколко раздела.

— Помощ! — усмихна се Гарвана. Усмивката му говореше по-красноречиво от всякакви слова, че красивите, стройни крака на Жана много му се нравеха.

— Не е нужно да обяснявам, знаеш много добре — отсече Жана и започна да разкопчава огромната риза, която й седеше като рокля.

Погледна към Гарвана и, като видя усмивката му, реши, че ризата може да почака. Много повече би й се искало да го докосва. С трепереща пръсти разтвори фланелената му риза, откривайки окосмените мускулести гърди.

— Какви раздели? — продължаваше да настоява Гарвана, макар че пулсът му, ясно видим, значително се ускоряваше с всяко движение на устните й.

— От онези рафтове с книги, които изчетох.

— Искаш да кажеш, че снощи съм пропуснал няколко раздела, които особено са те заинтересували? — Дъхът му премина в свистене, когато езикът на Жана очерта плоското зърно на гърдите му. Простена от възбуда, когато зъбите й внимателно го захапаха. — Значи нещо съм пропуснал, така ли? — повтори въпроса с дрезгав глас.

— Пропуснал си разделите, третиращи въпросите как да се достави удоволствие на един мъж. Е, пропускът ти е обясним и

разбираем — добави Жана и се засмя, когато устните й стигнаха до другото зърно на гърдите му, вече втвърдено от възбуда. — Все пак — отбеляза с основание тя, — аз не съм мъж.

Огромната ръка на Гарвана погали голите й, меки като кадифе бедра и след това потърси топлото гнездо, скрито между тях. Тя беше невероятно нежна, гореща, зовяща, разтапяща се от неговото докосване. Усещането, че тя го желае толкова много, колкото и той нея, го накара да се почувства много силен и много мъжествен.

— Права си — каза глухо той, плъзгайки пръсти в женствената топлина на Жана. — В никакъв случай не си мъж — изръмжа, милвайки нежната й плът с бавни движения. — И благодаря на Бога, че не си!

Пръстите на Жана се впиха в колана му, когато усети, че я разтърсват първите признаци на екстаза. Прехапа устни, за да не изкрещи, и с трескави пръсти започна да разкопчава колана. Под пръстите й, топлите метални копчета на джинсите се отваряха с леко изпукване.

— Жана…

Дъхът му спря и хълбоците му инстинктивно се притиснаха към милващите ръце на Жана. После той улови ръката й и не й позволи да го съблече.

— Гарване, не искаш ли да те докосвам? — попита тихо тя, целувайки горещата кожа на гърдите му.

Той й отвърна с някакъв странен звук, който можеше да бъде и смях, и ругатня.

— Какво говориш? Умирам от желание! — каза с грубоват глас. — Но ако ми свалиш джинсите, аз ще ти разтворя краката и… — Думите завършиха с ръмжене, когато пръстите на Жана нежно го помилваха през тънката памучна тъкан на бельото му. — Не ме съблича — простена той. Целуваше челото й, страните й, устните, вкусваше опияняващия аромат, желаеше я. — Има други начини да те любя, преди да ме приемеш целия в теб.

— Както кажеш — прошепна Жана, докато плъзгаше пръсти в отвора на гащетата.

Тя почувства как всеки мускул на тялото му се напрегна, когато откри и освободи с галещи пръсти твърдата му плът.

— Жана…

— Та ти си облечен — отбеляза Жана, поглаждайки го бавно с нежни и искащи ръце. Усмихна се на горещия му, страстен отговор.

— Могат да ме арестуват за такова „облекло“ — отвърна той и простена от неизразимо удоволствие, докато тя бавно го възбуждаше.

— В рая няма никаква полиция — каза замечтано Жана, оценявайки вглъбено качеството на своята работа. Гарвана не й отвърна нищо и тя го погледна почти виновно. Лицето му беше изопнато, очите му — тесни черни процепи.

— Нали искаше да кажеш, че…

— Ме гледаш, както котка гледа сметана? — предположи Гарвана.

Усмивката му сякаш събуди Жана.

— Така ли те гледам наистина? — прошепна тя.

— Да — каза с дрезгав глас Гарвана. — И това ме кара да се чувствам поне три метра висок и величествен като планините около нас.

— Ти си такъв.

— Само когато съм с теб — каза и потрепери между дланите й. — Единствено само с теб!

С дрезгав вик Гарвана сграбчи с една ръка гъстата кестенява коса на Жана и дръпна главата й докато тялото й се изви върху неговото. С другата ръка започна да разкопчава ризата й, но сладкият огън на пръстите й го разсейваше.

— Ти си истински кошмар за дрехите ми — промърмори той.

Ръката му се стегна и ризата се разкъса, разпращайки копчетата във всички посоки. Замачка с ръка втвърдените зърна на гърдите й, докато тя не започна да крещи от удоволствие и да вика името му.

— Ела по-близо — каза Гарвана. Гласът му беше толкова плътен, че доста наподобяваше ръмжене. — По-близо, малкото ми войниче. Ела, ще ти покажа нещо друго. О, за бога, ела по-близо, моля те!

Пръстите на Гарвана леко помръднаха и се плъзнаха надолу по тялото на Жана между краката й. Тя ги разтвори още, приканвайки го за милувка, тогава той се усмихна и рязко раздвижи хълбоците си, а възбудената му плът се озова между краката й. Очите на Жана се разшириха от изненада, след това се замъглиха от удоволствие, когато хълбоците му отново се раздвижиха. Тя го притисна по-плътно до себе си и на свой ред се включи във възбуждащия ритъм. Откровено

мъжката усмивка на лицето му й доставяше неописуема наслада, почти равна на удоволствие от палещия допир с плътта му. Пръстите й го притиснаха по-близо, и още по-близо. Нуждаеше се от него — толкова много, че чак се уплаши.

— Гарване, аз… — Дъхът й премина в стон, когато почувства струящата влажна топлина от своето тяло, топлина, която милваше мъжката плът на Гарвана, топлина, която го умоляваше да й даде онова, което й се полагаше — всичко. Отвори очи и видя лицето му — изкривено, като че ли бе подложен на изтезание. Тя знаеше, че той я желае, желаеше я с такава сила, че трябваше да я обладае, защото противното би било мъчителна агония за него. Инстинктивно се размърда, насочвайки го още по-плътно към себе си, но това само увеличи томителната агония, напомняща им с всеки миг какво ще чувстват, когато телата им се слеят.

Очите на Гарвана внезапно се отвориха. Бяха черни като безлунна нощ, почти диви от желанието. Сламеникът се намираше сред стаята. Твърде далече. По същия начин можеше да бъде и сред звездите. Той трябваше да има Жана. Трябваше да я има, сега. Ръцете му се вкопчиха в нея, внезапно и с необуздана страст.

— Сложи си краката около кръста ми — каза и я вдигна без колебание. — Сега ръцете около врата ми и… да… сега! — почти извика той, проникващи в нажежената й плът.

Гарвана усещаше, че пръстите му нараняват Жана, но не бе в състояние да се откопчи от нея. Тя го желаеше, искаше всяка негова частица с такава страст и невъздържаност, на която той можеше само да се наслаждава. Той влезе в нея отново, и отново, очите й се замъглиха, скрити в сребристия воал не божествена наслада, тя сякаш се топеше в ръцете му. Усети малките тръпки на екстаза в тялото й, обливаше го мека топлина, ноктите й се забиваха в него с всеки стон и вик, посрещащ върховната наслада. Опита да се контролира, но това вече не бе по силите му. Изпита диво, дълбоко, неописуемо, невъзможно удоволствие. Горещите вълни го връхлитаха една след друга, разтърсвайки го до дъното на душата.

Жана затвори очите си и отпусна глава на силното му рамо. Устните шепнеха почти безмълвно изповедта й за любовта, която изпитваше към него.

Но той я чу. Изрече мислено името й, благодари й, че остана с него в неговия малък земен рай, и се закле пред себе си, че след само още един ден ще я освободи, ще я върне към собствения й живот, към света, с който беше свикнала от малка.

Само още един ден, един от хилядите, които я чакаха далеч от него…

„Мисля, че те обичам от момента, когато ме спаси от морето…“

Гарвана целуна нежно косите на Жана. Мечтаеше, потопен в сладка горест, признателността да е другото име на любовта.

ОСМА ГЛАВА

Жана наблюдаваше с мрачен поглед как пристанището на Масет приближава все по-близо и по-близо. Изпълваше я някакво безсмислено, направо детинско желание, моторите на „Черната звезда“ изведнъж да се развалят и да спрат буботенето си или пък бурята пак да се развихри, поне още за няколко дни, за няколко седмици, а защо не и завинаги. Но това си беше само една мечта — най-обикновена, хубава, но неосъществима мечта. Действителността бе съвсем различна — Гарвана водеше уверено корабчето към един заслон в търговското пристанище, където да зареди с гориво. Действителността бе, че Гарвана не беше продумал и думичка да се видят отново, след като тя напусне кораба. Реалност беше и сковаващият студ, който пронизваше душата й.

Гарвана погледна бегло Жана и отново се обърна напред. Колкото повече наближаваха Масет, толкова повече тя се уединяваше, затваряше се в себе си. Това затваряне не го учуди, той го очакваше още от първия миг, когато я зърна, изненада го разкъсващата болка, която то му причини. Никога досега не се бе чувствал така, дори когато Ейнджъл се обърна срещу него, заслепена от гнева и отчаянието си. Искаше да отиде при Жана и да я притисне силно, много близо до себе си, да чуе поне още веднъж думите й за любов. Изкушението да го направи бе смазващо и неустоимо.

Мрачен, той сложи ръце върху руля, за да си почине. Достатъчно отвратителен бе сам по себе си фактът, че облада Жана, когато тя беше толкова уязвима и достъпна за всеки, дори за един случаен мъж. Ако продължаваше да се опитва да търси задоволяване на собствените си егоистични нужди и желания за нейна сметка, после нямаше да може да се погледне в очите дори в огледалото, когато се бръснеше.

— До горе ли, Гарване? — извика едно дългуресто момче и пусна помпите за гориво.

Той кимна в знак на съгласие, без да го погледне.

Беше й много болно да гледа Гарвана, затова Жана обърна поглед към момчето при помпите. То имаше черна коса и тъмнокафяви очи. Високото му хармонично тяло обещаваше много скоро да развие силни мускули. Тя почувства увереността, с която момчето завързваше корабчето и се запита дали като юноша и Гарвана е изглеждал толкова уверен в себе си? Знаеше, че никога нямаше да го узнае и нова болка сви сърцето й.

— Видя ли се вече с чичо? — попита момчето.

— Не — каза Гарвана и леко, с невероятна грациозност за огромния си ръст, скочи на кея. Група мъже, които стояха там, го поздравиха, но той само им кимна и погледна заинтригуван към момчето.

— Защо иска да ме види чичо? Нещо по-специално ли има или пак е за оня агент, който задържа плащането?

Гласът на Гарвана звучеше необикновено дълбоко, резонираше по един направо невъзможен начин, носеше се над водата като чистия тон на разлюляна камбана. За първи път след толкова дни, прекарани до него, Жана си даде сметка колко едър бе наистина този мъж. Той беше буквално глава и половина по-висок от другите мъже наоколо. За Жана обаче другите мъже изглеждаха не както трябва, не на място, различни, нереални. Гарвана се бе превърнал в еталон за нея, по който тя преценяваше останалите. Това изненадващо откритие я порази.

— Има си хас! — измърмори момчето и сложи накрайника на дюзата в отвора на резервоара. — Ако знаеш само как се преобрази онзи дрисльо, след като ти си поприказва с него! Чува се само „Да, господине“ и „Не, господине“, откакто му обясни, че наоколо е пълно с галерии, които се редят на опашка за дърворезбите на чичо, плащат му навреме и в добавка, с удоволствие целуват индианския му задник.

Жана забеляза ехидната усмивка на Гарвана и си даде сметка, че въпреки милувките и любовта, с които я обсипваше, дори в миговете на най-голяма страст в него съществуваше една сърцевина от студено ожесточение, с което той защитаваше онези, които обича.

— Щастлив съм да го чуя — каза доволно Гарвана. — Какъв тогава е проблемът?

— Чичо казва, че се е влюбил и вината за това изцяло е твоя — на тъмното лице на момчето грейнаха здравите му бели зъби.

— О, така ли? — избоботи Гарвана. — И какво толкова съм направил?

Момчето посочи с брадичката си някъде навътре в дока.

— Остави я в лапите на чичо, докато тя те чакаше да се върнеш от залива Тотем.

Жана видя, че Гарвана се обръща й оглежда пространството около дока. Изведнъж, сякаш докоснато с вълшебна пръчица, цялото му лице се преобрази, мрачното изражение изчезна, усмихна се широко и, грейнал от щастие, протегна напред ръце. Стройната блондинка, която дебнеше край кея, за да изненада Гарвана, се засмя, излезе на открито и се затича към него. Хвърли се в прегръдките му с увереността на жена, която знае, че ще я хванат здраво. Огромните ръце на Гарвана я прегърнаха и той силно я завъртя няколко пъти около себе си, а жената се смееше щастливо, притиснала се в него.

Жана имаше усещането, че някаква нереална сила я вдига и я завърта с главоломна скорост. Олюля се и се опря на стената на каютата. Чудеше се къде, по дяволите, се е изпарила цялата й сила? Почти не можеше да се задържи на краката си. Едва сега окончателно проумя, колко много се бе надявала, че когато един мъж я желаеше с такава изпепеляваща и неподвластна страст, докато се любеха, би трябвало поне мъничко да носи нещо и в сърцето, а не само в тялото.

„О, да, той е влюбен, така си е — призна пред себе си примирена Жана. Но не в мен. Аз бях само някаква временна Ева в собствения, див Рай на Гарвана.“

Тя погледна стройната блондинка, която едва сега беше оставена да стъпи на земята. На краката си носеше италиански кожени сандали. Погледна мрачно собствените си крака. Огледа маратонките, които се бяха сбръчкали от постоянно мокрене в солената морска вода и последващото сушене във фурната. Уви, сравнението не беше особено ласкавото за нея и не се изчерпваше, за съжаление, само с тях. Вместо с прилепнал по тялото морскозелен пуловер, тя беше облечена с огромна мъжка риза, чиито ненавити ръкави се мандахерцаха някъде около коленете й. Вместо да са гладки и напарфюмирани като ръцете на русокосата красавица, нейните бяха напукани от морската вода и покрити с многобройни драскотини, следи от борбата й с упоритите стридени черупки.

Казано накратко, нищо чудно, че Гарвана прояви желание да бъде с нея само няколко дни. Господи, цяло чудо бе, че въобще поиска да е с нея! Трябва да е останал съвсем на сухо — сам в онзи залив, без женски ласки от доста дълго време, може би месеци наред, за да благоволи да я погледне, а още по-малко да я люби сякаш бе последната жена на земята. Или първата…

„Свърши ли вече със самосъжалението?“ — саркастично попита тя отражението си в стъклото на каютата.

„Не. Току-що започвам. Задай ми същия въпрос след няколко години. Може и да съм свършила дотогава.“

„Не мога да чакам чак толкова.“

„Престани да се оплакваш и си опъни чорапите.“

„Не съм с чорапи.“

„Нищо, все пак ги опъни.“

Жана затвори очи и облегна челото си на студеното стъкло. Припомни си колко пъти бе опъвала чорапите си и бе продължавала напред, даже когато й е било трудно дори да диша. Гарвана обича жената, която не може да има, и не обича Жана, която обаче го обича. Гарвана не я обича, но за няколко дни за нея той се превърна в един много свиден подарък на съдбата. Именно благодарение на него бе разбрала какво значи да гледаш един мъж и да виждаш как в погледа му пламва смях и желание. Беше разбрала какво е да предизвикаш дивия, първичен отговор на могъщото му тяло, да му доставяш удоволствие и той да ти доставя удоволствие.

Сега трябваше да падне на колене пред него и да му благодари, вместо да стиска зъби и да се бори със сълзите затова, че тези няколко дни в края на краищата са свършили. Никой нищо не й беше обещавал. По-добре да бе умряла преди изобщо да срещне Гарвана.

Е, да, в това отношение почти бе успяла…

— Добре ли сте?

Жана бавно отвори очи. Гласът беше дълбок, но не чак колкото на Гарвана. Корабчето се заклати под тежестта на мъжа, който се качи. И той беше висок, но не можеше да се сравнява с исполинския ръст на Гарвана. Беше силен, но не притежаваше необикновената сила на Гарвана. Косата му си беше просто черна. Накратко, беше просто един хубав мъж, но нищо по-особено от много други, които Жана беше срещала.

— Хоук… — каза Жана, припомняйки си описанието на Гарвана за мъжа, в когото Ейнджъл беше влюбена.

Красив като самия грях.

Черните му вежди се извиха въпросително и придаваха някакво сатанинско изражение на лицето на Хоук. Очите му имаха един особен златистокафяв цвят, като уиски или като перата на хищната птица, дала прякора му.

— Срещали ли сме се някъде?

— Само в мислите на Гарвана.

— Гарвана? О, Карлсън! — Хоук се усмихна под черния мустак, докато оглеждаше заинтригуван дрехите на Жана, които очевидно не бяха нейни. Огромният размер на ризата, навлечена върху собственото й тяло, подчертаваше съвсем недвусмислено поне физическата разлика между мъж и жена. — Я да оставим на Гарвана морските сирени, той без друго си пада по моретата — пошегува се Хоук с намерение да разведри атмосферата.

Жана посрещна думите му с тъжна усмивка. Имаше чувството, че й се вие свят.

— Сигурна ли сте, че сте добре? — настоя Хоук.

— Разбира се, нищо ми няма. Само да си опъна чорапите.

— Но вие нямате чорапи.

— Даа. И в това именно се състои предизвикателство.

Хоук се усмихна — усмивката му бе необикновено искрена и дружелюбна.

Жана примигна с очи. Никога до днес не бе виждала подобна усмивка — тъй изненадваща и неочаквана, която можеше да се сравни с огън, пламнал изведнъж сред арктическия лед. Приличаше на някакво вълшебно обещание за топлина в сковаващия студ.

— Боже господи! — поклати глава Жана. — Обзалагам се, че когато вие двамата с Гарвана тръгнете по улицата, след вас се стеле килим от разбити женски сърца!

В първия момент Хоук реагира на думите й с учудено мълчание, но миг след това усмивката му се превърна в топъл мъжки смях — тъй неочакван и красив, както и самата му усмивка.

Тогава Гарвана се обърна — все още държеше Ейнджъл в прегръдката си.

— А, виждам, че вече си се запознал с Жана — рече усмихнат. — Тя има най-невероятното…

— Чувство за хумор — прекъсна го бързо Жана. — С него и ако добавиш само още трийсет цента, можеш да си вземеш дори чаша кафе.

Гарвана присви очи. Почувства някак подчертаното, пресилено спокойствие в гласа й. Напомни му за нощта, когато тя се бе измъкнала от неговата не особено приятна компания и се беше затворила да скицира в каютата си.

Жана не забеляза изпитателния поглед на Гарвана. Леко се отдръпна от стената на каютата, на която се опираше.

— Имате ли нужда да вземате нещо от кораба? — попипа Хоук, местейки поглед от Гарвана на Жана със зле прикрито любопитство.

Тя пое дълбоко дъх, хвана краищата на несъществуващите чорапи и ги опъна.

— Абсолютно нищо — рече с пресилена и доста неубедителна усмивка. — Това всъщност е една от прелестите на корабокрушението — няма свръх багаж. Или ако трябва да бъдем съвсем точни — липсва всякакъв багаж. Толкова проста работа, вземаш това, което виждаш.

Черните вежди на Хоук отново се извиха въпросително, но той не каза нищо. С чувство на завист Жана видя как той, с едно-единствено гъвкаво движение, се качи на дока. Разстоянието между кораба и дока й изглеждаше направо огромно. Беше сигурна, че ще се спъне и ще се просне с цялата си дължина и така ще падне още по-ниско в очите на Гарвана, който несъмнено няма да пропусне едно сравнение със съвършената и недостижимата Ейнджъл.

— Нека да ви помогна.

Стресната, Жана погледна към дружелюбните златистокафеникави очи, в които се четеше съчувствие. Протегна ръце и така грациозно бе вдигната и поставена на кея сякаш беше примабалерина.

— Благодаря — каза тя. — С тоя мой късмет, сигурно щях да падна във водата с главата напред.

Погледът на Жана се плъзна от Хоук към Гарвана, който все още не беше пуснал Ейнджъл. В този момент май бе за предпочитане да цопне във водата, отколкото да върви по кея и да се усмихва мило и възпитано, докато казва довиждане на мъжа, когото обича.

— Трудно пътуване, а? — попита Хоук и проследи погледа на Жана.

— Даа. Може и така да се каже. Загубих си лодката, загубих си мотора, загубих си туристическите принадлежности, скицника, загубих и…

— Сърцето си — завърши изречението Хоук много тихо, така че само Жана можа да го чуе.

Устните й се изкривиха от болка. Тези очи, с този толкова странен цвят, май виждаха всичко.

— Един прекалено надценяван орган — подхвърли Жана и сви рамене. — Тялото функционира доста добре и без него.

Хоук се опита да каже нещо, но Жана го прекъсна с ослепителна усмивка и порой от думи.

— Сигурна съм, че вие тримата имате какво да си кажете — отдавна не сте се виждали. Кажи на Гарвана, че ще оставя ризата му на момчето на станцията за гориво.

— Защо ти не ми го кажеш? — попита Гарвана. Беше приближил до тях точно навреме, за да чуе думите й.

Гласът му беше плътен, почти дрезгав. Забеляза учудения поглед на Ейнджъл и си даде сметка, че не успява да прикрие добре раздразнението си. Не бе очаквал обаче, че като погледне нагоре, ще види Жана, доверчиво сгушена в ръцете на Хоук, да гледа лицето му така, все едно очаква всеки момент слънцето отново да изгрее.

Както и не бе очаквал, че Жана ще изчезне от живота му ей така, без да му каже дори сбогом. Съзнаваше прекрасно, че благодарността е преходно чувство, но все пак мисълта, че тя може да загърби с лека ръка изминалите няколко дена, все едно никога не ги е имало, направо го изкара от кожата. И преди да се усети какво върши, Гарвана започна да увещава Жана точно по начин, по който си беше обещал тържествено, че няма да го прави.

— Можеш да ми дадеш ризата утре, когато мина да те взема — каза й той, а тонът му подсказваше доста убедително, че няма да приеме „не“ за отговор.

— Да ме вземеш? — смотолеви невярваща Жана. Чувстваше как сърцето й направо се преобръща в гърдите, докато отчаяно се мъчеше да прогони надеждата, че Гарвана не иска да я пусне да си отиде просто ей така.

— Да, ще те взема, за да отидем на пикник на северния плаж. Ако времето е ясно. Много ясно. В противен случай, който и да е плаж ще свърши същата работа — добави той.

— Много ясно… — повтори като ехо Жана, колкото да каже нещо.

— Точно така. Много ясно време, защото само тогава наистина можеш да видиш виденията.

Жана пое дълбоко въздух и извика:

— Помощ!

Суровите черти на лицето на Гарвана се смекчиха и той се усмихна. Ръката му се протегна към тила й. Внимателно я придърпа към себе си, измъквайки я от ръцете на Хоук.

— Щастлив съм, че си спомняш колко съм добър за… — избоботи Гарвана.

— Помощ?

— Наред с всичко останало.

— О, помощ! — Дишането на Жана се накъса, имаше усещането, че се разтапя — цялата, от главата до върха на пръстите на краката. Голямата ръка на Гарвана, опряна на тила, й действаше като реотан.

— Правиш така, че за мен става много трудно да се държа благородно — изтърси тя, преди да се замисли какви ги дрънка. Трепна притеснена. Това — да не мисли какво говори — май се превръщаше в хронично състояние, когато Гарвана се намираше край нея.

— Благородно ли? — попита той, а черните му очи се взираха изпитателно в нея.

— Аз… Аз исках да кажа… благовъзпитано… Мислех си, че ти може би искаш да… Уф… Да си с приятелите си без никакви… без разни външни хора, които да ви се пречкат.

Гарвана измърмори под нос нещо кратко и грубо.

— Ако има нещо, от което наистина ми е писнало, то това е благородството — добави, без да обърне внимание на факта, че неговото антиблагородно изявление касае и самия него. Един истински джентълмен точно сега би проявил благородство и би оставил на мира Жана, но проклет да е, ако го направеше! Пък и, между другото, нямаше претенции, че е джентълмен… Оставаха й още няколко свободни дни на островите, преди да отпътува за Сиатъл. И не виждаше никаква основателна причина защо да не могат да прекарат

заедно тези два-три дни. Имаше цял куп причини защо не трябва, но нито една съществена — защо да не могат.

— Освен ако не си изостанала твърде много със скиците и нямаш време, да си позволиш да се пошляем наоколо и да разгледаме забележителностите?

За миг Жана затвори очи. Черните очи на Гарвана се взираха изпитателно в нея и явно забелязваха много неща. Както и тя не пропусна да забележи, че каквото и да чувстваше Гарвана към Ейнджъл, под повърхността на иначе очевидната му любов, не се криеше това дълбоко, безразсъдно желание, което изпитваше към нея. Жана се бе убедила вече, че той е способен на неизмерима чувственост и истинска, неподправена първична страст. А тя бе обект на двете. Гарвана не я обичаше, но силно я желаеше.

На което тя му отговаряше със същата неподвластна страст. Ако дивото, опиняващо вино на екстаза беше всичко, което той можеше да приеме от нея, то тя нямаше да му го откаже. Не можеше. И не искаше. Обичаше го толкова дълбоко, че не можеше да му откаже нищо.

Жана не обърна внимание на двойката, застанала до тях. Единият, Хоук, гледаше съчувствено, а Ейнджъл — с растящо учудване и възхищение. Виждаше единствено Гарвана. Виждаше мъжа, когото толкова дълго време бе търсила в мечтите си и бе очаквала най-сетне да намери.

И да загуби.

Не, все още не. Оставаха й още няколко дена в този див Рай. Щеше да ги прекара с мъжа, когото обичаше.

— Не ми е нужно да правя нови скици — каза с дрезгав глас. — В залива Тотем намерих всичко, от което се нуждаех. — Думите й сякаш изведнъж отекнаха в съзнанието й, с цялото си значение и подтекст. — За моята работа… — добави бързо тя. Най-сетне откъсна поглед от Гарвана и го отмести към красивата блондинка. — Благодарение на Ейнджъл.

— Скицника ти, който беше оставила на кораба — обясни Гарвана, като продължаваше да се взира в Жана.

Ейнджъл примигна с красивите си синьо-зелени очи и се обърна към Хоук.

— Сигурно онези гени на тлингитския шаман отново са му объркали мозъка.

— Тлингит? — попита Жана Гарвана, без да го гледа. — Мислех, че си хайда…

— Така е, голяма част от моите предци са от племето хайда, но имам един прадядо, който е бил тлингитски шаман. Ейнджъл често казва, че оттам съм наследил късмета в риболова и склонността си към жестокост.

— Карлсън! — възкликна възмутена Ейнджъл. — Не това имах предвид и ти много добре го знаеш!

Жана погледна към Гарвана, който се усмихваше някак разсеяно, и почувства, че й се плаче.

— Ти не си жесток — каза тихо тя.

— О, не, жесток съм — възрази й меко той, а очите му проблеснаха. — Нали помниш? Понякога добротата не може да помогне.

— Това не е жестокост, това е просто един много труден начин да бъдеш добър — каза Ейнджъл и сложи ръката си върху рамото на Гарвана. — Ако моята болка ти е доставяла удоволствие, тогава това би било жестокост. Само фактът, че съм била прекалено затворена в себе си, за да забележа твоята доброта, не променя нещата. Ти ми помогна, Гарване — изведнъж тя се засмя, но някак тъжно, учудващо тъжно. — Ти направи нещо много повече за мене. Без теб, аз никога нямаше да мога да се справя сама.

Гарвана се поколеба за миг, след това пое ръката на Ейнджъл, нежно я целуна и отново я върна на рамото си.

— Щастлив съм, че го чувстваш така. Противно ми е, мразя да те наранявам.

— Въобще не може да се сравнява с онова, което аз ти сторих. Само ако знаеш, колко пъти съм съжалявала за това, което ти наговорих. — Ейнджъл пое дълбоко въздух и полека го изпусна. Обърна се към Жана и се усмихна почти виновно. — Сигурно си мислиш, че всички ние тук сме откачили.

— Не — каза тихо Жана. — Просто си мисля, че Гарвана е много добър, когато трябва да спаси нечий живот, умее да бъде добър, дори когато наранява, умее да бъде… човек. Повече от всички други, с които животът ме е сблъсквал.

Тя кръстоса ръце на гърдите си с надеждата никой да не забележи треперещите й пръсти — съвсем естествена реакция, когато

видя Гарвана да целува ръката на Ейнджъл с такава нежност и тъга. Да вижда Гарвана с жената, която обича и която не може да има, събуждаше у Жана болезнени и неочаквано мъчителни усещания. Които изобщо не бяха самосъжаление. Беше й болно за Гарвана, за несподелените му чувства.

— Той спаси и моя живот — продължи тя с тих, отчайващо спокоен тон. — И въобще не ми позволи да му благодаря за това.

— Благодарността е като млякото. Прокисва много бързо — подхвърли Гарвана. Погледът му беше зареян някъде далеч в морето. После бавно се извърна към момчето, което работеше с помпата за гориво. — Още ли не си свършил?

— Готово.

— Чудесно — промърмори нетърпеливо Гарвана. Искаше по-бързо да се махне от пристанището. — Къде живееш? — попита Жана.

— В малка къща на брега, недалеч от парка.

Гарвана се намръщи.

— Да не е оная колибата, на чиято пощенска кутия висят мечешки лапи?

— Това ли било? Почти бях сигурна, но се страхувах да питам. — Жана потрепери, като се сети как едва не примря от ужас, когато в сумрак на един дъждовен ден зърна пощенската кутия. — Когато ги видях за първи път, реших, че са крака, но без обувки, без чорапи, без нищо друго — само кости. Помислих си, че са човешки. Така ми се стори. Ноктите бяха отрязани, а костите на краката и глезена изглеждаха точно като онези, които помнех от часовете по анатомия. Още малко оставаше, и щях да се обадя в полицията.

Гарвана се засмя, но някак неохотно, почти насила.

— Да знаеш, че нямаше да си първата. Преди три-четири години семейство Монтис прекара доста неприятно лято тук. Някой беше застрелял няколко мечки, беше взел ноктите и кожите им и после хвърлил труповете в морето. Скитниците, които намерили краката, изхвърлени от вълните на плажа — крака, завързани с въже на глезените — са се почувствали също като теб. Същото са преживели и хората на Монтис, докато накрая не разбрали, че това са мечешки крака. — Усмивката му изгасна. — Надин има доста мрачно чувството за хумор — може да се сравни с това на мечка гризли. Оправила ли е поне покрива на колибата, която си наела?

— Тече, само когато вали — каза Жана и потръпна.

— Е, да де, също като лодката — подхвърли насмешливо Гарвана. — И тя пропуска вода само когато плува. Сега въобще не тече.

Присвитите очи на Гарвана й казваха, че той не одобрява лятната й резиденция. Добре, но вече нищо не можеше да се направи. Цената беше приемлива, включваше и използването на моторна лодка. За съжаление, и лодката и мотора сега се намираха на дъното на залива Тотем.

— Знаеш ли откъде бих могла да купя някоя лодка на старо? — попита Жана и добави: — По-евтина…

— Аз ще се погрижа за това — обеща Гарвана. — Май старата Надин добре е пооскубала последната си наематели.

— Не е нужно. Аз мога и сама…

— Искаш ли да хвърляме ези-тура?

Жана понечи да възрази, но един поглед към Гарвана беше предостатъчен, за да се въздържи. Внезапно помръкналото му изражение подсказваше, че не е избрала най-подходящия момент да влиза в спор. Беше забелязала, че всеки път, когато спомене по някакъв повод лодката на Надин, Гарвана изведнъж загубваше чувството си за хумор. Жана се досещаше за причината. Явно постоянно го гризеше мисълта, че ако тогава, когато морето погълна лодката й, той спеше по-дълбоко или пък беше закъснял само няколко минути с помощта си, или ако въобще не се намираше в залива, тя непременно щеше да се удави.

Същата мисъл често спохождаше и Жана — обикновено в малките часове на нощта. Тя се събуждаше внезапно с разтуптяно сърце. Точно в такива моменти беше истинско успокоение да усеща Гарвана до себе си, да се сгуши в него и да заспи отново, знаейки, че е в безопасност.

— Не, няма да хвърляме ези-тура — каза Жана и се усмихна леко. — Ти използваш омагьосани монети.

В отговор Гарвана се усмихна, като си спомни изненадания й вид, когато той я преметна и потупа нежните извивки на задните й части.

— Остава ни тогава да решим кой ще прави вечерята — обърна се към Хоук. — Вие двамата при чичо ли се настанихте?

— Той не искаше и да чува възражения.

— Бях сигурен в това. Чичо има точно набито око за красотата. Ти по-добре дръж Ейнджъл изкъсо. Да знаеш, чичо много се харесва на жените — страхотно си падат по него!

Устните на Хоук се разтеглиха в усмивка.

— Как няма да лудеят по него, та той е истински красавец, дяволът му с дявол! Не е трудно да забележи човек, от кого си наследил хубавото си лице.

Ейнджъл избухна в смях.

— Хоук, трябва да се засрамиш! Чичо е грозен като някоя мърлява мида и ти добре го знаеш. А Гарвана категорично не е.

— Много е дребничък за моя вкус, предпочитам по-едрите мъжаги — подхвърли Хоук, като се подхилваше под мустак.

Гарвана се пресегна и прегърна Хоук през раменете — онази крепка, означаваща много прегръдка, която мъжете пазят за своите братя или за друг мъж, чиято дружба ценят високо.

— Липсваше ми, Хоук! Много съм щастлив, че успя да се измъкнеш за няколко дена.

— Ето, че успях. Но пък и ти не наминаваш към Ванкувър…

— Бях малко… изнервен.

— Да — каза меко Хоук. — Разбирам те напълно. Веднъж и аз бях доста изнервен — извърна очи към Ейнджъл. — Но вече не съм.

Ейнджъл погледна към Хоук и се усмихна.

И ако Жана все още имаше някакви съмнения по отношение на мястото на Гарвана в живота на Ейнджъл, то този поглед отговори на всичките й въпроси. Усмивката на Ейнджъл мълчаливо й казваше, че Хоук е единственият мъж за нея. Същото беше и с Хоук. Нежното докосване на пръстите му до бузата на Ейнджъл показваше, че за него тя беше светлината, която озаряваше и най-страшния мрак.

Жана отмести поглед към Гарвана и видя меката усмивка, с която наблюдаваше почти осезаемата любов на приятелите си. Изведнъж някаква тъга прониза душата й, някакво странно, почти смазващо състрадание към Гарвана. Ейнджъл и Хоук бяха двете половини на едно много красиво и много силно цяло. Гарвана не само го приемаше, но той се радваше, наслаждаваше се с видимо задоволство на външната проява на взаимната им любов, обичаше ги и двамата еднакво силно.

А аз не съм толкова великодушна, просветна изведнъж в съзнанието на Жана и я натъжи. Не, разбира се, че не завиждам на чувствата, които Хоук и Ейнджъл изпитват един към друг. Но аз също искам да съм обичана така! Толкова много искам, че имам чувството, че са ме обърнали наопаки и всеки мой оголен нерв е изложен на соления въздух. Безумно мечтая за такава любов, затова ми е трудно да погледна Гарвана и да не ревна от мъка за себе си, за нас.

За него.

Защото аз я искам и заради него. Дори и с мен да не стане, искам той също да получи такава любов. Искам я за него дори повече, отколкото за себе си. А с нищо не мога да му помогна, както не мога да помогна и на себе си…

— Жана, какво има? — прошепна Гарвана.

Жана бавно отвори очи и чак тогава си даде сметка, че се облегнала на силните му, горещи гърди, а ръката му дискретно я подкрепяше.

— Нищо ново — каза тя, вдигна глава и му се усмихна почти през сълзи. За съжаление, това бе най-доброто, с което разполагаше в момента. Но явно — недостатъчно.

Гарвана присви очи и я погледна втренчено.

— Май нещо ме прихващат — рече виновно Жана. — Шок от сблъсъка с цивилизацията и така нататък. Сигурно съм се пристрастила към рая.

Погледът на Гарвана пламна. Прегръдката му стана по-крепка.

— Не е нужно всичко да свърши сега — прошепна той. Пое дъх и се заслуша в думите си. Правеше точно това, което се беше заклел да не прави — оказваше натиск върху нея, използваше благодарността ѝ за собствения си егоизъм. — Имаш още няколко дни на разположение, нали? Искаш ли?

— Искам — прошепна Жана. Отстъпи пред порива на сърцето си и прегърна Гарвана. — Ужасно много искам.

Гарвана прихвана леко Жана с двете си ръце и почти без никакво усилие я вдигна във въздуха. Харесваше му да я усеща така, поддържана само от ръцете му. Когато най-после я остави на земята, видя, че Ейнджъл го наблюдава с весела одобрителна усмивка.

— Значи, решено! — каза Гарвана. — Ще се срещнем за вечеря в пет при Жана. Аз ще донеса продукти, Ейнджъл ще сготви, а Хоук след

това ще изчисти.

— А аз какво ще правя? За мен не остана никаква работа — отбеляза Жана.

— Ти — каза Гарвана и натисна леко носа й с големия си пръст — си осъдена на една дълга, гореща вана, а след това ще седнеш в скута ми и ще ми разказваш тихичко за живота и страстите на пурпурните морски таралежи.

— Не мисля, че си достатъчно голяма, за да слушаш такива работи — каза Хоук и покри ушите на Ейнджъл с ръце.

— Много ти се иска — отвърна му тя и покри ушите на Хоук със своите малки ръце. Нежно ги дръпна и приближи лицето му до своето. Прошепна му нещо, от което веждите му се вдигнаха и се разнесе звучният му смях.

— Ти черпиш — добави той с многообещаваща усмивка.

Жана тъкмо изтърпяваше с нескрито удоволствие първата част от „присъдата си“, когато на входната врата се почука.

— Ти ли си, Гарване? — попита, като се пресягаше за хавлията.

— Самият аз, от плът и кръв — отвърна той, влезе в стаята и затвори вратата след себе си. — А ти? Облечена ли си?

— Само по плът. Дотук успях. Какво става, ти ли си подранил или аз се забравих във ваната? — попита тя и надзърна през открехнатата врата на банята. Гарвана се усмихна и отвори широко вратата.

— Бих казал, че идвам точно навреме.

Дъхът на Жана спря, когато видя погледа на Гарвана, който той бавно и чувствено плъзгаше по нея.

— Господи! — възкликна почти благоговейно той. — Прекалено красива си, за да си истинска.

Видимите тръпки, които минаваха по кожата на Жана бяха в резултат на нещо доста по-различно от студения въздух, нахлуващ в банята.

— Гарване… — каза с треперлив глас, но не можа да продължи.

— Кажи го пак — прошепна той.

— Какво да кажа?

— Името ми.

Гласът на Гарвана беше толкова глух, че Жана почти не разбираше думите му. Той се наведе над нея, вкусвайки горящата й кожа с бавни, чувствени движения на езика си.

— Гарване — каза Жана. Опита се отново да го повтори, но устните му дразнеха гърдите й, втвърдяваха зърната им. Контрастът между косата му върху кожата й беше все едно да поставиш перла върху черна коприна.

— Гарване — каза Жана с треперещ глас и впи пръсти в косата му.

Той коленичи пред нея и започна да я гали. Жана усещаше парещото докосване на силните му ръце. Милваше я така, сякаш искаше да запечата и най-дребната подробност, всяка частица от тялото й. Езикът му очерта гореща, чувствена линия от коляното до покритото с тъмни косъмчета кътче между бедрата й. Тя тихичко стенеше от удоволствие. Чувстваше как топлината я обгръща като блестяща диамантена мъгла.

— Гарване — разнесе се дрезгавият от възбуда глас на Жана. Чувстваше, че се разтапя в бавната опияняваща милувка на езика му. — Гарване!

— Да — прошепна той и очите му заискряха победоносно. Душата му пееше от щастие. — Точно така! Повтаряй, викай името ми, докато те любя. Когато го изричаш така, искам да получа… всичко. От теб. Тук. Сега. Завинаги.

Жана се притисна към него. Повтаряше името му като пламенна отчаяна молитва за любов. Когато тя повече не можеше да устои на възбудата, той я грабна и я понесе в ръцете си в малката спалня. Много нежно я положи върху тъмния чаршаф и застана до нея, а черните му очи се взираха в горящото й тяло сякаш за първи път виждаше жена.

— Гарване? — подкани го тя с треперещ глас. Без да откъсна погледа си от нея, той започна да се съблича.

— Ще те любя — каза глухо. — Ще те любя, докато не се превърна в единственото нещо на света за тебе, докато името ми не остане единствената дума в съзнанието ти и ти не започнеш да го крещиш с всяка глътка въздух, която ще поемат дробовете ти. Ще гледам как очите ти променят зеления си цвят и се забулват в сребристата мъгла, докато аз се потъвам в тебе и се превърнем в едно

неразделимо цяло. След това ще изтрия сълзите от лицето ти и ще започна всичко отново.

Страстната, почти дива увереност, която прозвуча в гласа на Гарвана, струеше от цялата му плът, когато той коленичи над нея, докосвайки я, за да я люби. Жана искаше да каже нещо, но не намери сили. Сякаш още първите му милувки някой я бе отделил от тялото й. Понечи отново да каже нещо, но от устните й се изтръгна само един първичен звук на удоволствие, което го накара да се усмихне.

И след това единственият звук в стаята беше гласът на Жана, която го викаше, крещеше името му.

Беше като тъжна любовна песен за един гарван, който не отвръща на любовта.

ДЕВЕТА ГЛАВА

В утрото на последния августовски ден Жана бавно се събуди и потърка буза в могъщата, еластична планина от мускули, каквато представляваха гърдите на Гарвана. Той издаде някакъв звук на задоволство в просъница, прегърна я още по-близо до себе си и много бързо заспа отново. Щастлива, тя се сгуши в топлата му кожа, но не можа пак да заспи. Въобще не й се искаше да заспива през цялата нощ, след като се бяха върнали от екскурзия до реката Якуун. Не искаше да пропилява в спане нито един миг от тези последни часове, които й оставаха с него.

Беше вече взела категоричното решение. Днес щеше да му каже, че го обича. Надяваше се, че именно днес той щеше да приеме любовта й, нямаше да я отблъсне нежно и тактично, както до сега. Днес или той трябваше да откликне на любовта й, или тя щеше да бъде принудена да си замине. Съзнаваше прекрасно, че ако се задържеше още малко при Гарвана, па макар и един-единствен ден, след това изобщо не би била в състояние да си тръгне. Дори не беше много сигурна, че и сега можеше да го направи. Поне обаче щеше да опита. Твърде много обичаше този мъж, за да го обременява с присъствието си, да му натрапва чувство, което той не искаше.

Разбира се, че ме обича поне мъничко — помисли си тя, притискайки буза в щедрата му топлина. Не може един мъж, който не обича поне малко, да бъде толкова нежен, така страстен, толкова щастлив с мен.

Гарвана не криеше радостта си, че Жана е с него. Дори когато тя му обърна внимание, че Ейнджъл и Хоук са били толкова път до тук, за да се видят с него, а не с някаква все пак непозната за тях жена, той си направи оглушки и настоя, че това съвсем не е така. Много рядко се случваше да не е до нея, но тогава се чуваха поне два-три пъти по телефона. Тя заспиваше с вкуса на неговите устни, когато се събуждаше, усещаше туптенето на сърцето му до бузата си, чувстваше топлината на тялото му, притиснало се плътно до нейното.

Дълго бе седяла в скута му, бе шептяла нежно в ухото му невероятни глупости и беше слушала опиянена как неговият дълбок, гърлен смях се смесва с нейния. Ходиха до легендарната река Тлел и с часове съзерцаваха как рибарите вадят от водата сьомга, искряща като изумрудена на слънцето. Водата беше с онзи странен цвят на уиски, бистра и дива като очите на сокол. Бяха наблюдавали как внезапен порив на вятъра откъм морето набраздява водата, изписвайки по повърхността й вълшебни сребърни рисунки. Бяха слушали пронизващия вой на приближаващата буря, плачът на птиците, устремени към бленуваните милувки на небето. Дълго стояха безмълвни на брега на река Якуун, омагьосани от могъщ и строен смърч, който грееше като златен пламък на фона на вечнозелената вековна гора. Нямаше друго такова дърво на земята. Нито едно. Уникално, самотно растящо в един непокътнат рай. Жана бе плакала от болката на изгарящото я желание да гледа и се наслаждава на Гарвана и златния смърч заедно, един до друг, в съвършено единение на тяхната сила и самота.

И винаги, винаги — и в гората, и над морето — в тази първична извечна тишина, Жана улавяше ехото от самотното ридание на гарвана.

Имаше само един начин да проникне в това усамотение, да отговори на този търсещ вик. Но всеки път, когато се опитваше да заговори за любовта си, той караше устните й да занемеят, спираше сърцето й със страстен и възпламеняващ шепот, дъхът му се сливаше с нейния, докато станеше отново част от нея. Тогава единствената дума, която тя можеше да изрече бе само неговото име, сетивата й откликваха единствено на дивата му сила, която разпалваше и потушаваше пожара в плътта й, едничката й мисъл бе за него и за безумната, опияняваща наслада, с която я даряваше.

Мисълта, че може би никога повече няма да усети разтърсващия полет в ръцете на Гарвана, я накара да затвори очи от болка. Въздъхна дълбоко и бавно, решена твърдо да се пребори с тъгата, защото искаше този, може би последен, ден да бъде весел, приятен. Щеше да направи всичко, което зависеше от нея, за да е такъв. Нямаше да има сълзи, нямаше да има разбити мечти. Щеше да има само непринуден, дружелюбен смях и радост в омагьосаната, сладко-горчива красота на един последен ден в рая.

И в края на този ден — за последен път — тя щеше да каже на Гарвана, че го обича. В края на този ден тя ще разбере и своята присъда.

Жана целуна лекичко гръдта на Гарвана и се сгуши в къдравите косъмчета, които гъделичкаха носа й. Откри, че може да достигне с език тъмния кръг около зърното му. Прокара линия по кожата му, наслаждавайки се на вкуса и усещането. Беше невероятно да го има целия само за себе си, да го събужда, както той винаги я бе събуждал — оплетена дълбоко в горещата, копринена паяжина на неговата сексуалност, възбудена от еротични усещания, които бяха едновременно и като на сън, и съвсем истински. Чувстваше как полетява и се издига все по-нависоко и по-нависоко, докато телата им се сливаха, за да достигне висините на несравнимата наслада — наслада, която можеше да дойде само върху блестящите черни криле на един див гарван.

Сега бе неин ред да вкуси от спящата мощ на мъжа, когото обичаше. Може би никога вече нямаше да има друга възможност да го събуди с бавни, страстни милувки. Може би никога вече нямаше да познае удоволствието да го преведе по пътя от съня към екстаза.

Жана дръпна настрана завивката и огледа голото мъжествено красиво тяло на Гарвана. Коленичи над него и погали с пръсти всеки мускул на изваяната му снага. Нейното успокояващо докосване го унесе в нови сънища. Той се размърда леко и изпъшка доволно в съня си. Дори заспал, откликваше на ласките й, търсеше близост с горещите й, милващи ръце. Жана се усмихна. Чудеше се, какво ли сънува Гарвана точно сега. Облиза кожата му с бавни, котешки движения на езика си, а пръстите й вкусваха от горещината и мускулите на тялото му. Като захапваше леко кожата му, очерта пътечка от брадичката до хълбоците му. Усети, че той се събужда. Върхът на езика й очерта пъпа му и го напълни със страстни и нежни милувки. Ръцете й се плъзгаха по стегнатите, дори в съня, силни мускулести бедра на Гарвана.

— Ти май пак плуваш в опасни води — избоботи Гарвана. Гласът му бе развеселен и плътен от възбудата.

— Да — каза Жана, разглеждайки неговата толкова различна плът в ръцете си. — Знам. Този път знам.

Гарвана се усмихна, спомни си за онзи първи път, когато двамата се събудиха в едно легло, а Жана не беше разпознала какво докосваха

ръцете й.

— Искам… да те докосвам — прошепна нежно тя, без да спира да го милва. — Имаш ли нещо против?

— Имам ли вид на човек, който би възразил на такова нещо? — попита Гарвана със стържещ глас.

Жана премести поглед от замъглените от еротична чувственост очи на Гарвана към твърдата плът, която милваше.

— Не, съвсем не ми изглеждаш на такъв — каза тихо тя. — Но има и други начини, които, преди да се срещнем, направо ме ужасяваха. — Тя се усмихна дяволито, като се сети за купчината книги, които бе изхвърлила след развода си. — Останаха цели раздели, които много ми се иска да проуча на практика. С теб, Гарване. Само с теб. Имаш ли нещо напротив?

Тя почувства внезапното, диво стягане на тялото му, когато разбра, какво го пита.

— Каквото поискаш, малкото ми войниче! — каза Гарвана с плътен глас, любящ и дрезгав от очакване. — Каквото си поискаш.

— И за колкото време си го поискаш — добави тя и се усмихна, като си спомни думите, който й беше казал преди известно време. — Трябва да призная, че имам голям късмет, че си наистина невероятно силен мъж, Гарване — прошепна тя възбудено и се наведе над него. — Голям късмет извадих.

Дългата и широка пясъчна ивица се виеше пред Гарвана и Жана като огромна лента. Вятърът, който бе прогонил облаците и мъглата, набраздяваше тъмносинята шир на океана. Пенестите бели шапките на вълните проблясваха и изчезваха, само за да образуват нови металносини възвишения. Огромни разпенени вълни — като разбита на пухкав крем сметана — се търкаляха към плажа и добавяха ритмичния си тътен към свистящия вой на вятъра. Никакви маси за пикник или разхвърляни празни консервени кутии не загрозяваха девствената чистота на пясъка. Нямаше следи от стъпки, нямаше хора, нямаше нищо друго, освен вятър и далечните писъци на чайките.

— Да ти призная, чувствам се като нарушител — рече Жана и погледна назад към следите, които двамата с Гарвана оставяха по пясъка.

— Не бой се, приливът скоро ще ги заличи и всичко пак ще бъде чисто, непокътнато — отвърна Гарвана. — Все едно, че никога не сме минавали оттук. — Погледна към небето и разположението на слънцето. — Остава ни още малко време до срещата с Ейнджъл и Хоук. Искаш ли да се разходим и да разгледаш всичко тук?

Гарвана улови чувствената усмивчица на Жана, която трудно би останала незабележима. Не знаеше да се смее ли или да се наругае. Усети, че кръвта му отново се възпламенява като по команда.

— Имах предвид да разгледаме плажа — продължи той, — но съм готов да приема и всякакви други предложения.

Знаеше, че не може да се спре, не може да се въздържи — наведе се и целуна бавно Жана, наслаждавайки се дълго на устните й.

— Всъщност, искам да отбележа — каза и отвори ципа на якето й. Плъзна ръка под пуловера й и продължи: — Самия аз бих могъл да дам няколко предложения.

Жана зарови пръсти в косата му.

— Знаеш ли? — каза и захапа страстно долната му устна. — Мисля, че блъфираш. След такава сутрин, това може да е само блъф!

— Искаш ли да се хванем на бас? — попита той и се ухили.

Гарвана знаеше, че трябва да освободи Жана от мрежата на своята чувственост и желание. Именно затова бе решил да я доведе на този вълшебен плаж. Тук трябваше да я освободи от своето натрапчиво присъствие, тук трябваше да се сбогува с нея завинаги. И въпреки болезненото решение, едната му ръка милваше заобленията й задни части и притискаше силно тялото й в твърдата си плът.

Тя усети, че дишането й отново губи нормалния си ритъм — както често ставаше, когато той бе край нея. Беше готов за нови подвизи, все едно, че не бяха прекарали цяла сутрин в проучване на границите на неговата сила и издръжливост.

— Даа — усмихна се някак особено Гарвана, като видя учуденото й лице. Вдигна нагоре ръката си да погали кадифеното зърно, което веднага се втвърди под пръстите му. — Дяволска работа — съгласи се той. — Преди да те срещна, никога не съм имал такъв проблем.

— Нито пък аз — каза Жана. Усещаше как топлината на желанието я залива неудържимо. Тялото й се изви към неговото в дълга, интимна милувка.

— При това положение, защо трябва да страдаме от комплекси?

— За какви комплекси говориш?

— Че не може да се прави любов на обществен плаж — каза кратко Гарвана.

— О, по дяволите! — въздъхна Жана.

— Ами да, по дяволите. — С огромно нежелание Гарвана измъкна ръцете си изпод пуловера на Жана, но не и преди да се увери как зърното набъбва под пръстите му. — Защо ли винаги те загръщам, когато всичко, което искам, е да прекарам езика си по тебе? — изръмжа той и смъкна пуловера й.

Жана тихо се засмя.

— Ти да ме загръщаш? И откога това?

— Още от първия път, когато видях тази узряла ягода да се подава изпод края на завивката — отвърна той. — Единственото, което исках, беше да я взема в устата си и да почувствам как се променяш, докато езикът ми те люби.

Жана внезапно си спомни момента, когато Гарвана подпъхваше завивката под раменете й, а тя си мислеше ужасена, че му е абсолютно безразлична като жена.

— Значи тогава ме желаеше? — прошепна Жана. Беше й почти невъзможно да повярва.

— Не знам как ще прозвучи, но те пожелах в момента, когато те видях да се бориш с бурята — каза той с равен глас.

— Трябваше да ме вземеш, Гарване, защо не го направи? Аз бях твоя, още когато за първи път чух гласа ти да ме вика през грохота на вълните, да ми казва, че не съм сама. Бях твоя, преди още да те познавах — прошепна тя. — Все още съм твоя. И винаги ще бъда. Обичам…

Жана почувства топлината и сладостта на устните му, които я целунаха, пресичайки потока от прошепнатите думи. Измина много време, преди той да я пусне, да вземе ръката й в своята и да я поведе надолу по девствените пясъци. За миг тя затвори очи и закрачи бавно, опитвайки се да заглуши болката, която разкъсваше сърцето й. Не й беше позволено да говори за своята любов. Вятърът измъкна шнолите от косата й, разроши я така, че изглеждаше като облак с топлия цвят на канела около лицето й.

Съмненията, които чезнеха всеки път, когато Гарвана я любеше, я притиснаха отново с удвоена сила. Той беше честен мъж, състрадателен и добър. И ако не изпитва обич към нея, той наистина щеше да направи всичко възможно да не я нарани. Вероятно един от начините да го постигне бе да отвлече вниманието й, когато откровеното й признание в любов се превръщаше в глас в пустиня. Именно затова в такива моменти той винаги я целуваше, пресичаше думите й. Беше й доказал толкова пъти, че за тялото му тя е безкраен огън, ала душата му оставаше недокосната. Страст, а не любов.

Защо не може човек да обича достатъчно и за двама?

Безмълвният, отчаян вик не получи отговор, освен свистенето на вятъра, който се носеше над недокоснатите пясъци.

Гарвана се опита да гледа към земята или към набразденото от вятъра море, но не можеше да откъсне очи от Жана за повече от няколко секунди. Чувстваше тъгата й, мъката, която правеше усмивката й още по-ослепителна и болезнено красива, когато се обърнеше към него. Тя беше смело момиче и точно смелостта й го бе привлякла, още преди да види нейната красота и да усети чувствеността й. И сега чувстваше тази смелост, решимостта й да се усмихва беше величава, колкото и мъката й. Искаше му се неудържимо да я прегърне, да я утеши, да изтрие тъгата от очите й, ала съзнаваше, че в крайна сметка това само щеше да влоши нещата за нея. Днес той трябваше да отвори ръце и да я освободи — да върне дара на боговете.

— Вървиш като човек, който знае точно къде отива — каза Жана със свито гърло. Болезнената буца, заседнала в гърлото й, я задушаваше. С мъка сдържаше сълзите си.

— Така ли?

— Опнал рамене, вървиш напред като че ли гониш една отдавна преследвана цел…

Гарвана си представи как изглежда и се засмя.

— Просто исках да стигнем до онова място на плажа преди виденията да изчезнат.

Жана забрави за миг тъгата си и го изгледа с любопитство.

— Малко по-нататък, там, където плажът завива на ляво — обясни той. — Там именно те танцуват, но само в ясни дни.

След пауза, колкото три удара на сърцето, Жана възкликна победоносно:

— Става дума за честлинните камбурси, нали? И техните окласни щурпи?

— Не, това са розови миражи и те танцуват между Аляска и Едем — отбеляза Гарвана и внезапно спря. — Ето там, виждаш ли ги?

Жана почувства как топлината му я обгърна, когато той притисна гърба й до мускулестите си гърди. Силната му ръка я хвана за рамото и той посочи на север към хоризонта.

— Там! — Плътният му глас се бе превърнал в шепот. — Виждаш ли как танцуват?

— О, да — съгласи се тя. — Точно до розовите слонове, които подскачат насам-натам толкова грациозно и леко. Те… — Дъхът й спря и тя усети как косата й настръхва. Присви очи, за да фокусира погледа си. — Гарване, там има нещо!

— Да — прошепна той. — Не са ли прекрасни? Като ги гледа, човек мечтае само вълшебният проблясващ танц на тези пламъчета да приближи до него, за да ги докосне.

Жана онемя. Тайнствените видения, които властно я привличаха, се извиваха и променяха като бледорозови пламъци, безмълвно й шептяха нещо, омагьосваха я. Рационалната част на разума й спокойно й говореше, че нежните видения са просто игра на светлината и атмосферата, също като миражите в пустините, които са довеждали толкова пътешественици до лудост и смърт. Ала онова първично, което хората са наследили от своите далечни, далечни праотци, я караше да се взира запленена във виденията и да вижда части от собствената си душа, които тъжно я зовяха и й нашепваха, че всичко, за което бе мечтала, се изнизва като шепа песъчинки между пръстите й.

Виденията бяха сякаш очертани от прозрачни сребърни пламъци и блестящо розови, едновременно неземни и съвсем реални. Те бяха морето и пустинния залив, и самотното дърво — единствени на цялата земя. Те бяха безмълвната песен на гарвана и красивата усмивка, която й отговаряше. Те бяха един мъж и една жена, създадени за този искрящ миг безвремие, сътворени за този див и прелестен Рай, създадени един за друг. Те блестяха и се преплитаха между небето и морето, между времето и безвремието, истински и бленувани.

Гарвана бе приковал очи в красивото лице на Жана — едновременно напрегнато и сияещо, съчетаващо в себе си и тъгата и въодушевлението. Искаше му се да я попита какво вижда в

загадъчното небе, но знаеше, че няма право на това. Виденията можеха да бъдат само споделяни в мълчание — дар, подарен от един човешки разум на друг, от една душа на друга. Вече бе взел прекалено много от нея — много повече, отколкото му позволяваше човешката съвест. И той трябваше да заплати за това с мъката на спомените, когато се докоснеше отново до всяко мигновение от тези дни, прекарани в рая, и когато, вече далеч от него, отново преосмисляше огромната си загуба.

Гарвана откъсна поглед от Жана и бавно го премести към неземните видения, искрящи над водата. Върна се назад във времето, преди много години, когато беше съвсем сам.

— Лятото, когато построих колибата в залива Тотем — подхвана тихо той, — бях неспокоен, самотен, като птица без криле, като риба без вода. Нищо не вървеше и нищо не беше както трябва. И по-рано съм бил сам, но никога — самотен.

За кратко замълча колебливо, връщайки се назад в лятото, което беше започнало почти като това лято, но бе завършило така различно.

— Няколко дена след като завърших колибата отново се почувствах много нервен и напрегнат. Започнах да кръстосвам из гората, исках да се изморя до смърт, за да мога да заспя.

За един миг Гарвана затвори очи. В съзнанието му изникна картината на онзи потънал в зеленина Едем, който доста често приличаше повече на ад.

— Един ден намерих млада кошута, паднала в покрита от мъха дупка. Тя беше почти мъртва от жажда, ужас и болка. Когато я освободих, видях, че единият й крак бе наранен. Ако я оставех така в гората, щеше да умре. Но ако я приберях при себе си, в колибата, и я обградях с грижи и внимание, фактически аз я обричах пак на смърт, но много по-жестока смърт. Бедното животно със сигурност щеше да оздравее, но щеше да изгуби инстинкта си за оцеляване, защото щеше да бъде зависимо от мен. А един ден аз щях да съм принуден да го и изоставя — когато лятото се изнижеше и зимата потропаше на вратата, трябваше да си отида. Аз знаех това, но не и кошутата. За нея съществуваше само настоящето, но не и бъдещето.

Гарвана замълча.

Жана очакваше напрегнато да продължи своя разказ. Чувстваше как мълчанието я обгръща като студена мъгла и я кара да настръхне. Усещаше с душата си, че не иска да чуе края на историята, която

разказваше Гарвана. Друг избор обаче нямаше, трябваше да узнае всичко, да разбере мъжа, когото обичаше, независимо на каква цена.

— И ти какво направи? — прошепна тя. Думите с мъка се процеждаха през стегнатото й гърло.

— Взех я на ръце, занесох я до колибата и й превързах крака. Изплетох й клетка от кедрови клони на завет до колибата. Имаше естествена храна, чиста вода и нямаше мечки, които да се възползват от нейната безпомощност.

Гарвана спря, сякаш виждаше отново нежната, трепереща кошута, която толкова лесно се бе успокоила от гласа му и от докосването на ръцете му.

— Беше много лесно да спечеля доверието й. Беше мила, с прекрасни влажни и умни очи, лесно се приспособяваше, както всички млади същества. Лесно се научи да идва при мен, щом чуеше гласа ми. Радваше ме, караше ме да се усмихвам. Беше ми приятелка, а аз бях… самотен.

Жана поиска да попита Гарвана защо се е чувствал толкова самотен, но той отново подхвана своя разказ.

— Един ден оставих кошутата сама в клетката. Проверих, за да съм сигурен, че нито ме вижда, нито ме подушва. По това време тя вече не куцаше. Дори беше изяла бинта, с който я превързвах. Клетката беше достатъчно висока, за да задържи една наранена кошута, но не толкова, че да попречи на оздравялата да я прескочи. Когато се върнах няколко дни по-късно, за да проверя как е, клетката бе празна. Заварих само вековни кедри и вековна тишина.

Вятърът, духаше в лицето на Жана и изсушаваше сълзите, които се ронеха от очите й. Гарвана видя следите им и с безкрайна нежност я погали по косата.

— Нямаше нищо лошо в това, че си беше отишла — каза той. — Моята награда, че помогнах на кошутата, не беше, че спечелих доверието й. Наградата ми беше да видя последния й грациозен скок, когато потъваше в гората — там, където се бе родила. Тя не погледна назад. И никога не се върна при сечището или при колибата. — Гарвана отмести ръката си от косата на Жана. — И така трябваше да бъде. Ако бях искал нещо повече от кошутата, възползвайки се от нейната безпомощност, това би означавало, че съм нищожество, а не човек.

Жана наведе глава, докато се бореше със сълзите. Разбираше, че за Гарвана тя е като онази кошута — ранена, безпомощна, оставена на неговите грижи, само докато бъде спасена, излекувана и след това освободена.

Също като Ейнджъл. И тя беше дар на капризната съдба — съдбата, която бе поискала от него да излекува болната душа на Ейнджъл и после да я освободи. Именно това имаше предвид Гарвана, когато каза, че е разбрал, че живота на Ейнджъл е по-ценен и по-важен от шанса да спечели любовта й. Беше отишъл при нея, беше я освободил от капана на гнева и отчаянието, беше й показал пътя към нейното изцеление… и след това бе гледал как излита от ръцете му, без да погледне назад.

По-късно Ейнджъл все пак се беше върнала. Но дали това носеше някаква утеха на Гарвана?

— Заради Ейнджъл, нали? — попита шепнешком тя. — Заради нея си бил толкова неспокоен през лятото, когато си построил колибата.

Гласът й леко потрепераше и това накара Гарвана да съжалява, че я бе довел тук, на този плаж, в този миг, разкъсвайки илюзиите й на хиляди парчета, без да й предложи нищо в замяна. Илюзиите обаче можеха да бъдат и жестоки. И затова час по-скоро човек трябваше да се раздели с тях. Жана трябваше да осъзнае, че е свободна, че не дължи нищо на мъжа, който бе спасил живота й, като я извади от морето, и най-малко любов, каквато тя си въобразяваше, че изпитва.

— Сега нещата са съвсем различни — спокойно отговори Гарвана. — Изпитвам огромна радост, като виждам Ейнджъл и Хоук заедно.

— Сега — да, но не и тогава. През лятото, когато си построил колибата…

Лекото потрепване на клепачите му показа на Жана, че е права.

— Ейнджъл току-що се беше омъжила за Хоук. А аз като че ли…

Гарвана отново спря, търсеше подходящи думи, които да опишат чувствата му през онова лято. Никога по-рано не бе опитвал да го направи.

— Като ги гледаше, се питаше дали някога отново ще можеш да обичаш и да бъдеш обичан така — подсказа Жана.

Гарвана затвори очи. Колко лесно, колко ясно Жана четеше в душата му — сякаш тя бе за нея отворена книга.

— Да — бе краткият му отговор.

— Аз те обичам така, Гарване.

— Недей, малкото ми войниче — прошепна той и погали с пръсти бузата на Жана.

— Защо? — попита тя с треперещ глас. — Защо не ми позволяваш да ти кажа, че те обичам?

Долепил устни до косите й, той прошепна името й, а ръцете му се впиха в раменете й, със сила, която трудно контролираше. Искаше да й попречи да се обърне с лице към него. Страхуваше се, че ако види очите й, отново щеше да се предаде на чувствата, които изпитваше към нея. Отново щеше да я привлече в прегръдката си и да я задържи при себе си. Защото никога не се бе чувствал тъй жив, тъй жизнен, както когато беше с нея.

— Това, което чувстваш, мое малко войниче, е благодарност, признателност и страст, а не любов — каза Гарвана. Трудно владееше гласа си, имаше усещането, че звукът му дращи в ушите му. — Ти щеше да изпитваш същото към всеки друг мъж, спасил живота ти, а после проявил слабост и липса и най-елементарно благоприличие, възползвайки се от твоята безпомощност и уязвимост.

Горчивината и самообвинението в гласа на мъжа стреснаха Жана.

— Това не е… — започна тя.

— Не — прекъсна я почти грубо той. — Чуй ме. Ти си красива, невероятно привлекателна жена, имала си нещастието обаче да се омъжиш за един от онези „мъже“, които не могат да те оценят. Никога няма да забравя дните, които прекарахме заедно с теб. Няма да забравя твоята духовитост, твоя смях и твоята чувственост, докато съм жив.

„И последната дума, която ще изрека, преди да склопя очи, ще бъде името ти.“

Гарвана все пак бе запазил достатъчно самообладание, за да не изрече на глас тази жестока истина.

Беше дошъл тук, на плажа на виденията, за да върне на боговете техния подарък. Беше дошъл тук, за да освободи Жана, а не да продължава да я държи в плен на заблуждението й, че го обича.

— Не ми дължиш нищо — продължи той, отнемайки й възможността да говори. — Срещна ни случайността, на място, където времето е спряло. Нямаше други хора, нямаше нищо, което да ти напомня за истинския ти живот. Отдаде ми се от благодарност, защото, по една случайност, аз бях този, който те спаси от морето, а после не беше трудно да се досетиш колко силно те желаех. Ако се бяхме срещнали другаде, при нормални обстоятелства, ти нямаше да ми обърнеш никакво внимание, а още по-малко да ме пожелаеш като любовник.

— Но това не е истина — прошепна Жана. Опита се да се обърне с лице към Гарвана, но силната хватка на ръцете му не й позволяваше дори да помръдне. — Бих те обикнала, дори и да те срещнех насред централния площад на Сиатъл, сред хиляди забързани човеци около мен и нищо по-важно в главата от мисълта къде да вечерям. Слушаш ли ме? Аз винаги съм те обичала, Гарване! Винаги! И това няма да се промени — никога, никъде, при никакви обстоятелства.

— Жана! — започна Гарвана. До болка му се искаше да й повярва, ала разбираше, че няма право да го направи. Душата му копнееше безумно да приеме поднесения дар — желан повече от всичко на света, но разумът се бореше безмилостно, ожесточено със сърцето. Благодарността се забравя. Страстта утихва постепенно. Тогава остава любовта. Знаеше, че след няколко години не би могъл да освободи Жана. Или след няколко месеца. Или даже след няколко часа… Трябваше да го стори сега, в момента, преди да стане прекалено късно. Преди да дойде онзи ден, когато тя ще се събуди в прегръдките му, проумяла вече разликата между благодарност и любов, преди да го погледне със съчувствие, преди да се почувства нещастна.

— След като се върнеш у дома, ще премислиш онова, което тук се случи. Ще го видиш по един друг начин. Ще бъде като сън. Приятен сън — додаде много тихо той. — Поне за това те моля, Господи!

— Какво да кажа, за да те накарам да им повярваш? — в гласа на Жана звучеше отчаяние. — Не мога да променя обстоятелствата, при които се срещнахме. Не мога да променя чувствата си към теб!

С едно бързо движение успя да се измъкне от хватката на Гарвана и се обърна с лице към него. Изобщо не я беше грижа, че ще види сълзите й.

— Позволи ми, остави ме да те обичам. Разреши и на себе си да отвърнеш на любовта ми, поне малко. Моля те!

— Недей, не ме измъчвай! — каза нежно той и закри устата й с дланта си. — Та аз вече се ненавиждам, че си позволих да те любя. Не прави нещата още по-лоши!

Жестока болка прониза сърцето на Жана и я накара да се почувства абсолютно безпомощна. Откровението, че Гарвана съжаляваше, че я беше любил, направо я смаза. Светът се завъртя под краката й и изчезна. Не й остана нищо, за което да се улови, освен за себе си. Някъде в далечината чу гласове, носени от вятъра, и си помисли, че розовите видения я викат, примамват я с призрачни картини на неща, които никога няма да се случат.

Гласовете преминаха в смях. Ейнджъл и Хоук идваха към тях, следвайки стъпките, които мокрият пясък бе запечатал. Ейнджъл — жената, която Гарвана някога бе обичал и бе загубил, за да продължи да я обича и сега, но по различен начин. Хоук — мъжът, в когото Ейнджъл беше влюбена и го обичаше по начин, по който сърцето й не бе успяло да откликне на любовта на Гарвана. Гарвана, не само че бе приел тази любов, но й се радваше като на своя, обичайки еднакво и двамата. Жана също се бе научила да се радва и да се възхищава на любовта, която ги свързваше. През изминалите няколко дни тя беше започнала да оценява ума, таланта и смелостта, които криеше очарователната външност на красивата блондинка. Същото можеше да каже и за Хоук — звънкият му смях и неочакваната нежност я бяха покорили.

Сега обаче Жана чувстваше, че няма да намери сили да гледа Ейнджъл и Хоук заедно, а още по-малко — да се радва на любовта им, която просто изпълваше пространството около тях. Не, точно сега не. Не и когато мъжът, който обичаше, изказва съжаление, че я бе докоснал.

Затвори очи, за да събере кураж. Беше си обещала, че ще прекарат един чудесен ден, преди да заговори за своята любов, без значение какъв щеше да е отговорът. Денят бе неин, беше говорила за любовта си… и беше чула как портите на рая хлопват зад гърба й, оставяйки я сама в един свят без любов. Всичко това й напомни, че трябва да се отдалечи, преди да е досадила твърде много с молбите си.

— Наистина ли тук има видения? — попита Ейнджъл, която приближи до тях и застана зад Гарвана.

— Всъщност има самоизмами — каза Жана с отчайващо спокоен тон и отвори очи. — Има разлика, не мислиш ли?

Ейнджъл стоеше неподвижна. Чувстваше болката в гласа на Жана, дори преди да види сълзите й. Погледна към Гарвана. Лицето му беше затворено, сурово, като издялано от камък, а не от плът и кръв.

— Гарвана ще ти обясни — продължи Жана, с поглед, блуждаещ някъде зад Ейнджъл. — Много е добър да дава необясними обяснения. А ако искаш да чуеш нещо по-специално, от което ченето ти непременно ще увисне, попитай го за разликата между благодарност и любов. Страхотно обяснение — ужасно поучително, имаш моята гаранция. Направо би могъл да го развие като научна дисертация!

— Жана, говориш глупости! — каза тихо Гарвана.

— Разбира се, защо не? Нали акълът ми остана на дъното на залива, не помниш ли? — Плъзна поглед по пясъчната ивица и дивото съвършенство на природата наоколо. — Жалко все пак, че това тук е Едем, а не Ноевият ковчег. За Ной числото две е било вълшебно, пък и нямаше изобщо да срещна трудност да пресека морето. Но тук е раят и ще ми се наложи да взема ферибота. Мога да се обзаложа, че капитанът му се казва Чейрън.

Жана се обърна рязко и закрачи напред, далеч от другите. Вървеше по пясъка, съвсем близо до морето, и леките вълни измиваха отпечатъка на всяка нейна стъпка.

— Къде отиваш? — попита Гарвана.

— Към реката Стикс.

— Тя води към ада, не към рая.

— Странно защо, но това никак не ме изненадва.

— До твоята колиба има поне още пет-шест километра. Нека Хоук те придружи дотам.

— Всичко е наред, Гарване — каза спокойно Жана, поглеждайки назад през рамо. — Ще вървя по пясъка край морето, а когато дойде прилива, ще изтрие стъпките ми, все едно никога не съм минавала.

Гарвана затвори очите си. Искаше да отиде при Жана, да я прегърне, да я успокои, да успокои и себе си. Но това щеше да е жестокост, а не доброта. Трябваше да бъде силен, за да е добър…

Жана задържа дълго погледа си върху Гарвана. После се обърна и пое напред. Крачеше бързо и не се обърна повече назад.

— Карлсън?

Гласът на Ейнджъл, която го докосна по ръката, го накара да подскочи. Бавно отстъпи няколко крачки назад.

— Няма ли да я настигнеш? — попита Хоук.

— Не трябваше никога да я докосвам!

Гарвана отвори очи. Бяха черни, диви, напрегнати очи, влажни от напиращите сълзи.

— Не можах да устоя. По някакъв примитивен, необясним начин разбрах, че Жана е моя още от първия момент, когато я видях. Знаех го.

— И тя го е знаела — каза Хоук. — Тя те обича, Карлсън. Вижда се от всяко…

— Това е благодарност — прекъсна го с дрезгав глас Гарвана. — Не е любов.

— Откъде си сигурен? — попита го Ейнджъл.

Неговият внезапен смях беше мрачен и див като очите му.

— Ангеле мой — каза нежно той. — Скъпа моя, прелестна Ейнджъл. Толкова е просто. Аз не съм от типа мъже, които жените обичат. Ти би трябвало да го знаеш най-добре.

Ейнджъл пребледня.

— Карлсън! — прегърна го тя. — Никога не съм искала да те нараня така. Вината беше моя, а не твоя. Ти си… Ти си чудесен!

— Не тъгувай за мен — промълви Гарвана и погали блестящата, златиста коса. — Дори и да можех, не бих променил това, което се случи. Аз не съм другата половина на душата ти и никога нямаше да мога да бъда. А Хоук е. И ти не си другата половина на моята душа. Сега вече го знам.

— Но Жана е — продължи настойчиво Ейнджъл. — Тя е твоята друга половина.

— Знам го — отвърна Гарвана. — Но също знам, че благодарността не е любов.

— Грешиш — каза тихо Хоук. — Аз самият бях отгледан заради благодарност, а не от любов. Знам какво е и какво не е благодарност. Това не са очите на жена, които следят всяко твое движение, не са

пръстите й, които те докосват с нужда и без нужда, не е гласът й, който омеква, когато произнася името ти, не е усмивката й, която става по-красива за теб, отколкото за всеки друг на земята.

Думите на Ейнджъл се набиваха в съзнанието на Гарвана като остриета. Толкова много му се искаше да им повярва, ала вече не вярваше и на себе си.

Обърна се рязко и тръгна към колата си, която бе спрял в края на пътя. Смесваше отпечатъците от стъпките си с другите, които водеха към морето, сякаш искаше да заличи разликата между дошлия на брега на виденията и онзи, който си е отишъл. Понесен от вятъра, гласът на Хоук обаче го преследваше.

— Жана те гледа така, както Ейнджъл гледа мене. Така, както аз гледам Ейнджъл. Така, както ти гледаш Жана. Това не е благодарност, Карлсън. Това е любов!

Горе, високо в небето писъците на чайките, които се викаха една друга, се смесиха с шума на вятъра. Крясъците им отекнаха в съзнанието на Гарвана като името на Жана. Пенестите вълни подеха крясъците им, повтаряха ги с дълбоки тонове, а вятърът им припяваше, сякаш плачеше. Където и да погледнеше, накъдето и да се обърнеше, Гарвана виждаше лика на Жана, усещаше вкуса й върху устните си, чувстваше я как пулсира в топлината на собствената си кръв, струяща по вените. Тя беше навсякъде, тя бе част от всяко нещо, но повече от всичко — тя беше част от душата му. Викаше името й в онази вековна тишина, до която само тя се бе докоснала.

Гарвана бързо подкара колата към „Черната звезда“ — искаше да прибере багажа си и възможно най-бързо да изчезне от островите. Вече на кораба, започна трескаво да вади дрехите си от шкафове и чекмеджета и да ги хвърля в един сак. Отвори последното и замръзна. Най-отгоре лежеше скицникът на Ейнджъл, в който Жана беше рисувала в залива Тотем.

Със забавени движения Гарвана го извади от чекмеджето. Досега не беше виждал рисунки на Жана. Тя никога не му го бе предлагала — казваше, че след като е видял витражите на Ейнджъл, всичко друго би било истинско разочарование за него.

Скиците бяха като самата Жана — прями, често насмешливи, с някаква подчертана чувственост на линиите и сенките. Гарвана почувства болката на спомените. Сякаш чуваше как веселият й смях извира от една рисунка, която бе нарекла „Божията перална машина“. На нея бяха нарисувани джинси и ризи, окачени по перилата на „Черната звезда“, а леещият се като из ведро дъжд измиваше солта и пясъка. Присъщата й прямота и честност прозираха от друга скица на идол, наречена просто „Преди“. Беше нарисувала тотемите на хайда без всякакво разкрасяване и омекотяване, беше приела и проникнала до същността на не съвсем удобната гледна точна на племето за отношението човек-Вселена.

Страница след страница, Гарвана прелистваше внимателно скицника, докато накрая не остана само една. Отгърна я и усети, че косата му настръхва. На пръв поглед, скицата изглеждаше като другите, но имаше някои неща, които дразнеха мисълта му, докато накрая ги разбра. От сенките в единия ъгъл на рисунката, като че в него се взираха две мъжки очи, една привидно хаотична последователност от линии се превръщаше в лице, наложено върху морето; планина, забулена в мъгла, напомняше контурите на седнал, замислен в нещо мъж — исполин с черна коса, гранитна сила и очи, които не биха трепнали пред нищо.

И всички тези мъже бяха Гарвана.

Чертите на Гарвана в безброй вариации, очите и устните му, повторени в гората и планината, океана и древния тотем, усмихващ се или напрегнат Гарван, сънен или обзет от страст, нежен или жесток — Гарвана, само Гарвана. Изглеждаше така, сякаш нищо не живееше, ако не му е даден живот от Гарвана, а неговия собствен живот струеше от всяко нещо, ставаше част от него.

Безкрайно дълго остана, приковал очи в рисунката, докато накрая престана да я вижда. Тогава зарови лицето си в едрите си длани и заплака. Най-сетне бе чул онази изстрадана любовна песен, в която се пееше за един самотен гарван.

Когато слънцето се скри зад хоризонта, мъглата се сгъсти, забулвайки земята в загадъчен сумрак, тъй пленителен и омагьосващ като розовите видения, Жана спря на стотина метра от къщичката и се

обърна, за да проследи с поглед дългата колеблива диря, която бе оставила по пътя си от Едем. Бе загубила представа за времето — не знаеше откога стои така, загледана в отпечатъците на стъпките си, които настъпващият прилив отми. На пясъка не бе останало нищо, освен някакви едва забележими дупки, в които се събираше пяната от морските вълни. Следващата вълна щеше измие дори и тях…

— Ако имах таланта на художник, щях да нарисувам небето и планините, морето и гората, и ти щеше да бъдеш навсякъде.

Тихият плътен глас накара кожата на Жана да настръхне. Миг преди да се обърне, й мина през главата, че май не е с всичкия си. В следващия миг видя Гарвана — на една ръка разстояние от себе си. Той стоеше безмълвен, като че ли се бе материализирал от призрачната нощ, от нейните мечти.

— Ако можех — каза Гарвана — щях да накарам вятъра да повтаря името ти винаги и навсякъде, а обвитата с мъгла гора щеше да е създадена, само за да подхожда на очите ти. Но аз не съм художник, нито бог. Аз съм само един гарван с дрезгав глас, който лети над опустелия Едем и плаче горко за онова, което искаше да има повече от всичко на света — толкова много, че се боеше да повярва, когато накрая го получи.

Протегна ръце и обви с едрите си длани лицето на Жана. Ръцете му потръпнаха, когато се докоснаха до нежността и топлина, което то излъчваше.

— Не зная толкова красиви песни, с които да запълня мълчанието ти, не познавам други светове, в които да повторя твоя образ, не мога да намеря подходящи думи, за да ти кажа, че ти си другата половина на моята душа.

— Гарване — прошепна Жана с треперещ глас. — Не са ми нужни специални подаръци или песни или каквото и да е то — нищо друго, освен теб! Само ти, Гарване. Обичам те.

Думите й пронизаха душата Гарвана, струваше му се, че се преражда.

Той грабна Жана в ръцете си, вдигна я високо, притисна я към себе си — със силата си, с нежността, с прошепнатите думи й каза колко много я обича. Безмълвният й отклик и изповед за нейната безмерна обич бе във всяко докосване, във всяка глътка въздух, в жизнената топлина, с която го обгръщаше.

Зад тях и последните следи от стъпките, водещи към рая, потънаха в мъглата и морето, огряно от сребърна луна. Но нито Жана, нито Гарвана забелязаха това. Бяха намерили своя Едем — той единствен имаше значение за тях и щяха да го задържат завинаги.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.